

ČOVEK

OVO

Sergej
Nikolajevič
Lazarev

ZD

RAV

LJE

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

ČOVEKOVO ZDRAVLJE

Susret nauke i religije

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, oktobar 2017.

Naslov originala:

Здоровье человека. Встреча науки и религии

Санкт-Петербург, 2016

Copyright © S.N. Lazarev, 2016

Copyright © Satja Juga, 2017

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

ČOVEKOVO ZDRAVLJE

*“Najveće čudo je promena karaktera
i pogleda na svet. Ako si umesto mržnje osetio
žaljenje prema onome koji te je uvredio,
ako se velikodušno odnosiš prema bližnjem
koji te je nehotično povredio - to i jeste
najveće čudo.”*

- S.N. Lazarev

Poglavlje 1.

Odnos između nauke i religije

Dragi čitaoci!

Prošlo je više od dvadeset godina od izlaska moje prve knjige iz štampe. Informacija ima prilično mnogo i kada se osvrnem unazad, mogu reći da su one prošle proveru vremena. Moji generalni zaključci i shvatanja su ostali isti kao pređašnji, dok su se iskristalisali samo detalji, akcenti. Međutim, akcenti su veoma važni.

Kada se čovek uspinje na planinu, ali pritom ne vidi njen vrh, može da zaluta. Da bismo se popeli na planinu, moramo uzeti u obzir sledeće okolnosti: koliko je planina visoka, s kakvim ćemo se eventualno teškoćama suočiti, zatim je potrebno da razradimo maršrutu i pripremimo opremu. Na taj način, prvi pogled je strateški, a drugi - taktički. Zatim je potrebno da procenimo u kakvom smo stanju, kako smo odeveni i u kojoj meri smo spremni da krenemo na put. Ukoliko ne znamo kuda idemo, možemo zalutati i nastradati. Zbog toga je veoma važno imati širu sliku.

Danas se na ovu temu može pronaći mnogo zapisa sa mojih seminara, isto tako i knjiga, pa se ljudi, koji tek počinju da se u svemu tome orijentišu, prosto gube u obilju informacija. Zato bih želeo da se zadržim na najvažnijim zaključcima, na široj slici koja će dati odgovore na najvažnija pitanja. Tek potom možemo preći na detalje.

Svakog dana koristimo uobičajene i poznate reči. Na primer, kažemo: „Čovek je zgrešio i zato je kažnjen“, a čuli smo i za pojam kao što je „karma“. Zašto se razboljevaju mala deca kada je njihova duša čista, kako to tvrdi religija? Ispostavlja se da dete plaća za roditeljske grehe ili da mu se možda nešto desilo u prethodnom životu zbog čega je ono sada nesrećno.

Ljude su od davnina interesovala pitanja povezana s karmom, jer taj koncept, koji nam je došao sa Istoka, postoji više hiljada godina. Uzgred, u evropskoj kulturi postoji sličan koncept: reč je o grehu i ispaštanju za grehe. Ako je čovek zgrešio, Bog ga kažnjava usled čega mu se javljaju problemi sa zdravljem i sudbinom.

Savremena nauka tek sad otkriva vezu između događaja. Postavljajući fizičko telo ispred svega ostalog, ona je dugo i uporno ignorisala uzročno-posledične veze koje postoje u svetu. Veoma je teško poverovati u to da čovek otplaćuje kaznu za nešto što je nekada učinio pa nauka to jednostavno nije mogla da prihvati, a nije bilo ni fizičkih dokaza za tako nešto. Međutim, religija je o tome neprestano govorila. Setimo se šta je rekao Hristos: „Idi i ne greši više, da ti se ne bi dogodilo još nešto gore“. To jest, ovde vidimo direktnu vezu između ponašanja i čovekovog zdravlja, njegove sudbine.

Šta je karma i šta je greh? Karma, govoreći prostim jezikom, predstavlja zakon uzroka i posledice.

Naša prošlost ne nestaje, već nastavlja da postoji, pri čemu smo mi povezani s njom. Štaviše, ona utiče na sadašnjost i budućnost. Karma je koncept koji potiče iz indijske filozofije koji podrazumeva ne samo zakon uzroka i posledice, već i koncept „hronike Akaše“.

Vedska filozofija govori o tome da postoji svetski etar u kome su zapisani svi događaji. U njemu je pohranjena istorija sudbine svakog čoveka. Na taj način, sve što je čovek ikada uradio neminovno utiče na njegov današnji i sutrašnji dan jer iskustvo nigde ne iščezava. To se i podrazumeva pod pojmom karme.

U avramskim religijama, kao i u hrišćanskim strujama, pitanje karme se zaobilazi, jer da bismo ga shvatili, potrebno je biti vidovit, imati uvide i otkrovenja iz Viših ravni. Znanja koja je naša civilizacija dobila pre više od pet hiljada godina i koja su sadržana u indijskoj filozofiji, evropski um je daleko teže prihvatao jer su koncepti karme i ponovnog inkarniranja duše, to jest reinkarnacije - slabili čovekovo interesovanje prema životu. Na tom planu je svoju ulogu odigrala dijalektika: u istočnjačkoj kulturi čovekova pažnja je usmerena ka unutrašnjem svetu, a u zapadnoj - ka spoljašnjem. Samim tim ova podela je, prema zakonu jedinstva i borbe suprotnosti, davala svoje rezultate.

Istočnjački pojam karma je u evropsku kulturu došao u obliku pojma greh. Ukoliko razmislimo, koncept greha zapravo i jeste koncept karme. Naime, ako je čovek loše postupio, to nigde neće iščeznuti te će on, pre ili kasnije, snositi posledice svojih grehova. Međutim, za razliku od istočnjačkih religija, u avramskim religijama Tvorac, tj. Svevišnji,

kažnjava ljude za loša dela. O tome se govori kako u hrišćanstvu, tako i u judaizmu i islamu.

Uzged, evo šta je zanimljivo: u Indiji postoji pojam karme, ali svaki čovek ima svoju ličnu karmu. Stoga, ako smo zgrešili u prošlim životima, u ovom životu ćemo za to platiti. Utiče li ponašanje roditelja na sudbinu deteta? Indijski stručnjaci na to pitanje odgovaraju negativno. Zbog toga se u Indiji još uvek svakodnevno dešavaju hiljade slučajeva da svekrve polivaju benzinom i spaljuju snaje kako bi njihovi sinovi, kada postanu udovci, mogli da pronađu odgovarajuću nevestu.

Majke to čine da ne bi bila uprljana karma njihovih sinova budući da u Indiji ne postoji pojam porodične karme.

Međutim, ovaj koncept je prisutan u Starom zavetu - Svetom pismu judaizma i hrišćanstva. U njemu se nedvosmisleno govori o tome da gresi roditelja padaju na pleća dece i da se ona razboljevaju, pate i umiru jer su otac ili majka nekad sagrešili. Pritom se kaže da Bog kažnjava za grehe do trećeg i četvrtog kolena, a ozbiljniji gresi se kažnjavaju skoro do desetog kolena.

Kada čitamo Stari zavet, vidimo da je Svevišnji rekao: „S narodom Izraela zaključujem sporazum“. Čime otpočinje taj sporazum? To je veoma važno. Sporazum počinje tako što je Bog rekao: „Osmog dana treba obaviti obrezanje“. Zašto je potrebno raditi obrezanje? Smisao ovog postupka je u tome da čovek smanji svoju požudu. To je bukvalno prinošenje na žrtvu seksualne energije, naslade i čulnosti. Ukoliko ne može da obuzdava svoje životinjske želje i nagone, čovek tada zaboravlja na Tvorca, a njegova duša počinje postepeno da kopni. S obzirom na to da je duša primarna, tada slabe i duh i telo koji su neposredno povezani sa čovekovim fizičkim zdravljem.

Dakle, Biblija govori o tome da je duša primarna, dok savremena nauka govori o tome da je primarno telo. Štaviše - ona ignoriše pojam duše. Međutim, on je povezan s pojmovima kao što su moral, vrlina, milosrđe, ljubav i sve se to, u konačnici, podrazumeva pod pojmom duša, a duša, kao religiozni pojam, ne može da postoji bez ljubavi prema Bogu, bez vere u Njega.

U Bibliji je rečeno da je Bog stvorio dušu, da je Svevišnji stvorio čoveka od gline i udahnuo u njega besmrtnu dušu. Na taj način duša je primarna u odnosu na telo, ona je postojala pre nego što je nastalo telo.

O tome govori religija, koja je zapravo nauka o suptilnim planovima, nauka o duši.

Danas vidimo paradoks, tj. veoma ozbiljnu protivrečnost nauke i religije koja, ukoliko se ne reši, može dovesti do propasti civilizacije.

Nauka funkcionira sama za sebe, gubi moral i dovodi ljude i čitavu civilizaciju do ivice propasti, dok religija postepeno gubi svoju suštinu, njen uticaj slabi i ljudi gube interesovanje za nju, što, na kraju, dovodi do toga da oni prestaju da veruju u Boga.

Čini nam se da to ne pretilo nikakvom opasnošću. U Engleskoj se danas mogu videti autobusi na kojima piše „Bog ne postoji“. Društvo postaje bezbožničko. Čini nam se da nema ničeg lošeg u tome ukoliko su ljudi i dalje poštjeni i odgovorni, ako im opstaju porodice, ako redovno odlaze na posao. Stvar je u tome što pojmovi odgovornosti i discipline neminovno proizilaze iz pojmova moralnosti i dužnosti, a pojam moralnosti proizilazi iz prioriteta duše, koji opet proizilazi iz pojma ljubavi prema Bogu, iz vere i brige o svojoj duši. Prema tome, bezbožničko društvo gubi veru i ljubav, a nakon toga i moral.

Sledstveno tome, postepeno počinje da se podriva koncept porodice, ljubavi prema bližnjem i milosrđa. Čovek postaje sklon lažima, licemerju, javlja mu se želja da ukrade, prevvari, postaje okrutan i počinje da se klanja svojim nagonima srozavajući se na životinjski nivo.

To se dešava neosetno. Spolja on i dalje nalikuje čoveku, a iznutra se prepušta svojim strastima, postepeno postajući njihov rob. U Bibliji je napisano šta se dešava sa društvom koje je izgubilo veru i moral. To je priča o Sodomi i Gomori.

Današnja civilizacija, uporno ne primećujući propast koja se nadvija nad njom, nastavlja da gubi veru i moral, što je vrlo opasan proces. Zašto se to dešava pre svega sa zapadnom filozofijom, zapadnom naukom, i, konačno - zapadnom religijom? Zašto slabi vera u Boga? Zato što je nastupilo vreme kada je potrebno da se učini određeni pomak, promena percepcije sveta. Potrebno je da se nauka i religija objedine. Nauka treba da pomaže religiji, dok religija treba da pomaže nauci. Tada će nauka postati moralna, a religija fleksibilna i nedogmatična.

S moje tačke gledišta, spajanje nauke i religije jedini je put opstanka današnje civilizacije. Preostaje još da se pronađe odgovor na pitanje: kako objediniti nauku i religiju? Kako shvatiti ono o čemu govori religija i kako religiozna otkrovenja mogu pomoći nauci, tj. kako je mogu učiniti moralnom? Nad tim pitanjima sam razmišljao još pre nekoliko decenija. Shvatio sam da je nauka, kao i medicina, u ozbiljnoj krizi i da ta kriza može biti pogubna po našu civilizaciju.

Mnogi zaključci do kojih je došla nauka, i o kojima sam učio još u školi, ispostavili su se lažnim. Videvši i osećajući to, želeo sam da saznam kako zapravo stoje stvari.

Savremena nauka tvrdi da je naše telo primarno, a da su duh i svest - sekundarni. Religija tvrdi obrnuto. Ko je u pravu? Faktički već postoje dokazi da je naša svest povezana s telom i da zavisi od njega. Svest definišemo kao produkt mozga.

Na taj način, s jedne strane, čovekova svest i duh predstavljaju produkt njegovog fizičkog tela, a s druge strane, u svetu je zabeleženo mnogo slučajeva kada je čovek sa odstranjenim ili oštećenim mozgom nastavio da razmišlja, komunicira i razgovara, odnosno fizičko odsustvo mozga ga u tome nije onemogućavalo.

Naučnici ne pominju ove presedane zato što ne mogu da ih pojme i objasne. Međutim, ukoliko bi to bilo tačno, izveo bi se zaključak da čovek ne razmišlja samo mozgom.

Nauka je oduvek tvrdila (isprva je to tvrdila religija) da svest, odnosno razum - poseduju samo ljudi, da ga životinje nemaju, a tim više da ga nemaju biljke. Međutim, činjenice govore potpuno suprotno - da biljke razmišljaju. Nauka je već zabeležila takve slučajeve i naučnici danas počinju da govore o tome. Životinje razmišljaju, to jest umeju da razmišljaju, komuniciraju, pa čak i stvaraju proizvode rada. Više od toga, insekti takođe razmišljaju: oni analiziraju, prave planove za budućnost, organizuju se. Uzmimo za primer mrave. Oni su sposobni da rade stvari kojih se čovek još nije dosetio. Stoga se postavlja pitanje: čime razmišljaju životinje, insekti, ili biljke? Nauka za sada ne može da odgovori na to pitanje, ali odgovor već postoji.

Rezultati mojih istraživanja, koja sam obavljao 25 godina, omogućavaju da se odgovori na pitanje koje je do sada za nauku bilo praktično zatvoreno. Ona ni danas ne ume da odgovori na pitanje šta su

misli i osećanja, niti može da odgovori na pitanje zašto biljke i životinje razmišljaju. Ona ne zna šta su duša i svest.

Akademik Natalija Behterjeva je jednom prilikom priznala da ne postoji čovek na svetu, uključujući i naučnika, koji bi mogao da odgovori na jednostavna pitanja: šta je san i šta je smrt. Naučnici nikad nisu pronašli odgovor na njih.

Iako ne stoji u mestu, već se aktivno razvija, nauka i pored toga uopšte ne zna šta je čovek.

Čovek je, s naučne tačke gledišta, belančevinasti oblik života i na tome se spoznaja o njemu završava. Religija govori o tome da je čovek prvenstveno duša. Navikli smo da smatramo da je čovek jedinstvo tri aspekta: tela, duha i duše, dok ga nauka definiše isključivo kao telo.

Proizilazi da se savremena nauka, dostigavši ogromne visine u primenjenim aspektima, uopšte ne snalazi u onim strateškim.

Šta je duša? Šta je sudbina? Postoji li veza između roditelja i dece? Kako se pojavljuje bolest i šta je njen uzrok? Šta je greh i da li postoji kazna za greh? Šta je ličnost, šta su svest i podsvest? Na ta pitanja nauka ne može da odgovori, a nastupa vreme kada bez odgovora na ta pitanja mi nećemo preživeti, budući da raskol nauke i religije više nije samo problem, već je ozbiljna opasnost za današnju civilizaciju.

Ukoliko nauka ne bude shvatila šta je čovek, ukoliko ne počne ozbiljno da traži odgovor na pitanje šta je duša, ako ne shvati da je duša primarna, a naš fizički omotač sekundaran, tada jednostavno nećemo imati šansu da preživimo. Iako postoje naučna svedočanstva koja govore o tome da je posle smrti čovekova svest sačuvana, tj. da on nastavlja sebe doživljava kao čoveka a potom, vrativši se u fizički omotač, prepričava šta je bilo tamo.

Na taj način svest nastavlja da postoji i onda kada telo prestane da funkcioniše. To je naučna činjenica, ali nauka ne može da je objasni.

Rezultati istraživanja, koja sam obavljao tokom 25 godina, omogućavaju da se na sva ova pitanja odgovori, ali je krajnje važno razumeti osnovne pojmove. Potrebno je da znamo šta je čovek, šta je bolest, zašto čovek oboljeva, kako da se izbori sa problemima, šta je karakter, šta je sudbina, da li postoje gresi i da li postoje koncepti lična i roditeljska karma.

U prvoj knjizi sam opisao slučaj koji mi se desio kada sam početkom sedamdesetih godina radio kao turistički vodič. Tada sam na jezeru Rica, u planinama Kavkaza, pronašao zmiju. Bila je ranjena. Verovatno ju je neko udario kamenom. Uzeo sam je, stavio u plastičnu kesu i zaputio se da je prenesem na drugo mesto, gde sam nameravao da je pustim.

Kako se kasnije ispostavilo, to je bila najopasnija zmija na Kavkazu i njen ugriz je mogao biti smrtonosan po mene. Tada to nisam znao nego sam bezbrižno nosio kesu posmatrajući zmiju koja je sklupčana gledala u mene. Bilo mi je zanimljivo. Pomislio sam da joj je sigurno jako loše, te da bih je malo prodrmao, nekoliko puta sam je dotakao prstom kroz kesu. Zmija je podigla glavu i pogledala me. Tada sam je ponovo dodirnuo.

Odjednom, u deliću sekunde, ona je zarila zube u kesu pri čemu su se kapljice otrova slivale niz nju.

Pretpostavio sam da mi je zmija stavila do znanja: „Nemoj me izazivati“, pri čemu mi je demonstrirala svoje mogućnosti. Nakon toga sam počeo da je poštujem. Shvatio sam da taj reptil odlično zna da se pred njim nalazi balavi klippan koji čak i ne razume koliko je opasno igrati se sa zmijom, i zato mi je pokazao na koji način takve igre mogu da se završe.

Na putu sam susreo decu koja su mi tražila da im dam zmiju, ali sam ih odbio. Rekao sam im da mi je ona spasila život i da im je neću dati, nego ću je pustiti u šumu.

Stigavši u šumu, spustio sam kesu na zemlju i ranjena zmija je polako počela da ispuzava iz nje. Odlučio sam da se s njom pozdravim... Tačnije, nastavio sam po starom i uhvatio je za rep, sprečavajući je da otpuzi. Zmija je okrenula glavu, pogledala me i ponovo pokušala da otpuzi, ali sam je ja i dalje zadržavao za rep. Nakon delića sekunde, što oči nisu mogle da registruju, njena glava je bila pored moje ruke. Time mi je ponovo demonstrirala da može da me ugrize.

Međutim, nije me ugrizla. Na kraju sam je pustio i ona je otpuzala. Kasnije sam saznao kakva je to bila zmija i da sam se iz neznanja igrao životom. Tada sam shvatio da se to živo biće uopšte ne razlikuje od mene: ono takođe razmišlja, u njemu postoji osećaj plemenitosti, zahvalnosti, saosećajnosti, pa čak i sažaljenja. Zmija je nesumnjivo

shvatala da se pred njom nalazi poprilično naivna osoba. Pomislili bismo - odakle joj sve to? Upravo u tom trenutku sam shvatio da naučna slika sveta nije sasvim tačna, da nešto u njoj nije u redu.

Drugi značajan preokret u svesti mi se desio takođe sedamdesetih godina prošlog veka. Odrastao sam u Sovjetskom Savezu gde se na svakom koraku tvrdilo da Bog ne postoji, da je čitav svet kaos, da samo čovek može da ga organizuje te da je proletarijat najvažniji izvor blagostanja i sreće, uključujući moral i etiku.

Tih godina sam vodio ekskurzije po Kavkazu, a, takođe, i po novom Atonu. Tamo se nalazio hram gde je trebalo da vodim turističku grupu i da im demonstriram trijumf socijalizma. Ujedno je trebalo da im pokažem hram, uz objašnjenje da se tu nekada nalazila saborna crkva koja je bila u funkciji, ali je sada to muzej.

Budući da su zidovi bili oslikani različitim biblijskim motivima, bilo je potrebno da turistima ukratko objasnim šta oni predstavljaju. Na primer, ako bi me pitali: „Šta predstavlja onaj čovek umotan u bele zavoje? Ko je to?“ trebalo je da im odgovorim. Bilo mi je neprijatno da im prepričavam iz priručnika pa sam rešio da pročitam Bibliju.

S obzirom na to da se Biblija u Sovjetskom Savezu nije objavljivala, nabavio sam primerak štampan u inostranstvu. Počeo sam da je čitam samo da bih shvatio šta je bilo oslikano na zidovima hrama, ali sam na kraju doživeo nešto poput blagog potresa. Nisam razumeo o čemu se u knjizi govori, ali sam osećao da ona sadrži neverovatnu količinu informacija, pri čemu mi one nisu pristizale kroz um, već nekako neosetno, na nivou osećanja. Osetio sam ogromnu moć i zadivljujuću dubinu te knjige.

Iznova i iznova sam je iščitavao pokušavajući da je shvatim, ali mi to nije polazilo za rukom. Međutim, osećao sam da su u njoj skrivene velike istine. Nakon toga sam čitao radove brojnih doktora nauka na različite religijske teme i primetio da su oni šuplji: iza mnogih, tobože pametnih fraza, nije bilo ničega, dok se u svakoj frazi Biblije nalazio masivan sloj informacija koje su mi bile neshvatljive. Upoznavanje sa ovom knjigom je bio presudan događaj za mene, koji mi je promenio život. Trideset godina kasnije počeo sam da se bavim isceliteljstvom i u toj praksi sam postigao fantastične rezultate: bilo mi je dovoljno da poželim da čovek ozdravi i njegovo stanje se zaista popravljalo.

Shvatio sam da je sve na neki način povezano, da naša osećanja nisu nešto iluzorno i nematerijalno, kako je to predstavljala nauka, već nešto što je stvarno, ali drugačije.

I tada sam počeo ozbiljnije da se bavim istočnjačkom filozofijom. Knjige iz oblasti istočnjačke filozofije sam čitao davnih godina, a sada sam im pristupio temeljnije. Uskoro sam isceliteljsku praksu profesionalizovao. Zacrtao sam sebi cilj da dokažem da bolest ne nastaje samo na fizičkom nivou.

Bio sam siguran da hronika Akaše zaista postoji, kao i određene strukture polja koje nose u sebi informaciju o čovekovo prošlosti, tj. da je u njima zapisan njegov rodoslov, njegovo ponašanje, osećanja i misli. Želeo sam da vidim te strukture, da osetim tu informaciju. Približno pet godina sam posvetio ovom traganju, a 1990-e godine sam konačno osetio i video strukture polja koje sam potom nazvao karmičkim strukturama. Istražujući ih, došao sam do zaključaka da nauka i religija mogu da se ujedine, ali da je potrebno pronaći oblast u kojoj mogu da se spoje. Ispostavilo se da je ta oblast ono što nazivamo biopoljem.

Nekom prilikom sam na radiju čuo veoma zanimljiv intervju sa šefom kuhinje Kremlja koji je govorio o tome koliko je odgovoran posao kojim se bavio više od dvadeset godina. Pomenuo je i određene osobenosti svog posla. Na pitanje: „Da li su vam se dešavali neki pehovi, npr. u smislu da je gostima bilo loše posle hrane koju ste im pripremili?“ On je odgovorio: „Sačuvaj Bože. To se nikada nije dogodilo. Mogu vam reći jedno: raspoloženje kuvara utiče na hranu i ako je on negativno raspoložen, ako je razdražljiv, ljutit ili nečim nezadovoljan, on ne sme da priprema hranu. Kada bih primetio da neko od kuvara nije raspoložen, rekao bih mu: „Idi, čisti orahe, radi nešto, ali ne smeš da pripremaš hranu. Tvoje stanje će se preneti na ljude, zato što energija utiče na hranu“.

Zatim su šefu kuvara postavili još jedno interesantno pitanje: „Ponekad, kada se organizuju susreti državnih rukovodilaca, na primer predsednika, ali ne može da dođe do dijaloga jer su obe strane nervozne i nezadovoljne, kako se to potom odražava na konzumiranje hrane?“ - „Postavili ste mi veoma interesantno pitanje - odgovorio je on. - Dakle upravo tada, kad dođe do nerazumevanja, pametan rukovodilac neće usijavati atmosferu, niti dopustiti da negativne emocije dobiju na

zamahu, nego će predložiti: „Hajde da napravimo pauzu za ručak“. I u tom trenutku, harmonična hrana koju je pripremio kuvar u harmoničnom stanju, pomoći će da se strane smire, uravnoteže, obnove dijalog, pa čak postignu i konsenzus.

Kao što vidite, pravilno pripremljena hrana može poboljšati čovekovu ličnost, učiniti da se on bolje oseća i, obrnuto, nepravilno pripremljena hrana, u nervoznom, agresivnom raspoloženju, može dovesti do problema.

U jednoj od svojih prvih knjiga naveo sam slučaj koji se desio u Americi pre 22-23 godine. Reč je o jednoj izuzetnoj kuvarici, čiji je nivo majstorstva bio toliko visok da su ljudi bili su spremni da čekaju na red i mesec-dva dana samo da bi im ona pripremala hranu. Govorilo se da su njena jela bila zaista neprevaziđena. Međutim, jednom prilikom je pripremila jela za banket na kome je bilo prisutno oko šezdesetoro ljudi, ali su se mnogi od njih otrovali. Počeli su da traže uzrok, ali u hrani nisu pronašli nikakav otrov. Jedini zaključak do kog su došli američki islednici bio je da se tog jutra, pre nego što će pripremati hranu, kuvarica posvađala s mužem i da je bila veoma ogorčena na njega. Posledično tome nastradali su ljudi koji su probali jela što ih je ona pripremila.

Iz navedene epizode se može izvesti sledeći zaključak: osećanja utiču na našu prošlost, sadašnjost i budućnost. Naše unutrašnje stanje utiče na sve što radimo, kao što je pripremanje hrane i drugo. Ukoliko započinjete neki ozbiljan posao, recimo neki poslovni projekat, ali ste u lošem raspoloženju, on će zasigurno propasti. Ukoliko želite nečim da se bavite a u duši nemate ljubavi i radosti prema tome, ako radite iz prinude ili zbog želje za novcem, ništa vam neće uspeti.

Po profesiji sam slikar i za mojim slikama je bila velika potražnja vlasnika galerija.

Dolazili su i pitali: „Imate li slike Lazareva?“ Međutim, kada sam slikao kopije poznatih majstora, niko nije želeo da ih kupi. Nisam shvatao zbog čega, jer su kopije bile izložene u drugoj galeriji i u drugo vreme. Međutim, stvar je bila u tome što sam kopiju slikao da bih zaradio novac i time je slika gubila svu svoju vrednost. Izgledom je bila identična originalu, ali je sadržaj umirao, iščezavao.

Energija stvari i hrane, veoma je važan aspekt, jer su to, zapravo, naša osećanja koja utiču na svet što nas okružuje. Za nauku su osećanja

apstraktna, jer šta je to uopšte misao? Nešto nematerijalno.

A šta su osećanja? Nešto što je površno i prolazno. Međutim, osećanja su daleko važnija od celokupnog vidljivog materijalnog sveta jer ona upravljaju svetom. Ljubav je osećanje, a iz njega je nastala Vasiona.

Sećate li se kako je šef-kuvar u Kremlju govorio o tome da bez dobrog raspoloženja ne smemo pripremati hranu? Pre nekoliko dana sam se vozio taksijem i tom prilikom sam započeo razgovor sa vozačem koji je bio muslimanske vere. On mi je rekao da pre nego što počnemo da pripremamo hranu, treba da se pomolimo i hranu posvetimo Bogu. Ukoliko žena posveti hranu Bogu, ona ne može loše da je pripremi. Na taj način i ovde je reč o osećanjima.

Posle molitve osećanja postaju prelepa, a duša se pročišćava. Kada čovek priprema hranu u slavu Svevišnjeg, tada prinosi svojevrsnu unutrašnju žrtvu. Energija se tom prilikom ne poklanja želucu već Tvorcu, koji je stvorio čoveka i njegovu dušu.

Posledično tome, pojavljuje se harmonija koja se prenosi i na hranu.

Nedavno sam imao priliku da pogledam jedan film čija je tema bila voda. Mislim da se prikazivao u celom svetu. U tom filmu japanski istraživač je obavio sledeći eksperiment: u posude su sipali vodu i zatim su nad njima izgovarali određene reči, ili su na posude lepili etikete s različitim natpisima. U posudama sa negativnim natpisima, kao što su „mržnja“ i „uvreda“, kristali vode su bili deformisani.

Stvar je u tome što voda poseduje pamćenje i čuva informaciju kao i bilo koja struktura polja. Kada čitamo natpis na posudi, naša osećanja ulaze u interakciju sa tom informacijom i dolazi do promene strukture sveta koji nas okružuje, a u tom smislu i vode koja se nalazi ispred nas. Stoga, ako popijete vodu iz posude na kojoj je napisano „mržnja“ ili „uvreda“, rizikujete da se otrujete. Ispostavlja se da dolazi do informacione interakcije koju mi ne primećujemo.

Zatim su vodu zamrzavali a naučnici su pažljivo proučavali kristale leda koji su se formirali.

Zanimljivo je da je po formi kristala odmah bilo jasno kakav je natpis bio na posudi.

Najlepši i najharmoničniji kristali su se formirali iz vode koja se nalazila u posudi na kojoj su bili natpisi „ljubav“ i „zahvalnost“. Zašto baš ljubav i zahvalnost? Zato što ljubav predstavlja jedinstvo, ona je apsolutno jedinstvo, a zahvalnost je žrtva. Evo šta je još vrlo interesantno: kombinacija reči „ljubav“ i „zahvalnost“ odražavaju osnovni kod Vasiona.

Kada je reč o Vasioni, ona poseduje svoj univerzalni algoritam. Do tog zaključka sam došao i uverio se u njega više puta. Suština tog algoritma je u tome da je u Vasioni sve trojstveno, odnosno deljivo sa tri. Uzmimo na primer zakon jedinstva i borbe suprotnosti: postoji jedna suprotnost, postoji druga, i postoji ono što ih objedinjuje. Ako nema jedinstva, tada suprotnosti stupaju u borbu, a potom dolazi do njihovog raspada i smrti.

Na taj način, sve što se razvija i sve što postoji, uvek je trojstveno. Zašto? Tokom decenija istraživanja došao sam do zaključka da je Vasiona portret Boga, odnosno da Ga ona ponavlja u svemu. Vasiona je rezultat tvorevine Svevišnjeg i ona bukvalno kopira prvobitni impuls koji je poslat od Tvorca.

U Bhagavad-giti je napisano da je Tvorac gospodar tri sveta. U hrišćanskoj literaturi postoji pojam Svete Trojice. Dakle, zašto mi doživljavamo Svevišnjeg baš kao Trojicu? Zato što postoji manifestovani svet koji je nastao iz Prauzroka, a postoji i nemanifestovani svet koji se nalazi van granica svega postojećeg. Postoji i treći svet koji objedinjuje ova dva sveta, manifestovani i nemanifestovani.

Čitava Vasiona je uređena u skladu s tom šemom. Manifestovana realnost je jedna, a nemanifestovana realnost je druga suprotnost. Takođe, postoji i ono transcendentno, što je iznad tih realnosti, ali ih povezuje i na Višem planu oni predstavljaju jednu celinu.

Zakon trojstva se manifestuje u svemu. Kako se on ispoljava u pojmovima kao što su „ljubav“ i „zahvalnost“? Kao što smo već rekli, ljubav je jedinstvo, a zahvalnost je, kao prvo, sreća zbog toga što dobijamo ljubav, a kao drugo, to je žrtva: mi pružamo deo svoje sreće zato što smo zahvalni, zato što ljubav podrazumeva ne samo dobijanje, već i davanje.

Sve u svetu je dijalektično, u svemu postoji desno i levo. Svaki pokret mišića je kombinacija zaustavljanja i kretanja: ukoliko bi postojalo

samo kretanje - došlo bi do grčenja, a ukoliko samo kočenje - došlo bi do zaustavljanja. Na taj način svaki pokret uvek ima trojni aspekt: to je aktivno osećanje, pasivno osećanje i princip koji ih objedinjuje. Ukoliko govorimo o tome s tačke gledišta Veda, tada postoji pasivno osećanje - tamas, aktivno, odnosno agresivno osećanje - radžas, i osećanje koje ih objedinjuje i uravnotežuje - satva. Kada ljudi gube trojstvenost, ne mogu da spoje suprotnosti zbog čega im se pojavljuju problemi.

U rečima „ljubav“ i „zahvalnost“ odražava se trojstveni kod Vasiona, odnosno jedinstvo i borba suprotnosti. To je umeće čoveka da bude srećan, da se žrtvuje i da oseća jedinstvo s Tvorcem, da oseti jedinstvo u gubicima i dobicima.

Kada sam pročitao Bibliju, došao sam do veoma interesantnog otkrića. U Novom zavetu je opisano kako Isusa Hrista pitaju u vezi sa glavnim zapovestima i on odgovara da je glavna zapovest - „Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom“. Kao što vidite, na prvom mestu se nalazi potpuna, apsolutna ljubav prema Svevišnjem. Druga glavna zapovest je: „Voli bližnjeg svog kao samog sebe“. Ovih zapovesti se svi proroci pridržavaju, u njima se sadrži smisao religije.

Ljudi su navikli da površno doživljavaju ono o čemu se govori u Svetim knjigama i ja sam u tom smislu takođe bio siguran da postoje samo dve glavne zapovesti: „Voli Boga“ i „Voli bližnjeg svog“ te sam, ishodeći iz te dve zapovesti, pokušavao da izgradim svoj život. Međutim, iako sam poštovao pomenute zapovesti, doživljavao sam probleme a nisam mogao da shvatim zbog čega.

Tek kada sam shvatio da sve što živi mora biti trojno po prirodi, u Hristovim rečima sam počeo da tražim treću zapovest.

Dakle, prva zapovest glasi: „Voli Boga iznad svega“, druga: „Voli bližnjeg svog“. A kako glasi treća? Ispostavilo se da postoji i treća: voli bližnjeg svog kao samog sebe - to jest čovek mora da zavoli sebe. Dakle, glavna zapovest Vasiona glasi: „Voli Boga iznad svega“, druga: „Voli sebe (tj. brini se o sebi)“ i treća: „Voli bližnjeg kao samog sebe“.

Na kraju proističe: voli Boga, voli sebe i voli bližnjeg svog. U skladu sa ovim zapovestima se može izgraditi način svog ponašanja. Čovek treba da voli sebe, da brine o sebi, ali u kritičnom trenutku je dopušteno da zaboravi na sebe i da se žrtvuje radi drugoga.

Sve u Vasioni je trojstveno. Zakon dijalektike je trojstven. Svako kretanje, svaki proces, takođe je trojstven. Šta se dešava kada čovek to ne razume? Setimo se zapovesti „Voli Boga iznad svega“ i „Ljubi bližnjeg svog“. Čovek prestaje da voli sebe i na kraju se nedostatak ljubavi prema sebi pretvara u nedostatak ljubavi prema bližnjima, kao i prema Bogu.

Harmonična osoba je takođe trojstvena: poseduje telo, duh i dušu. Njena duša se harmonično razvija, duhovno je takođe uravnotežena i telo joj je zdravo i izbalansirano. Ukoliko nešto od toga nedostaje, čovek počinje da pati, da se razboljeva i doživljava mnogobrojne probleme.

Čovekovo zdravlje prvenstveno predstavlja zdravlje njegove duše, duha (odnosno svesti, pogleda na svet) i zdravlje tela. Upravo ova kombinacija čini ono što nazivamo srećom.

Čovek koji je duševno ograničen može biti potpuno fizički zdrav, može imati novac, ali neće imati budućnosti pred sobom. Jer, kada ima probleme s dušom, njemu se topi energija budućnosti. Čovek koji je duševan, dobar, ali koji je glup, onaj koji ne želi da se razvija i da radi, može se isto tako suočiti s problemima. S druge strane, onaj koji je fizički bolestan ne obraća pažnju ni na kakva životna zadovoljstva. Eto zbog čega je potrebno jasno razumeti da je harmoničnost u skladu sa zakonima Vasiona.

Šta vidimo danas? Religija nas uči da volimo druge i ograničavamo sebe, dok nas nauka, naprotiv, uči da volimo sebe. Tek kada se nauka i religija ujedine, shvatićemo da je potrebno da volimo sebe i da pritom dobro razumemo šta je „ja“ i šta je ličnost.

Naše „ja“ je prvenstveno duša, a tek potom duh i telo. Voleti sebe znači pre svega brinuti se o svojoj duši, moralu, dobrodušnosti, uzvišenim osećanjima, poboljšanju svog karaktera. To je ono što se naziva ljubavlju prema sebi. Ali je takođe potrebno brinuti se i o svojoj sudbini, svom fizičkom telu. To je normalno i prirodno za svakog čoveka. Prvo treba osetiti ljubav prema Bogu, kao prema Prauzroku, Stvoritelju, zatim zavoleti sebe a potom i sve druge ljude.

Kada postoji nešto više, što povezuje suprotnosti, lako je osetiti da možemo sebe da žrtvujemo za drugog u kritičnom trenutku. Ukoliko nema tog uzvišenog motiva, već isključivo volimo drugu osobu ili samo sebe, tada nastaju problemi. Stoga, kada nas uče da volimo druge i da se žrtvujemo radi drugih, a ne uče nas da volimo sebe, to dovodi do

suprotnog efekta: prestajemo da volimo druge i počinjemo da volimo samo sebe.

Samoprezir pojačava egoizam. Čovek gazi sebe, potiskuje svoje „ja“ što na kraju dovodi do unutrašnjeg revolta. Što čovek više potiskuje sebe, time postaje agresivniji. Njegove ambicije se pojačavaju, on postaje okrutniji a njegovo „ja“ hipertrofično naduvano.

Dakle, da bismo bili harmonični, neophodno je da kao prvo, volimo Svevišnjeg, kao drugo, da volimo Svevišnjeg u sebi i kao treće, da Svevišnjeg volimo u drugim ljudima. Takav je zakon trojstva. Kada to shvatimo, tada će nam razvoj biti harmoničan.

Budući da je opšta tendencija takva da nas je religija uvek pozivala da mislimo i brinemo o drugima, da se žrtvujemo radi drugih, a nije pominjala da treba da volimo sebe i da se brinemo o sebi (to se samo po sebi podrazumevalo), vernici su živeli samo radi drugih, neprekidno se žrtvujući, a nasuprot tome, njihova deca su postajala ateisti koji su živeli samo za sebe i koji nikome nisu želeli da pomažu. Zbog toga, obavljajući svoja istraživanja, došao sam do sledećeg zaključka: harmonija nastaje kada se kombinuju suprotnosti.

Kada sam dosegnuo strukture polja koje sam nazvao karmičkim, isprva sam ih samo dijagnostikovao i posmatrao kako se usled bolesti čovekovo polje deformiše. Ta deformacija polja se mogla videti i osetiti pod rukom. Lečio sam ljude kako pomoću snage misli tako i rukama. Izvestan čovek je, na primer, imao upalu pluća; ja sam povlačio rukom i osećao bockanje, kao da mi nešto stvara prepreku. Potom sam nekoliko puta prevlačio rukom i svaki put je neprijatan osećaj postajao sve slabiji i slabiji da bi na kraju nestajao, a kod pacijenta je prolazila upala pluća.

Videvši da je kod obolele osobe deformisano polje, što sam mogao da osetim rukom, bio sam potpuno ubeđen da je polje sekundarno u odnosu na telo i da se prvo razboljeva čovek, a zatim se deformišu strukture polja. Verovao sam da se vršenjem uticaja na strukture polja može delovati na telo i da zahvaljujući tome čovek može da ozdravi. Sve je to bilo u skladu sa opštom slikom sveta.

Međutim, potom se desila interesantna epizoda.

U to vreme sam svoje dijagnostičke sposobnosti razvijao i radio ne samo rukama, već sam i skicirao strukture polja, a takođe sam u

tretmanima koristio visak.

Sećam se kako sam jednom prilikom bio u izvesnom društvu i moja poznanica, s kojom sam zajedno studirao arhitekturu, mi je rekla: - Ako si već takav dijagnostičar, reci mi kakve probleme imam?

Uzeo sam list hartije, napravio skicu i pokazao joj: - Imaš probleme tu, tu i tu.

- Besmislica - usprotivila se ona - potpuno sam zdrava i ništa me ne boli. Nemam nijedan problem od onih, koje si nabrojao.

Rekao sam joj: - Pa, dobro. Biće da sam ja pogrešio.

Nakon godinu dana me je pozvala telefonom i rekla: - Znaš li da sam nedavno bila kod lekara? Obavili su mi dijagnostiku, izvršili pretrage i pronašli sve ono o čemu si govorio pre godinu dana. Odmah nakon tog slučaja ja sam specijalno otišla kod lekara da bih proverila svoje zdravlje i sve je bilo u redu, tada sam bila zdrava. Kako si to mogao da vidiš? Odgovor nisam znao. Tek kasnije sam shvatio da sam video drugu vrstu polja. Ispostavilo se da ne postoji samo struktura polja koja zavisi od tela i koja se deformiše kada se čovek razboli, već postoji i struktura polja koja nije zavisna od tela, već telo zavisi od nje. I ukoliko se ona deformiše, nakon nekog vremena se razboljeva i telo.

Na taj način se ispostavilo da čovek poseduje dve vrste polja, odnosno biopolja: ono koje je sekundarno u odnosu na telo i primarno polje, koje, kako se pokazalo, može da postoji i pre čovekovog rođenja. To primarno polje deluje na njegovo fizičko stanje. Takvo je bilo moje otkriće, pri čemu sam bio zapanjen saznanjem da je tako nešto moguće.

Kasnije, radeći s pacijentima, došao sam do poražavajućeg zaključka: ispostavilo se da primarno polje utiče ne samo na zdravlje, već i na čovekovu sudbinu.

Uočio sam da se prilikom deformacije karmičkih struktura, koje su primarne u odnosu na telo, kod čoveka mogu pojaviti ne samo bolesti, već i sudbinski problemi, pa čak može nastupiti i smrt. Tada sam shvatio u čemu je suština fenomena vidovitosti. Ispostavlja se sledeće: možemo se prebaciti sa spoljašnjeg nivoa polja i dospeti na suptilne, primarne strukture, u kojima je pohranjena informacija o našoj budućnosti, koju možemo iščitati i dobiti znanja o onome što će se dogoditi za određeno vreme. To je za mene predstavljalo vrlo neočekivano otkriće. Shvatio

sam da je slika sveta dijalektična, da čovek, odnosno ličnost - uopšte nije ono što smo zamišljali da jeste.

Sa naučne tačke gledišta, ličnost je celovito „ja“. I tu je kraj spoznajama. Ispostavlja se da to nije tako i da svako od nas, tačnije svako živo biće, poseduje najmanje tri ličnosti. Prva ličnost je naše „ja“, koje je povezano s telom, druga je „ja“ koje je povezano sa strukturom polja i treća je naše Više „ja“, koje objedinjuje prva dva. I ovde ponovo vidimo zakon trojstva.

Kada sam istraživao strukture polja, dosezao sam nivoe na kojima se vidi budućnost. Na taj način sam dobijao uvid u budućnost pacijenata, ali sam onda doneo veoma važnu odluku: zabranio sam sebi da gledam budućnost. Stvar je u tome da naša sadašnjost u određenoj meri kreira našu budućnost, ali da suptilni planovi, odnosno budućnost, u još većoj meri oblikuju našu sadašnjost. Zato, kada vršim upliv u budućnost, kada je vidim, ja na nju i utičem (zakon kvantne mehanike, koji glasi da je posmatrač uvek u interakciji sa objektom, te je u kvantnoj mehanici takođe reč o strukturama polja). Ako ne budem u stanju da kontrolišem svoje želje, a uputim se u upravljanje budućnošću, to može dovesti do ozbiljnih problema.

Kada čovek vidi budućnost, on je u stanju da je promeni, a to za posledicu može imati izazivanje sukoba sa univerzalnom Višom voljom i tragičan ishod po onog koji se time bavi.

Shvatio sam da je uvid u budućnost i prodiranje na suptilne planove veoma opasno. Sve ovo može negativno da utiče na čoveka, u tom smislu da će mu se povećati nivo gordosti. Da bismo mogli da dosegemo suptilne planove potrebno je da ispoštujemo niz određenih uslova, zatim da posedujemo određeni karakter i da shvatimo do kakvih posledica nas to može dovesti. Trebalo bi da budemo nesebični, dobrodušni, iskreni vernici. Neću se suviše dugo zadržavati na ovim pitanjima, ali ću reći samo ono što sam shvatio: uvid u budućnost i suptilne planove može biti vrlo opasan.

Ispričaću vam o još jednom interesantnom događaju koji me je iznenadio. Bilo je to onda kada sam kroz unutrašnje uvide pokušao da uspostavim kontakt sa zagrobnim svetom. Dok sam izlazio na suptilne planove, zanimalo me je šta se dešava s dušom u trenutku čovekove smrti.

Ispostavilo se da se duša nakon nekog vremena odvaja od tela, ali ne tako što naprosto odleti u zagrobni svet. Ne. Postoji nešto poput čistilišta i duša prvo prolazi kroz određenu pripremu. Što više agresije i nagomilanih grehova čovek poseduje, time je duši teže da se izdigne na suptilne planove.

Kada sam proučavao nivoe zagrobnog sveta, bio sam zapanjen onim što sam video. Ispostavilo se da je vreme tamo veoma zgusnuto. Na fizičkom planu, kada mi je svest povezana s telom, jasno shvatam šta je sadašnjost u kojoj se nalazim, prošlost, koja je minula, i budućnost - koja će se dogoditi. Ali kada sam na suptilnim planovima i posmatram realnost iz perspektive polja, tada vidim da su u njima prošlost, sadašnjost i budućnost jedinstveni. Drugim rečima, vreme je tamo jedinstveno, i prošlost, sadašnjost i budućnost se mogu momentalno sagledati.

Zato, kada čovekova duša odlazi u zagrobni svet, ona vidi svoju budućnost, kao i sve ono što može da se desi s njenom rodbinom.

Verujem da su mnogi čuli za to kako nas preminuli rođaci u snu često upozoravaju na opasnosti. U toku sna čovek izlazi na suptilne planove i tom prilikom se pojačava njegov kontakt sa zagrobnim svetom, kao jednim od suptilnih planova, gde se nalaze duše umrlih. Tada je moguća razmena informacija. Međutim, budući da su realni i zagrobni svet suprotstavljeni, osobi koja se bavi kontaktima sa umrlim preti ozbiljno stradanje, pa čak i smrt.

Ispostavilo se da je san neophodan instrument u čovekovom razvoju. Da bi normalno mogao da egzistira, on treba da razmišlja strateški, odnosno ne samo o današnjem danu, već i o sutrašnjem, da oseti šta će se desiti za deset, ili za sto godina. To je nemoguće učiniti pomoću svesti, te je zbog toga za normalan razvoj neophodno da svaki čovek povremeno izlazi na suptilne planove i da uporedi svoje ciljeve i zadatke s realnošću koja mu predstoji u budućnosti. To se može učiniti u snu, ali se time ne treba zanositi.

U svetu deluje zakon jedinstva i borbe suprotnosti, koji, ulazeći u interakciju, stvara energiju i podstiče razvoj. Međutim, na spoljašnjem planu ne sme da dođe do mešanja suprotnosti koje su na suptilnom planu jedinstvene, jer će se u suprotnom razvoj završiti. Zato, kada stupamo u interakciju sa suptilnim planovima, moramo shvatiti da je

neophodno da živimo u svojoj stvarnosti i da pronicanje na suptilne planove može dovesti do smrti.

S obzirom na to da je čovek u isto vreme fizičko biće i energetsko polje, on poseduje dve vrste osećanja: površinska, koja su povezana s telom, i dublja, povezana sa strukturom polja. On ima i dve vrste misli koje su takođe povezane kako s telom tako i sa strukturom polja. Na koji način sam došao do tog paradoksalnog, neočekivanog zaključka? Video sam kako se kod pacijenta deformiše struktura polja i shvatio sam da za nekoliko godina može da dođe do nastanka bolesti.

Interesovali su me razlozi zbog kojih se to dešava.

Uočene deformacije sam otklanjao pomoću ruku i pacijent je odmah ozdravljao. Međutim, pitao sam se šta je njihov uzrok, zašto se struktura polja deformiše? Pritom, ne samo sekundarna, već i primarna, što može da označava tešku bolest ili smrt. Da, deformacije sam mogao da otklonim, ali šta je ono što se može desiti kasnije? Da li će taj problem, ili bolest, preći na mene? Na kraju sam se uverio da se upravo to i dešava.

Nevešt i neiskusani iscelitelji preuzimaju na sebe probleme svojih pacijenata. Istinsko isceliteljstvo je umeće da se pomogne čoveku da se promeni.

Ukoliko radim sa strukturom polja a čovek se ne menja, tada će njegovi problemi jednostavno preći na mene ili moje potomke. Shvatio sam da je to izuzetno opasno i bilo mi je važno da saznam zašto se deformišu strukture polja.

Proučavajući stotine slučajeva deformacija, pratio sam ih kako protiču u vremenu. Istraživao sam tačno vreme pojavljivanja deformacije, a zatim sam satima ispitivao ljude šta im se dogodilo tog i tog dana u određeno vreme.

Prikupljajući materijal, odjednom sam, sa zaprepašćenjem otkrio da se strukture polja deformišu kada se u čovekovoju duši pojavljuju agresivna osećanja. Razmišljao sam o tome šta proističe u sledećoj situaciji: ako zbog agresivnog osećanja dođe do deformacije polja, što će dovesti do razvoja bolesti, da li to znači da se naše agresivne emocije vremenom pretvaraju u bolest? Ali zašto oboljevamo ako smo prestali

da osećamo ljutnju? Upravo tada sam shvatio ono što ne može da shvati savremena nauka.

Ispostavilo se da savremena nauka uopšte nema predstavu o tome šta je duša i šta je podsvest. Postoje neka skromna nagađanja, na nivou Sigmunda Frojda i Junga. Ne više.

Istražujući čovekovo polje, uočio sam karmičke strukture koje izazivaju bolesti i shvatio da se strukture polja deformišu kada čovek doživljava snažna negativna osećanja.

Shvatio sam da je karmičko polje primarno u odnosu na telo i da njega zapravo nazivamo podsvešču, dušom i osećanjima. Ispostavilo se da je dijagnostikovanje strukture polja, drugim rečima - dijagnostika karme, zapravo - dijagnostika duše.

Dakle, ispostavilo se da naša osećanja imaju dualističku prirodu. Postoje osećanja koja opslužuju telo i zavisna su od njega (na primer - zaronio sam u vruću vodu i postalo mi je toplo), a postoje i ona, primarna.

Nauka ni danas nije u stanju da objasni fenomen hipnoze. Ona ne shvata kako je, na primer, moguće sledeće: čovek ubedi sebe da je voda hladna a zatim uđe u ključalu vodu ali mu se ništa ne desi. Pored toga, imamo primer i budističkog monaha iz Tokija, koji nakon što uđe u određeno stanje svesti sedne u kacu s ključalom vodom. Zatim mu dodaju morske račice koje on spušta u tu ključalu vodu, kuva ih a zatim ih poslužuje okupljenima. S naučne tačke gledišta je to nemoguće - monah mora biti skuvan. Međutim, on jednostavno uključuje primarnu emociju koja vrši kontrolu nad telom, čime počinje da menja svet oko sebe. Dakle, na tome se zasnivaju svi religiozni postulati.

Naše misli i osećanja imaju dualističku prirodu. Ne razmišlja samo naš mozak, već i naše polje. Kad se mozak raspada, čovek gubi svest. Obično se prelazak sa jednog nivoa svesti na drugi dešava posle smrti. Čovek umire, mozak prestaje da funkcioniše, i površinska, dublerska svest se isključuje, dok primarna svest počinje aktivno da radi. Na taj način, mi neprekidno razmišljamo paralelno, budući da je sve u svetu dijalektično.

Čovek razmišlja mozgom i poljem, a oseća telom i poljem. Nakon smrti, kada se razlaže telo, a samim tim i veliki mozak, čovek nastavlja da

oseća i razmišlja. Međutim, on to čini kroz strukturu polja.

Fenomeni kao što su vizije koje čovek doživljava zatvorenih očiju, slušanje zvukova na daljinu i vidovitost, mogu se objasniti kao aktivacija našeg Višeg „ja“. Upravo to Više „ja“ i jeste struktura polja u trenutku kad se aktivira i ima dostup bilo kojoj informaciji. Problem je samo u tome što su polje i mozak suprotni, a nepravilna interakcija dve suprotnosti može dovesti do uništenja jedne od njih.

Kada pričamo o tome šta je duša, tada će savremenoj nauci najverovatnije biti bliži pojam „podsvest“. Interakcija svesti i podsvesti i predstavlja dijalektički proces razvoja svakog živog bića. Podsvest poseduje svaka životinja, insekt, biljka i čovek, što znači da smo svi na podsvesnom nivou, nivou polja - jedno. Iz tog razloga, u trenutku kada razmišlja leptir i kada to čini čovek, protiču praktično istovetni procesi. Na fizičkom planu se oni bitno razlikuju, ali smo na nivou polja svi jedno. Stoga, nije slučajno Karl Gustav Jung govorio o kolektivnom nesvesnom: na suptilnom nivou svi smo jedno: ne samo ljudi i celokupna civilizacija, već i sva živa bića. Toj spoznaji sam se približavao korak po korak.

U svojim prvim knjigama naveo sam primere koji svedoče o rodbinskoj povezanosti i da zbog greha jednog člana porodice, mogu ispaštati i drugi. Ako je čovek počinio neki unutrašnji prestup, tada udarac biva nanet čitavoj porodici. Ako je čovek bezbožnik i ima slabu dušu, onda se mogu očekivati veliki problemi. Ako su u lozi postojali sveti ljudi, tada će najverovatnije loza biti dugovečna. Ako su, pak, u rodu bile prisutne ubice, kriminalci, lopovi i razvratnici, tada je toj lozi najverovatnije suđeno da se prekine.

Nasledni faktor postoji i on je vidljiv golim okom, što je svima poznato.

Jedno od mojih otkrića se dogodilo kada sam uočio deformaciju polja kod jednog deteta, koja mu je pretila teškom bolešću, a potom sam identične deformacije otkrio i u polju njegove majke. Shvatio sam da je majka prenela na dete svoje emocije. Ispostavilo se da naša osećanja mogu da se prenose naslednim putem. Uzgred, prvenstveno se prenose primarna, a ne sekundarna osećanja.

Govoreći prostim jezikom, sposobnost razmnožavanja ne poseduje samo naše telo, već i duša, te se, posledično tome, naše iskustvo, maniri ponašanja, misli i osećanja podsvesno prenose našem potomstvu utičući

na njihovo zdravlje i sudbinu. Ispočetka je to za mene bila samo hipoteza, ali sam ipak pomenutoj majci rekao: „Tad i tad su te uvredili. Idi u crkvu i moli se za oprostaj“. Žena je odlazila u crkvu, molila se, tražila oprostaj i njeno dete je ozdravilo. Iz toga sledi da kroz pokajanje i oprostaj možemo promeniti sebe, svoju sudbinu i zdravlje.

Iz prve ruke sam video ono o čemu se govori u Starom zavetu, u Tori. U judaizmu Bog kažnjava decu za roditeljske grehe, ali je to zapravo samo alegorija. Svevišnji upravlja nama posredstvom kosmičkih zakona. Nekada su ljudi verovali da Bog ručno okreće planetu, a zatim su shvatili da se planeta okreće u skladu s kosmičkim zakonima. Iz toga su izveli zaključak da: „Bog ne postoji“. Međutim, Tvorac postoji, On upravlja Vasionom u skladu s kosmičkim zakonima. Ti zakoni mogu biti izmenjeni u bilo koje vreme, ali bez obzira na to sve se dešava u skladu s njima.

Po čemu se karma razlikuje od greha? Kaznu za greh doživljavamo kao kaznu od Svevišnjeg. Sve se završava na frazi: „Bog će me kazniti“. Međutim, karma govori ne samo o kazni s Viših planova, već i o našoj odgovornosti za svoje postupke, o njihovoj povezanosti, što je već bliže nauci.

Zamislite čoveka koji vozi automobil i juri brzinom od 150 km/h i odjednom sleti u jarak. Neki od onih koji su sa strane svedočili događaju će reći: „Bog ga je kaznio“, a drugi će zaključiti: „Verovatno je izgubio kontrolu nad volanom i zato je doživeo udes“. Dakle, koja tvrdnja je ispravna? I jedna i druga. Najčešće je kazna za greh zapravo posledica narušavanja zakona duše, koji nismo na pravilan način protumačili.

Kada čovek koji ne poznaje saobraćajna pravila seda u automobil i vozi velikom brzinom, sa ogromnom verovatnoćom se može pretpostaviti da će biti suočen s problemima. Čak se može otprilike pretpostaviti i kakvim: neće uspeti da zakoči, neće savladati krivinu, itd. Samim tim, uključuje se zakon karme: ako narušavaš zakon, uslediće i prirodna posledica. Može se reći da je vozač, kada je sleteo u jarak, bio kažnjen s Višeg plana, a može se reći i da on jednostavno ne poznaje saobraćajna pravila.

Kada sam počeo da pišem o dijagnostici karme, shvatio sam da postoje svojevrсна „saobraćajna pravila“ ne samo za telo, već i za dušu, da postoje određeni zakoni razvoja duše. Prvo što sam uočio je to da je

naša agresija u stanju da deformiše naše najdublje strukture polja, našu dušu, da može da prodre u našu podsvest i postane uzrok bolesti.

Otkrio sam da čovek poseduje dva nivoa osećanja. Spolja on može da bude dobar i ljubazan, potpuno neagresivan. Međutim, na njegovom podsvesnom nivou sam konstatovao izuzetno visok nivo agresivnosti koji je i bio uzrok bolesti i različitih problema s kojima se suočavao. U takvim slučajevima sam imao običaj da kažem: „Priseti se svog života. Oprosti ljudima, otkloni uvređenost i mržnju“ a onda sam posmatrao šta će se dalje dogoditi. Obično je nakon toga iz podsvesti počinjala da izlazi agresija, koju čovek nije ni primećivao, niti ju je osećao.

Ljudi ne mogu da upravljaju svojom podsvešću; oni ne osećaju šta se u njoj dešava već doživljavaju sebe samo u spoljašnjoj ravni. Međutim, čovek, kakvim ga vidimo - samo je vrh ledenog brega, a ogroman skriveni deo predstavlja njegova podsvest gde on može da bude potpuno drugačiji, a da ni sam toga nije svestan. Zato, kada poslušam moj savet i iz podsvesti otklonim mržnju, uvređenost i osuđivanje - pacijent tada ozdravlja.

Kako se ispostavilo, osećanja koja često i intenzivno preživljavamo i na koja se fokusiramo, iz svesti, gornjeg nivoa, prelaze u najdublji podsvesni sloj i utiču na naše zdravlje i sudbinu, na našu decu, unuke i prauunuke.

Posmatrajući strukture polja, shvatio sam da se preda mnom nalazi karmički mehanizam i da svedočim zakonima razvoja duše. Ti zakoni su bili odraženi u Bibliji, a takođe i u Vedama ali ih je pre nekoliko hiljada godina bilo vrlo teško objasniti. Zato se govorilo da postoji kazna s Višeg plana: ako si nekoga pokrao, nekog mrziš ili prezireš: Bog će te kazniti. Za početak je to bilo sasvim dovoljno. U suštini, čovek je sam sebe kažnjavao svojom mržnjom, uvredama i zavješću, to jest sa naučne tačke gledišta nesavršen karakter je bio taj koji je dovodio do zdravstvenih problema.

Strukture polja, odnosno čovekova podsvest, oblast je u kojoj se u jedno spajaju duša i telo, božanski i ljudski aspekt. Samim tim, može se govoriti o spoju nauke i religije i ovaj momenat je veoma važan.

Mnogi misle da ukoliko Bog ne postoji, znači da neće biti ni kazne za grehe i da tada mogu raditi sve što požele: mogu biti nemoralni, pohlepni, krasti, ubijati ali da kazna neće uslediti. To je put koji vodi ka

degeneraciji budući da se ispostavilo da našem potomstvu prenosimo svoja osećanja i da čovek koji je izgubio ljubav i moral nesvesno uništava i duše svojih potomaka, usled čega njegova loza izumire.

Potrebno je shvatiti da je priča o Adamu i Evi prenos informacije o tome da struktura polja, odnosno muški princip, rađa materijalnu strukturu, odnosno ženski princip. Ovo znanje se čovečanstvu ponudilo u obliku prelepe alegorije, bajke.

Isto se odnosi i na Božju kaznu zbog grehova. Da, Bog nas kažnjava, to je apsolutno tačno. Kako nas kažnjava? U skladu sa određenim zakonima naše psihe i podsvesti. Mržnja, koja prodre u podsvest, uvek će se vratiti u obliku bolesti koju ćemo smatrati kaznom s Višeg plana, ali to se dešava u skladu sa zakonima po kojima se razvija naša duša.

Dakle, naša podsvest je struktura polja. Kao što sam već govorio, polje je primarno i podsvest upravlja čovekom 93-97%. Posmatrao sam kako se to dešava. Isprva su mnogi tu informaciju doživljavali, blago govoreći, podrugljivo, a danas o tome govori i nauka: da, podsvest je primarna i ona upravlja čovekom zato što je u njoj pohranjena informacija o našoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Kompletna informacija.

Budući da je naša podsvest polje, ona poseduje informaciju o početku Vasiona, o tome šta se trenutno dešava u svakom njenom kutku i o onome što će se na kraju dogoditi. Drugim rečima, naša podsvest zna sve i može sve, ali treba shvatiti da apsolutna svemoć naše podsvesti mora pre svega biti orijentisana ka Božjoj volji.

Kada ljudski ego pokušava da prodre u podsvest i da odatle iskamči neku dobit za sebe, stvar može tužno da se završi. Koristoljubivi um, prodirući u podsvest, pokušava da je uništi, a kada delić nečega pokušava da uništi celinu, ishod može biti samo jedan: biće uništen delić. Samim tim, osoba koja je koristoljubiva, zavidna i pohlepna ne može da ima pristup podsvesti jer joj je slaba intuicija, a za pristup podsvesti je potrebno da njen nivo bude izuzetno visok.

U Starom zavetu je rečeno: „Zao čovek nema budućnosti, svetiljka opasnih se gasi“. To znači da čovek koji je u konfliktu sa dušom postepeno gubi povezanost sa Višim planovima i sve grčevitije se drži za svoje telo i materijalno blagostanje. U odnosu na stepen degradacije

duše napušta ga budućnost, odnosno energija budućnosti i mogućnosti. Zatim se on razboljeva i umire.

U svojoj prvoj knjizi sam napisao upozorenje: ako vas nagrizi ljutnja, ako niste spremni da se menjate, bolje nemojte čitati ovu knjigu. Tek nakon preispitivanja svoje prošlosti, opraštanja svima koji su nas uvredili i oslobađanjem od mržnje, ozlojeđenosti i uninija, bićemo u stanju da se suočimo sa zdravstvenim problemima i komplikovanim životnim situacijama, jer nas u suštini svako iskušenje vodi ka isceljenju.

Neophodno je da jasno shvatimo da pokajanje nije moljkanje zdravlja, kako mnogi vernici smatraju, već je ono prvi korak ka promeni karaktera.

To znači da menjamo svoj odnos prema prošlosti i shvatamo da je božanska volja primarna, te da ništa nije slučajno. Takođe, da sve prihvatamo kao nešto što nam je dato s Višeg plana, odnosno bez mržnje, osude i ljutnje, već kao priliku za razvoj, a ne za uništenje onoga što nam se ne dopada.

Naša energija mora biti usmerena na sopstveni razvoj, a ne na uništenje nekoga ili nečega što nam se ne dopada. Prema tome, iskren vernik je uvek dobrodušan i energičan, a ozlojeđenost, osuda i nezadovoljstvo su pokazatelji bezbožne osobe.

Čovek koji je spreman da menja sebe, svoj karakter i pogled na prošlost, počinje da ozdravlja. Onaj koji neće da se menja, već se samo kaje i kroz molitve traži zdravlje, ili na drugi način, teško će moći da ozdravi.

Naglasću još jednom: ako ste spremni da se promenite i preispitate svoj odnos prema svetu, ako ste spremni da radite na svom karakteru, imate sve šanse da se izborite sa ma kojom bolešću i poboljšate svoju sudbinu. Ukoliko, pak, niste spremni, ako smatrate da je najvažnije da budete u pravu, još uvek nije vreme da čitate moje knjige već treba da sačekate da vas sudbina nauči ili natera da se promenite.

Poglavlje 2.

Zakoni Vasioni

Normalan čovekov razvoj, bez obzira da li je reč o usponu na planinski vrh ili rešavanju nekog problema, uspešan je samo onda kada je podređen zakonu trojstva, o kome sam govorio u prethodnom poglavlju.

Razvoj je dijalektičan i povezan je sa transformacijom energije: kada postoji razlika u potencijalima, uspavana energija se realizuje na spoljašnjem planu. Tamo gde postoje dva potencijala, dve suprotnosti koje su u interakciji, stvara se energija i dešava se razvoj.

Međutim, ako postoje samo dve suprotnosti, ali nema onog najvažnijeg, što ih objedinjuje, suprotnosti se međusobno uništavaju i posledično tome bivaju uništene ili deformisane. Zato je zakon trojstva istovremeno zakon postojanja i zakon razvoja. U Vasioni se sve potčinjava ovom zakonu. Sva tri zakona dijalektike predstavljaju zakone trojstva.

Zakon jedinstva i borbe suprotnosti: postoje suprotnosti i ono što ih objedinjuje. Postoji jedna sila, to jest jedan potencijal, i postoji druga sila, to jest drugi potencijal. Među njima otpočinje borba pri kojoj se stvara energija, a postoji i ono što ih objedinjuje, da se ne bi međusobno uništavali, već da se razvijaju i dopunjavaju.

Zakon prelaska kvantiteta u kvalitet: postoje suprotnosti koje se protežu u vremenu. Zakon prelaska kvantiteta u kvalitet podrazumeva da se jučerašnji dan pretvara u današnji. Kada se poveća broj veza, dolazi do promene strukture materije što nam govori da se odvija prelazak u jedan novi kvalitet.

Vidimo dve krajnosti: jedna se nalazi u prošlosti, a druga u sadašnjosti, a objedinjuje ih nešto zajedničko, zahvaljujući čemu se staro preoblikuje u novo, ali pritom zadržava sve ono što je postojalo u starom, nastavljajući da se razvija. Na primer, deca su kvintesencija (lat: quinta essentia - peta suština, peta supstancija, etar, tj. suština, jezgro - prim. prev.) svega onoga što roditelji prenose u budućnost i u tim okolnostima se takođe aktivira zakon prelaska kvantiteta u kvalitet:

energija roditelja se transformiše i pretvara u energiju njihove dece, ali roditelji i deca pritom ostaju jedna celina.

Zakon dvostruke negacije: novo mora da se bori sa starim, a staro sa novim. To je prirodan i nužan proces.

Zakon Vasiona istovremeno je zakon jedinstva i podele pa i u ovom slučaju iznova vidimo dijalektiku i trojstvo: postoji potpuno jedinstvo a postoji i podela na spoljašnjem i jedinstvo na unutrašnjem planu. Takođe postoji i ono što ujedinjuje ove suprotne procese.

Dakle, zakon dvostruke negacije glasi da se novo, kvalitativno, na spoljašnjem nivou, po formi razlikuje od starog, što znači da među njima neminovno dolazi do sukoba. Međutim, ako su novo i staro ujedinjeni, to znači da su u međusobnoj interakciji, što znači da se događa razvoj. Ukoliko, pak, nema jedinstva, dolazi do suparništva i borbe suprotnosti. Kao posledica tog procesa dolazi do zaustavljanja razvoja, a može se završiti i međusobnim uništenjem.

Razumevanje zakona trojstva je zapravo razumevanje zakona Vasiona. Tvorac je po svojoj suštini takođe trojstven, a Vasiona je portret Boga. Što više suprotnosti budemo mogli da opazimo u svakom procesu, kao i ono što ih povezuje, pravilnije ćemo moći da shvatimo šta se dešava u svetu i šta će nam se desiti u budućnosti.

Više puta sam govorio o tome da ljudi današnjeg vremena ne umeju pravilno da razmišljaju. U našem načinu razmišljanja ne postoji dijalektika, koja se temelji na nužnosti razumevanja da su koncepti dobra i zla zapravo dve strane iste medalje. Razvoj se zaustavlja kada razmišljamo isključivo kroz kategorije dobra ili zla.

Danas smo svedoci ozbiljne krize u koju je zapala zapadna civilizacija i koja se praktično bavi samouništenjem. Iza ekonomskog procvata se krije moralno rastakanje, raspad porodice i društvenih institucija bez kojih ne može opstati nijedno normalno društvo.

Verujem da se naučnici trude da razjasne ova pitanja, ali poslednjih decenija nisam čuo ni za jedno relativno dublje gledište na te probleme. Međutim, ako se oni ne reše, civilizacija će jednostavno propasti. Da bismo se orijentisali u ovoj situaciji, potrebno je da uočimo algoritam po kome egzistira današnja civilizacija kao i da shvatimo zašto ona ide ka uništenju. Na ovo pitanje treba da odgovorimo kroz

rasvetljavanje ključnog principa, a ne kroz stotine i hiljade tomova knjiga.

Prilično je jednostavno dati odgovor na pitanje povezano sa nastupajućom propasti današnje civilizacije. Njena kriza je posledica krize pogleda na svet. Da bi živo biće moglo da egzistira, ono mora da poseduje operativni, taktički i strateški plan.

Čovek koji se uputio ka planinskom vrhu može da bude odlično opremljen i sjajno raspoložen. Međutim, ako ne vidi vrh, nastradaće zato što ne zna gde treba da ide i na kraju će ili pasti u provaliju ili će skrenuti s puta i propasti. To što se danas odlično osećamo ne garantuje nam da ćemo sutra preživeti. Ako se čovek odlično oseća, dobro je opremljen i poznaje maršrutu kojom treba da ide, samim tim je zaštićen u budućnosti. On neće upasti u provaliju zahvaljujući tome što je iscrtao maršrutu i što zna gde se nalaze skrivene opasnosti: gde mu preči provalija ili opasna strmina. Zahvaljujući tome moći će da preživi.

Međutim, ako čovek ne poseduje strateški način razmišljanja, on može da prati maršrutu, ali će uprkos tome odstupiti od vrha planine. Da, on će preživeti, ali neće uspeti da ga osvoji. Prema tome, da bismo rešili bilo koji problem, potrebno je da kombinujemo operativno mišljenje sa taktikom i strategijom.

Šta danas predstavlja zapadna civilizacija? To je civilizacija u kojoj ne postoji strateški način razmišljanja. Pojam „strateško razmišljanje“ proizilazi iz pojmova kao što su „religija“, „moral“, „duša“, „vera“, kao i shvatanja šta će nam se desiti u budućnosti i kakva bi trebalo da nam budu deca. Na taj način strateško razmišljanje prvenstveno podrazumeva brigu o deci, njihovom vaspitavanju i moralnosti, jednom rečju - brigu o njihovoj duši.

Kada civilizacija izgubi mogućnost da strateški razmišlja, ona se još neko vreme može održati bazirajući se na politici, ekonomiji i onome što nazivamo kulturom, ali bez strategije sve ove sfere neizbežno degradiraju. Posledično tome, čoveku preostaje samo jedno: da živi za današnji dan, da ga interesuju samo novac, čulna zadovoljstva, naročito seks i, u određenom stepenu, vlast. To se uglavnom svodi na trku za zadovoljstvima i udobnošću.

Takav način života je karakterističan za životinje te čovek, sledeći ga, ne može dugo tako da živi jer povlađivanje zadovoljstvima i

udovoljavanje nagonima dovodi do toga da se zavisnost od njih sve više pojačava usled čega on postepeno pada na životinjski nivo.

Nakon toga sledi raspad duše a trka za zadovoljstvima na kraju dovodi do toga da naše potrebe postaju neprirodne. Kako je već rečeno, upravo tako su se i odvijali događaji u Sodomi i Gomori, o kojima piše u Bibliji.

Dakle, zbog čega umire današnja civilizacija? Ona umire zato što umire religija, koja čini njen temelj. Umire zato što je hrišćansko učenje dijalektičko i trojstveno, a interpretacija hrišćanstva je toga lišena.

Šta je bolest, šta je život i šta je smrt? To su globalna pitanja postojanja, na koja nauka, po pravilu, nikada nije mogla da odgovori, već je na njih uvek odgovarala religija. Šta nam religija kaže na temu bolesti? Bolest šalje Bog za počinjene grehe. Drugim rečima, bolest je neprijatelj koji čoveku nanosi štetu a može ga odvesti i u smrt, ali je to ipak neprijatelj koji mu je poslat odozgo.

Ukoliko govorimo o Višem planu, tada je taj neprijatelj neko ko izvršava Višu božansku volju, a s obzirom na to da Svevišnji voli ljude i brine o njima, proizilazi da je svaka bolest i svaki problem kao hirurški skalpel: istovremeno nanosi bol i donosi spasenje. Trojstveno dijalektičko mišljenje podrazumeva da je svaki problem i svaki konflikt istovremeno i mogućnost spoznaje, prilika da ujedini suprotnosti, a ne da ih delimo ili uništavamo.

Dakle, u hrišćanstvu postoji jasna dijalektika uravnotežavanja suprotnosti u primeru kada Hristos govori o tome da treba praštati i istovremeno bičem isteruje trgovce iz hrama. Na unutrašnjem planu ne sme biti agresije, dok je na spoljašnjem ona dopuštena budući da smo na unutrašnjem planu jedno, a spolja smo razdeljeni. Hristos je govorio da ne treba bacati bisere pred svinje. Smisao ovog izraza je u tome da treba da se brinemo samo o onima koji su spremni da budu zahvalni i da se promene nabolje. Ako čovek ne želi da se menja nego uzvraća zlom na učinjeno dobro, s Višeg plana mu može stići pomoć u obliku kazne. Kako se kaže: „Pametnom reč, a budali batina”.

Hristovo učenje je dijalektično, ali ljudi to nisu mogli da shvate pa je tumačenje onoga što im je govorio bilo dosta uprošćeno. Recimo: nešto se proglašavalo da je dobro ili loše. Ta dualna, a ne trojstvena šema percepcije po kojoj se čitav svet deli na dobro i zlo, koje treba

uništiti, nije dijalektička i monoteistička. Ona je karakteristična za primitivne narode i po svojoj suštini je primitivna. To je šema u skladu s kojom paganin doživljava svet, za koga se smisao života svodi na potragu za zadovoljstvima.

Glavni cilj za paganina je on sam, njegovo ljudsko „ja“. Paganin se plaši zla i klanja se dobru. Paganin sanja o tome da bude uništeno zlo koje mu stvara probleme, i da sve bude obasjano dobrim. Zato, u skladu sa paganskim pogledom na svet, negde mora da postoji raj u kome vlada sreća i u kome nema nikakvih problema. Zemaljski život za paganina predstavlja pakao, muke i patnju kojih neće biti u raju.

Paganska tačka gledišta se prenela i u monoteističke religije, koje, u dogledno vreme, moraju da je napuste. Ako se, međutim, bude učvrstila, to će dovesti do krize religije, koja je krajnje opasna.

Danas smo svedoci najteže krize posthrišćanskog sveta. Ako se udubimo u suštinu problema zašto religija umire, relativno brzo ćemo doći do odgovora.

Današnji religiozni način razmišljanja je u potpunosti lišen dijalektike i u njemu je jasno primetan paganski pristup - „u svetu postoji ili dobro ili zlo“; „Bog je dobro, a đavo je zlo“. Takva tačka gledišta se primenjuje na sve.

Uzmimo za primer bolest. U hrišćanstvu i judaizmu je bolest istovremeno i zlo i dobro.

Bolest je zlo za naše telo, za našu sudbinu, ali je dobrobit za našu dušu, jer se ona pročišćava kroz patnju, pri čemu se telo lišava životinjskih nagona ili ih obuzdava. U Bibliji se takođe pominje da bolest ne dopušta ljudima da počine greh, a ukoliko se ne varam, o tome je govorio apostol Petar. Dakle, u hrišćanstvu je postojalo ispravno shvatanje šta je bolest.

Danas u religiji vidimo jasno razgraničenje: bolest je zlo, a zdravlje je dobro. Znači, ako je bolest naš neprijatelj, tada ga treba uništiti. Savremena medicina, u suštini, rasuđuje na isti način, međutim, budući da se naučna uverenja i koncepcije baziraju na religioznim uverenjima, mi se takođe i duhovno vaspitavamo. Religiozni kod, koji se stvarao hiljadama godina, oblikovao je našu svest, osećanja i način razmišljanja. Stoga, religija govori o tome da postoji dobro i zlo, da postoji dobar Bog i

zli đavo i da je naš glavni zadatak da iskorenimo zlo pa će tada svi biti srećni.

To je veoma opasna i naivna zabluda koja dovodi do brojnih problema. Takvo stanovište ima za posledicu da čovek bolest doživljava isključivo kao zlo, i savremena medicina, takođe razmatrajući bolest isključivo kao zlo, bori se s njim i pokušava da ga uništi, ne shvatajući da je bolest zapravo naša zaštita i indikator naših problema.

Ne treba se boriti protiv bolesti, već protiv uzroka koji je stvara. Taj uzrok može biti nedostatak ljubavi u duši, pogrešan razvoj, nepravilan odnos prema svetu, ljudima i samom sebi. Na taj način, nerazumevanje i pogrešan odnos prema svetu uzrokuju probleme, bolesti i nesreću. I ma koliko se trudili da iskorenimo bolest, kao i da se izbatrgamo iz problema, biće ih sve više jer ne shvatamo uzrok njihovog pojavljivanja.

Ljudi su se veoma često pitali zašto su se sledbenici najhumanije religije, koja govori o tome da je Bog ljubav, da treba voleti bližnjega svoga, da je neophodno biti milosrdan i saosećajan i brinuti se o bližnjem, pokazali kao najkrvoločniji? Zašto su izbijali mnogobrojni ratovi, zašto je postojala inkvizicija i zašto se milosrđe sastojalo u tome da je čoveka trebalo kažnjavati bez prolivanja krvi, odnosno spaljivati ga živog na lomači? Zašto su se sprovodila zverska mučenja u vreme inkvizicije, kao i u kasnijim vekovima? Zašto su do poslednjeg uništavani svi koji su na bilo koji način predstavljali opoziciju? Ispostavilo se da je uzrok svemu tome bio u apsolutno paganskom, pogrešnom načinu razmišljanja koje je isključivalo trojstvo postojanja i razmišljalo samo kroz dve kategorije: zla, koje treba uništiti i dobra, koje na kraju treba da trijumfuje. Međutim, šta je zlo i šta je dobro? Pogledajmo svakodnevne situacije sa stanovišta trojstva: čovek odlazi u parnu saunu gde se pari, zatim uranja u ledenu vodu i nakon toga se ponovo vraća u saunu. Njegovo zdravlje na taj način jača, svi organi dobro rade, osnažuje mu imunitet i mnoge bolesti prolaze.

Dakle parna sauna je jedno od najboljih profilaktičkih sredstava a visoka temperatura je nešto što je dobro.

Ledena voda u ovom primeru je takođe nešto što je dobro jer pomoću nje čovek može da ozdravi.

A sada zamislimo da čovek u parnoj sauni umesto pet minuta ostane pola sata i da mu se nakon 10-15 minuta zaustavi srce i on umre.

Na taj način se dobro pretvorilo u zlo. Ako čovek provede u sauni pet minuta, a zatim zaroni u ledenu vodu i ostane u njoj pola sata, sigurno će se prehladiti i potom može umreti od upale pluća ili mu mogu otkazati bubrezi.

Na taj način se dobro ponovo pretvorilo u zlo.

Sve zavisi od odnosa onoga što nazivamo dobrim i lošim. Kada je odnos harmoničan, tada vidimo razvoj i harmoniju. Drugim rečima, ne radi se o tome da je jedan potencijal dobar, a drugi loš, već u tome da oni moraju harmonično da se kombinuju. Potrebno je shvatiti da ne treba da se borimo protiv zla, već je potrebno da postanemo harmonični. A harmonija je kombinacija suprotnosti: levog i desnog, hladnog i toplog, odnosno kombinacija raznih elemenata u optimalnom odnosu.

Ukoliko je reč o čoveku koji, kako je poznato, predstavlja skup tela, duha i duše, harmonična je ona osoba kojoj je duša na prvom mestu, zato što duša objedinjuje dve suprotnosti - duhovne i materijalne. Međutim, kada ljudi žive samo po materijalnim ili duhovnim principima, kod njih se pojavljuju problemi.

Uzged, još nekoliko reči o materijalnom i duhovnom... Iskren da budem, u početku sam radio u skladu sa duhovnom koncepcijom, odnosno kada bih video da je nečija duša prepuna agresivnosti i da to dovodi do bolesti, shvatao sam da je to loše i da agresiju treba ukloniti, pa će tada sve opet biti u redu i dobro.

Video sam da je uzrok agresivnosti bila vezanost za materijalne aspekte, i na osnovu toga sam zaključio da klanjanje materijalnim, fizičkim, tj. zemaljskim vrednostima rađa bolest, dok klanjanje duhovnim vrednostima donosi dobro budući da je religija tvrdila: treba biti duhovna osoba, jer čovek od krvi i mesa je po svojoj prirodi nesavršen i grešan.

Bio sam potpuno ubeđen da sam u pravu, s obzirom na to da nikada nigde nisam pročitao o tome da duhovnost može biti opasna, nego sam iskreno verovao da sve što je duhovno može donositi isključivo dobrobit. Sve stvari sam delio na loše, odnosno materijalno, kome se ne treba klanjati, i duhovno - po čijim postavkama treba živeti.

Postepeno se moje shvatanje sveta menjalo.

Sve je počelo onda kada sam spoznao da je čovek po svojoj suštini dualan, dijalektičan, odnosno da postoji fizički čovek, ali postoji i duhovan, suptilan. Duh je karika koja povezuje dušu i telo. Naša svest poseduje dva aspekta: spoljašnji, koji je povezan s telom, i unutrašnji, koji je povezan sa dušom i podsvešču. Ta dva aspekta funkcionišu paralelno, sinhronizovano i zato imamo utisak jedinstva i borbe suprotnosti. Čini nam se da je naše „ja“ samo naša svest, dok mi, zapravo razmišljamo kroz dva međusobno suprotstavljena režima: u režimu svesti i podsvesti, koji na kraju oblikuju našu sliku sveta.

Kada sam ovladao veštinom viđenja suptilnih planova i ustanovio da postoje dve vrste polja, od kojih je jedno primarno, a drugo sekundarno u odnosu na telo, shvatio sam da čovek zapravo predstavlja dijalektičko jedinstvo suprotnosti. Ozbiljnije proučavajući svest i podsvest, sa zaprepašćenjem sam otkrio da kod čoveka postoje dva nivoa agresije: spoljašnji, koji zavisi od trenutne situacije (na primer, kada čovek plane, oseti nezadovoljstvo i nervozu, pa zatim agresija prođe), i unutrašnji, podsvesni. Agresija na taj nivo prodire iz svesti i ako joj to pođe za rukom, tamo može da se zadrži godinama pa čak i decenijama.

Podsvesna agresija može dugo da se akumulira zato što podsvest, za razliku od svesti, ništa ne zaboravlja s obzirom na to da je povezana s poljem. Agresija, koja prodre u podsvest nigde ne iščezava, već se nakuplja i na kraju dovodi do najozbiljnijih bolesti, problema i nesreća. Takva agresija se oslobađa upravo kroz bolesti, patnje i neprijatnosti, kroz opraštanje, pokajanje i molitvu, odnosno prinudno ili dobrovoljno.

Kada sam shvatio da ljudi poseduju dva nivoa agresije i da je bolest povezana baš sa podsvesnim nivoom, pomislio sam da će biti dovoljno uraditi sledeće: ako je agresija deformisala polje, ja ću ga rukama ispraviti i čovek će ozdraviti.

Zatim sam primetio da se polje ispravlja i kada se pomolim za njega, tj. da delujući na podsvest delujemo i na čovekovu dušu. Međutim, u početku sam deformaciju ipak otklanjao rukama.

Onda sam u nekom trenutku osetio snažnu uznemirenost i shvatio da deformacije ne smem otklanjati na taj način, da je to veoma opasno. Kada sam detaljnije razmotrio šta se dešava, iznenađeno sam ustanovio da se deformacije koje sam otklonio ponovo vraćaju. U početku sam

sledio uobičajenu šemu: kada bih kod pacijenta otkrio deformacije (gatare ih nazivaju urocima), otklanjao sam ih i on je ozdravljao. Međutim, nakon mesec dana sam primetio da se deformacija iznova vraća, kao da je neko na čoveka ponovo bacio urok.

Već sam pisao o tome da sam se dugo bavio mistikom, i toj temi bi moglo da se posveti nekoliko knjiga. Suočio sam se sa mnogim interesantnim slučajevima koje sam želeo da razjasnim.

Isceliteljke-gatare koriste termin „vrlo moćan mag“. Kada im dođe čovek sa koga ne mogu da otklone urok, one mu kažu nešto poput: „Ne može se skinuti jer je u pitanju vrlo moćan mag. Bilo mi je jako loše, umalo da nisam umrla. To prevazilazi moje sposobnosti i ne mogu s tim da se nosim. Odlazi!“ One veruju da je čoveka urekao neko vrlo moćan.

Odlučio sam da saznam ko bi mogao da bude taj moćni mag i u kakvim situacijama se šalje urok. Sa iznenađenjem sam spoznao da je taj „moćni“ mag zapravo Bog.

Kada čovek narušava moralne, kao i Više zakone postojanja, kada se odriče ljubavi, u njegovom polju se pojavljuje veliki problem, odnosno bolest na suptilnom planu. Ako se ta bolest otkloni, čovekova duša počinje još više da greši i tada se uključuje sistem samoregulacije polja, pri čemu dolazi do žestoke blokade pokušaja da se bolest zaustavi. Istovremeno, teška bolest sustiže onoga koji je pokušavao da otkloni takozvani urok.

U skladu sa prilično žalosnom statistikom, prosečan životni vek hirurga je 42 godine, a lekara drugih specijalnosti - 56 godina. Odnosno, predstavnici medicinske struke žive kraće od drugih ljudi. Zašto? Reč je o tome da oni ne nastoje samo da obavljaju svoju lekarsku dužnost, već iz sve snage žele da čoveka izbave od bolesti, ne shvatajući da će to naneti štetu njegovoj duši. Duša se pročišćava kroz bolest a to znači da sve snage ne treba usmeravati na borbu protiv bolesti, već na borbu za harmoniju, za razvoj duše. Nažalost, medicina o tome nema ni najmanju predstavu.

Na početku istraživanja video sam deformacije polja, koje sam otklanjao zahvaljujući čemu bi pacijent ozdravljao. Tada sam otkrio da se u osnovi univerzuma nalazi elektromagnetno polje pa sam pomislio da se može napraviti uređaj koji bi, delujući na čoveka elektromagnetnim poljem, korigovao njegove strukture i pomoću bioenergije bi mu se

obezbedilo zdravlje. Zamislite: jednom godišnje uđete u takav aparat koji pročišćava i ispravlja polje; on ga očisti, a vi ste zdravi i sve je savršeno. Mislio sam da bi oni bili prava „panacea“ za čovečanstvo i da bi ono doživelo procvat kada bi takvi aparati bili konstruisani.

Najtužnije je to što se slični aparati danas zaista i pojavljuju. Zašto je to tužno? Dugo sam istraživao ovu problematiku i mogu da kažem do čega će dovesti korišćenje takvih aparata. Reč je o tome da telo zaista može da ozdravi, ali da problem neće biti rešen - agresija nikuda neće nestati. Ukoliko je nekada mogla da izađe napolje, kroz bolesti tela i uma, te je čovek, bolujući, trpeći i pateći spasavao svoju dušu i pročišćavao polje, nakon protresanja struktura polja i fizičkog izlečenja svi problemi mogu da prodru još dublje, na suptilne planove.

Savremena medicina, uspešnim lečenjem mnogih bolesti, samo dovodi do toga da se, kao prvo: pojavljuju sve ozbiljnije, neizlečive bolesti koje se mogu objasniti upravo najdubljim naslagama podsvesne agresije. Kao drugo, greh i agresija prodiru na veoma suptilne planove koji su povezani s našim potomstvom. Zaključak je jednostavan: što veće uspehe postigne savremena medicina, time će ljudske duše biti zaprljanije, a žene će imati manje šanse da rađaju decu.

U mnogim zemljama se taj opasan proces već primećuje. Zabeležen je sve veći procenat parova koji ne mogu da imaju decu, slabi potencija kod muškaraca, a mnogo je i neplodnih žena. Pritom, postoji nekoliko vrsta neplodnosti: fizička, hormonalna i energetska (kada je žena fizički potpuno zdrava, a ne može da zatrudni). Gubitak želje za decom kao i mržnja prema njima takođe su jedna vrsta neplodnosti.

Svi nabrojani problemi se pojavljuju zbog toga što ljudi ne umeju pravilno da razmišljaju, a to je uzrokovano činjenicom da je savremeno hrišćanstvo izgubilo dijalektički uvid, tj. princip trojstva zbog čega se danas ceo svet deli na dobro i zlo, na Boga i đavola, i svi žele da unište zlo kako bi trijumfovalo dobro. To je ono što me motiviše da objašnjavam ljudima da ne mogu ozdraviti ukoliko ne steknu pravilno razumevanje onoga što se dešava. Ukoliko ne poznajemo zakone Vasiona i pogrešno se ponašamo, bolest će nam o tome signalizirati. I ako budemo otklonili samo bolest, time ćemo još više pogoršati svoju situaciju a šanse da preživimo će se značajno umanjiti.

Video sam da postoje svesna i podsvesna agresija i verovao sam da čovek može ozdraviti ako se otkloni podsvesna. Otklanjao sam je najpre delovanjem rukama, kasnije sam se molio za tog čoveka, postavljao ga da sedi ispod ikona, delovao na njega mentalno i ozdravljenje je zaista nastupalo. Međutim, u jednom trenutku sam shvatio: uplićući se u strukture polja, uplicem se ne samo u čovekovu podsvest, već i u njegovu dušu. Međutim, opasno je prodirati u čovekovu dušu. Imamo pravo da pročišćavamo jedino sopstvenu dušu. Drugome možemo pomoći, ali prodirati u njegovu dušu, kao hirurzi, bilo šta odstranjivati ili menjati, vrlo je opasno i ja sam to osetio.

U savremenom svetu ljudi sve češće pokušavaju da deluju na tuđu dušu pomoću najrazličitijih mentalnih tehnika, što dovodi do veoma ozbiljnih problema i posledica kako kod onih koji se time bave, tako i kod onih koji se podvrgavaju takvom uticaju.

Sigmund Frojd je saznao psihoanalizu, oponašajući hrišćanstvo, s tom razlikom što se kod njega preispitivanje prošlosti odvijalo kroz oslobađanje od kompleksa, a ne kroz pokajanje. I ako je u hrišćanstvu najveći greh - odricanje od ljubavi i njeno potiskivanje, kod Frojda je ljubav zamenjena seksualnim željama. Isus Hristos je u čoveku otkrio Boga, dok je Frojd u njemu video životinju i pozivao ga je na seksualnu slobodu.

U pseudonaučnom učenju - dijanetici, rešenje problema se sastoji u strogo mehaničkom prodiranju u dušu i podsvest. Takozvani operateri pokušavaju da uđu u čovekovu prošlost i da iz njegove podsvesti otklone agresivne emocije. Takva hirurgija duše može dati pozitivan efekat na početku, ali negativne posledice na kraju. Duša nije mašina po kojoj možemo da čeprkamo i da nešto otklanjamo, već je to teritorija Boga. Zato nas pokušaji da upravljamo tuđom dušom vode ka moralnom raspadu.

Kroz sve to sam lično prošao i na svom iskustvu sam se uverio da mehaničko prodiranje u dušu drugog čoveka predstavlja opasnost kako za njega tako i za onog koji u nju prodire. Nije uopšte slučajnost to što je osnivač dijanetike i sajentologije Ron Habard, zaradivši više od 600 miliona dolara, skončao život pod veoma čudnim okolnostima. Čovek koji prodire u tuđe duše i počinje njima da upravlja podložan je

đavolizmu, a đavolizam i jeste klanjanje spoljašnjim aspektima; sposobnostima, energiji i svesti na štetu ljubavi.

Osobu koja je sklona đavolizmu očekuju ludilo, kao i gubitak energije, razumevanja, volje. Ona snosi logične posledice toga: nema decu, ili, ako ih ima, ona boluju od psihičkih poremećaja, ili ih muče vrlo ozbiljni problemi. Danas se u svetu rađa ogroman broj dece sa psihičkim problemima upravo zato što u ljudima jača tendencija đavolizma.

Vratimo se na temu agresije. Primetio sam da kod čoveka postoji svesna i podsvesna agresija. U početku sam otklanjao onu podsvesnu. Jednom prilikom je kod mene na konsultaciju došla porodica: majka, otac i ćerka koja je bila težak onkološki pacijent.

Primenio sam ustaljenu šemu rada i kod oba roditelja otkrio jako ozbiljnu podsvesnu agresiju, kao i prisustvo uvređenosti, mržnje i uninija.

Posavetovao sam ih da preispitaju svoj život, da se pokaju, oslobode od agresivnosti i da će tada njihova ćerka ozdraviti.

Kada su došli sledeći put, video sam da je podsvesna agresija kod roditelja zaista smanjena na minimum, što je značilo da je i njihova ćerka trebalo da ozdravi. Međutim, njeno stanje je bilo nepromenjeno, što je bilo jako čudno. Tada sam razmotrio dublje aspekte i shvatio sam u čemu je stvar. Rekao sam ocu da mu ćerka ima vrlo težak i agresivan karakter, i on je to potvrdio. „Sve dok ne promeni karakter - rekao sam roditeljima - teško da će ozdraviti. Trenutno bolest ne blokira podsvesnu agresiju, već njen agresivni karakter“.

Iskreno rečeno, bio sam začuđen kada sam shvatio u čemu je problem jer tako nešto nisam očekivao, ali sam se zatim setio kako su Isusa Hrista jednom prilikom pitali zašto neki čovek nema noge, a Hristos je odgovorio: „Kada bi ih imao, ognjem i mačem bi pregazio čitavu zemlju“.

Dakle, zdravstveni problem obuzdava čoveka. Sprečava ga da ne počini neke glupe postupke i pomaže mu da poboljša karakter. Samim tim, bolest čoveka čini boljom osobom, obuzdava njegovu agresivnost i životinjske nagone. Tada sam shvatio da je bez promene karaktera nemoguće pobediti tešku bolest. Evo šta je još jako važno: kada sam otkrio agresiju podsvesnog nivoa, pitao sam se zašto se ona pojavljuje

ne samo kod ljudi koji su osećali ili osećaju uvređenost ili mržnju, već i kod onih koji ništa slično ne doživljavaju? Tada nisam mogao da pronađem odgovor na to pitanje. Ma koliko se trudio, nisam bio u stanju da shvatim šta je uzrok podsvesne agresije, ali mi je jednog trenutka sve postalo jasno.

Nekom prilikom mi je, u pratnji ćerke, na konsultaciju došao čovek koji je vrlo teško bio bolestan. Podsvest mu je bila prepuna agresivnosti. Do tada sam već naučio da osetim ne samo obim i dubinu agresivnosti, već i to s čim je ona povezana, kao i na šta je usmerena. Dijagnostikujući njegovo polje, rekao sam mu da oseća ogromnu podsvesnu mržnju prema svom poslu i da je zbog toga bolestan. Međutim, njegova ćerka se usprotivila: „Veoma grešite. Baš je sve obrnuto: otac bezumno voli svoj posao“. Tog trenutka mi je sinulo! Bio sam zaprepašćen jer se ispostavilo da ljubav (u početku sam to nazivao „ljubavlju“, a kasnije pojačanom vezanošću) i rađa tu agresiju.

Zatim sam, posmatrajući na stotine pacijenata video jednu te istu sliku: čovekova snažna vezanost za nešto neizbežno se pretvarala u agresiju i prodirala u podsvest izazivajući bolest. Tako sam se uverio da uzrok bolesti može biti vezanost za bilo šta.

Isprva sam smatrao da agresiju isključivo izaziva vezanost za materijalne aspekte, ali nešto kasnije zamalo nisam izgubio glavu kada sam shvatio da mi sudbina na taj način signalizira da postoji neki vrlo ozbiljan problem.

Tragao sam za uzrocima i iznenada sam shvatio da imam pogrešnu predstavu o zakonima Vasiona. Ispostavilo se da nije opasno vezivanje samo za materijalne vrednosti, već i za duhovne. Drugim rečima, materijalno i duhovno sačinjavaju dve strane iste medalje, a duša ih objedinjuje. Eto zašto se ne smemo klanjati ni materijalnim, niti duhovnim vrednostima.

Šta su duhovne vrednosti? To su sposobnosti, um, moć, kontrola nad situacijom, znanja iz najrazličitijih oblasti. Tada sam shvatio u čemu je smisao legende o Prometeju i zašto je bio kažnjen. Prometej je dao vatru ljudima koji duhovno i moralno još nisu bili spremni za blagostanje.

Vatra je postala simbol blagostanja, znanja i razvoja, a legenda o Prometeju odlično ilustruje Više zakone Vasiona. Čovek, čija duša još

uvek nije dovoljno razvijena, nema pravo na blagostanje, sreću i ispunjenje želja. Ono što nazivamo „spoljašnjom srećom“ možemo uporediti sa zidovima kuće koji moraju da se upiru na temelj koji nam nije vidljiv, a nevidljiv temelj i predstavlja stanje u kome se nalaze naša podsvest i naša duša.

Ako u čovekovoju duši vladaju ljubav i harmonija, znači da on ima pravo na spoljašnje blagostanje.

Tada sam shvatio šta znači biblijska zapovest „Ne pravi sebi idola“. Pokazalo se da ako se čovek klanja nekome ili nečemu, njegova ljubav se pretvara u vezanost, koja se s druge strane pretvara u agresivnost, što na kraju dovodi do nastanka bolesti. Kada se duša vezuje za nešto, kod čoveka otpočinju problemi duhovnog ili fizičkog karaktera. U takvoj situaciji može da otpočne raspad duše i čovek će postati zavidan, zloban, podao, uvredljiv, itd.

Ako ne dođe do raspada duše, a čovek oboli, to će za njega biti dobro: bolest će ga izbaviti od mržnje, prezira prema ljudima, uninija, depresije i pomoći mu da spase svoj karakter. Eto zašto se, kada čovek radi na svom karakteru, kod njega menja pogled na svet a bolest se povlači.

Proučavajući stotine izlečenih pacijenata, shvatio sam da bez promene karaktera i svog odnosa prema svetu bolest nije moguće izlečiti. Kada se u čoveku zaista odvijaju dublje promene, tada je bolest nepotrebna i ona, bez ikakve terapije, prolazi ne ostavljajući posledice.

Često me pitaju: a šta je s lekarima, s tabletama? U takvim slučajevima odgovaram: lekari leče posledicu, a ja govorim o uzrocima. Možete lečiti telo, pridržavati se saveta lekara, ali ako zaista želite da ozdravite, morate da lečite ne samo telo, već i pogled na svet, duh i dušu. Ako ne budete izlečili sopstvenu dušu, teško da će bilo ko drugi moći da vas izleči.

Savremena medicina zapravo prebacuje jednu bolest u drugu ili pretvara akutnu bolest u hroničnu. Posledično tome, čovek ne pati tako mnogo, ali bolest nigde ne iščezava. Zaključci do kojih sam došao bili su vrlo neočekivani: shvatio sam da se bolest može lako izlečiti.

Nekom prilikom sam jednoj ženi, koja je imala veoma velike deformacije polja, rekao: „Sada ću delovati rukama, i kod vas će se sve

ispraviti; vi ćete ozdraviti, ali će vam se bolest kasnije vratiti. Ja to unapred znam i zato želim da vam objasnim zbog čega su vam se pojavili takvi problemi, zašto ste bolesni“. Objasnio sam joj do čega dovodi mržnja, uvreda, uninije, nezadovoljstvo sudbinom. Kada sam završio, rekao sam joj da sad možemo pristupiti radu, kao i da se nadam da joj se problemi neće vratiti. Odjednom, pogledavši polje te žene, a da nisam na njega još uvek delovao, video sam kako ono počinje da svetli i da su se sve deformacije povukle. I sada pamtim koliko me je to šokiralo.

Shvatio sam da je moguće lečiti razumevanjem. Kada čovek počne da shvata zakone postojanja, šta je dobro, a šta je loše - bolest se sama povlači. Razumevanje leči bolje od bilo kakvih lekova. Međutim, prvi put sam bio zaprepašćen jer takav rezultat nisam očekivao. U današnje vreme se pojavljuje sve veći broj nauka koje rade na aktiviranju naše podsvesti, poput psihoterapije. Naši potencijali se povećavaju, ali mi sve više zavisimo od naših osećanja i emocija zato što je civilizacija nagomilala mnogo greha.

Naša podsvest, odnosno duša, brani se od toga da lečimo samo telo, a nastavljamo da prljamo dušu i zato lekovi prestaju da deluju i mogućnost isceljenja sve više zavisi od samog čoveka. Jer, možemo se izlečiti pomoću reči, pogleda na svet, poboljšanja karaktera.

Shvatio sam da je besmisleno delovati na čoveka pomoću ruku ili mantri, molitvama i bajalicama, već mu treba objasniti zakone postojanja i pomoći mu da promeni karakter. Zatim sam primetio da proces isceljenja nastupa kada pacijentu objasnim zakone postojanja i kada se on moli.

Čovek može da se isceli kada prođe proceduru pokajanja, kada se kaje zbog svojih nedoličnih postupaka. Pokajanje je početna etapa u promeni karaktera. Čovek koji je spreman da se menja, koji shvata da ne može ozdraviti a da ne promeni sebe - takav čovek može da se isceli, jer sama reč „pokajanje“ označava promenu. Šansu da ozdravi ima samo onaj koji je spreman da se menja, koji je spreman da promeni odnos prema prošlosti kao i prema ljudima koji su ga uvredili. Osoba koja kategorički smatra da je u pravu ne može da pobedi bolest nego joj preostaje samo da koristi lekove.

Juče sam svratio u cvečaru da bih kupio seme nekih biljaka i tom prilikom sam razgovarao sa prodavačicom.

Zazvonio joj je telefon i ja sam čuo kako je nekome pričala o visokom šećeru u krvi koji nastavlja da se povećava, kao i to da creva otežano rade i da često mora da se zove hitna pomoć.

Spontano sam se umešao u razgovor i rekao joj:

- Da li znate zašto vam je povišen šećer? Upravo zato što ne rade creva. Posledice lošeg rada creva su visok holesterol, kao i šećer jer je to međusobno povezano. Kada embrion tek počne da se razvija, formira se crevna cevka, pa zato od rada creva zavisi rad svih organa. Pravilna ishrana i gladovanje mogu biti od velike pomoći u lečenju zdravstvenih problema.

Objašnjavao sam joj, ali me je ona prekinula:

- Ne, ne radi se o meni, nego o mojoj majci. Ona ima povišen šećer i creva joj ne rade dobro, ali samo neka li neko pokuša da joj nešto kaže! Karakter joj je takav da ništa ne prihvata i ne želi nikoga da sasluša.

Tada sam joj rekao:

- Slažem se s vama po pitanju toga. Kada čovek ima težak karakter, tada mu preostaju samo lekovi, reanimacija i „hitna pomoć“ - pa neka bira. Jer, ako čovek ne želi da promeni svoj pogled na svet, ne preostaje mu ništa drugo sem da se osloni na medicinu.

Osoba koja je spremna da se menja, koja shvata da je duša primarna, da ljubav može da izleči svaku bolest, može mnogo toga da prebrodi. Samo je pitanje vremena kada će se to dogoditi. Najvažnije je ići ka tom cilju i ne zaustavljati se. Treba shvatiti da se lečenje duše razlikuje od lečenja tela, a psihologija koju koriste lekari se razlikuje od psihologije onoga koji nastoji da pomogne u izlečenju duše. Lekar može da se upliće u čovekovo telo, da obavi operaciju, prepisuje lekove, a da pacijent u svemu tome ne mora da učestvuje.

Međutim, kada je reč o duši, sve se dešava obrnuto: čovek mora sve sam da uradi, a ukoliko neko želi da mu pomogne, tada može da mu objasni, da ga posavetuje, ispolji saosećajnost jasno shvatajući da je čovek pred Bogom odgovoran za svoje probleme i bolesti.

Kada čovek ne želi da se menja, neće da radi na harmonizaciji svoje duše, beskorisno mu je pomagati. Onaj koji pokušava da mu

pomogne u otklanjanju bolesti, najverovatnije će je preuzeti na sebe. Tako se mogu preuzeti tuđi problemi i nesreće, kao i tuđi gresi i posledice tih grehova. Iz tog razloga i lekari često imaju zdravstvene probleme ne shvatajući da kroz bolesti i nesreće Svevišnji razgovara sa čovekom.

Neophodno je da shvatimo da postoje oblasti u koje čovek nema pravo da se upliće. Možemo pomagati na spoljašnjem planu, ali na unutrašnjem planu samo pojedinac ima pravo da se bavi problemima svoje duše i njenom harmonizacijom.

Po mom mišljenju, lekari se dele na tri kategorije. U prvu kategoriju spadaju spontano-harmonični lekari, koji shvataju da bolest nije data slučajno i da čovek sam mora da reši svoje probleme. On mu može pomoći, saosećati s njim, ali treba da se zaustavi na vreme zato što nema pravo da se time bavi.

Harmoničan lekar je onaj koji spolja pokazuje saosećanje a iznutra smireno prihvata situaciju.

Kada ljudi koji su u sukobu ili suparništvu postignu razumevanje, tada dolazi do razvoja. Zamislite sledeću situaciju: dve osobe s toljagama počinju međusobno da se „takmiče“. Do čega će to dovesti? Samo do jednog: stradanju nekog od njih. To je primitivan nivo. Iza njega sledi viši nivo, gde postoje izvesna ograničenja: na primer, borba može da traje dok ne padne prva krv, ili se javi razumevanje da poraženog neprijatelja treba poštediti. Drugim rečima, uvodi se niz moralnih ograničenja koji omogućava da se i banalno ubistvo transformiše u aspekt suparništva, gde postoje određena pravila.

Na sledećem nivou se pravila pooštravaju i ona zabranjuju ubistvo i sakaćenje protivnika. To je već nalik borilačkim veštinama, sportu. Ako se uzdignemo na još viši nivo, možemo videti još veću humanost, gde je zabranjeno čak i nehotice povrediti protivnika, prezirati ga i zloupotrebljavati svoju silu. Prema tome, nije najvažnije pobediti drugoga, uništiti ga, već je važan naš razvoj, prilika da pokažemo koliko smo fleksibilni i inteligentni. Odnosno, glavni čovekov zadatak nije sukob i uništenje suparnika, nisu suprotnosti, već samorazvoj. Takav je zakon postojanja.

Takvih lekara je malo. Druga kategorija preterano saoseća kako na spoljašnjem tako i na unutrašnjem planu i zbog toga oboljeva. Treći ne

žele da budu saosećajni smatrajući da će ih to preopteretiti problemima zbog čega na kraju postaju cinici, koji razmišljaju samo o novcu i ravnodušno se, ili čak grubo ophode prema pacijentima. Sve je više takvih lekara: bezdušnih komercijalista koji su izgubili saosećajnost. Suština je u tome da pogrešan odnos prema svetu vodi ka krajnostima: saosećamo i na kraju oboljevamo i umiremo za drugoga ili preziremo čoveka i u njemu vidimo samo priliku za zaradu.

Kriza savremenog zapadnog sveta predstavlja krizu kapitalizma. Kapitalizam je življenje u skladu sa zakonima tržišta, borba suprotnosti. Socijalizam je pokušao da se izbavi od borbe među suprotnostima, da sve ujedini. Prestanak sukoba je bila jedna od osnovnih ideja socijalizma i zbog toga on nije mogao da napreduje.

Planska privreda nije u stanju zdravo da se razvija i neminovno propada, što je ceo svet jasno video. Međutim, i konkurencija je takođe osuđena na propast. Borba suprotnosti koje baš ništa ne povezuje neće dovesti ni do čega dobrog. Kada postoji konkurencija, ali se ne poštuju moralni aspekti koji upravljaju biznisom, dolazi do razgradnje i raspada.

Konkurencija savremenih svetskih korporacija je otišla tako daleko da uništava narode i države. Proizvodi se hrana koju je nemoguće jesti i napici koji se ne mogu piti i to trovanje ekosistema današnje civilizacije je produkt kapitalističkog društva koje je izgubilo svaku predstavu o jedinstvu i moralnosti, o čemu je govorio još Karl Marks.

Nemogućnost pravilne percepcije sveta i zakona Vasione dovode do postepene degeneracije i izumiranja religije i civilizacije do te mere da će čitavo čovečanstvo naposljetku doživeti tužan kraj. Zakoni razvoja su zakon jedinstva i borbe suprotnosti, zakon dvostruke negacije i zakon prelaska kvantiteta u kvalitet, odnosno zakoni dijalektike.

Kako sam već pisao, kada u interakciju stupaju dva potencijala, na kraju mora doći do konsenzusa, ili, kako kažu filozofi - do mirenja suprotnosti. Dakle, oni će se objediniti ili dostići kompromis. Dve sukobljene strane moraju da se bore i kroz međusobno upoznavanje dosegnu novi nivo na kome će se objediniti, očuvavši svoju individualnost i neponovljivost.

Tako se odvija razvoj u Vasioni.

Ako ne dođe do ujedinjenja suprotnosti, tada će jedna od njih biti uništena, a druga nestati, ili će postepeno nestati obe zato što, ako među njima ne bude interakcije, neće biti ni energije, a to preči degradacijom i zaustavljanjem razvoja. Razvoj i procvat su mogući samo kada se borba među suprotnostima uravnotežuje intenziviranjem jedinstva.

Uzgred da kažem, nedavno sam saznao da je najviši nivo borilačkih veština dostignut u Kini, u manastiru Šaolin, gde je bilo osnovno pravilo da se kompletan trening radi bez sparing partnera. Dakle, čovek se borio sa zamišljenim protivnikom i postizao najviši nivo razvoja, jer nije težio da nekoga uništi, već da razvije sopstvene sposobnosti. Današnja savremena konkurencija, koja treba da teži takmičenju i donošenju zajedničkih odluka, umesto toga je, kako primećujemo, orijentisana na eliminaciju, uništenje i istiskivanje suparnika.

Sve o čemu govorim povezano je sa psihologijom. Bez pravilnog razumevanja sveta osuđeni smo na stagnaciju, na nemogućnost razvoja. Rezultati istraživanja koja sam sproveo omogućavaju da se shvate nejasni delovi koji postoje u religioznim knjigama. Tako se, povezivanjem nauke i religije, može razumeti skoro sve što je napisano u Svetim knjigama.

Mnogi ljudi koji su pročitali moje knjige kasnije su mi saopštili da su po prvi put konačno počeli da shvataju o čemu se govori u Bibliji, Bhagavad-giti, Tori i Kuranu, a muslimani mi često pišu o tome da je sve ono što govorim u skladu sa učenjem proroka Muhameda. Međutim, to ne znači da crpim informaciju iz Kurana ili Tore, već polazim od vizija suptilnih planova i na taj način spoznajem zakone Vasiona koji su u principu odraženi u svakoj religiji.

Zakoni Vasiona su veoma slični zakonima razvoja duše, a svaka religija se bavi upravo temom duše, odnosno podsvesti. Nauka se bavi pitanjima tela i svesti. Rezultati mojih istraživanja u velikoj meri pomažu u razjašnjenju odgovora kako po pitanju fizičkih tako i duhovnih aspekata postojanja, odnosno podsvesnih. Spoj nauke i religije je upravo taj novi pogled na svet bez kog nećemo moći da opstanemo.

Moja istraživanja omogućavaju da se objedine nauka i religija, razjašnjavaju ono o čemu govori svaka religija, te pomažu da shvatimo šta se događa sa čovekom, njegovom sudbinom i zdravljem. Nakon

dvadeset i pet godina istraživanja, sa iznenađenjem sam otkrio da je sve ono do čega sam došao već dobro poznato, da su sva moja otkrića odavno izložena u Svetim religijskim knjigama.

Dakle, rezultati mojih istraživanja u celosti i potpunosti pronalaze potvrdu u božanskim otkrovenjima.

Sve što je napisano u Kuranu, Tori, Novom Zavetu i Bhagavad-giti postalo mi je jasno. To je veoma važno jer su danas sukobljeni različiti religijski sistemi, budući da najteži konflikt nije politički ni ekonomski, već religijski.

Otud, razumevanje da sve religije govore o istom omogućava ne samo spajanje nauke i religije, već i dokazivanje da se sve religije podudaraju u svojim osnovnim aspektima, kao i njihovo objedinjavanje budući da se svaka od njih bavi istraživanjem čovekove duše.

Nauka ne bi smela da prodire u čovekovu dušu grubo, već veoma oprezno, shvatajući da je uplitanje u njene više aspekte opasno i da to može da čini samo savršeno moralna osoba, koja je prepuna ljubavi. Eto zbog čega u istočnjačkoj medicini, za razliku od zapadne, ličnost lekara ima daleko veći značaj od leka koji prepisuje. Kada se radi o duši, najveći značaj ima ličnost onog koji leči, njegov visok nivo moralnosti, bez čega je nemoguće govoriti o pomoći, izlečenju i daljem razvoju.

Danas se pojavljuje sve više tehnika, škola i knjiga pomoću kojih ljudi uče kako da prodru u podsvest i upravljaju njome, ali moramo priznati da je takva tendencija veoma opasna, pa čak i samoubilačka. Podsvest poseduje ogromne dimenzije i zna sve: prošlost, sadašnjost i budućnost, za razliku od svesti koja je veoma ograničena.

Kada naša primitivna, dečja, prilično ograničena svest pokušava da upravlja podsvešću, kada delić pokušava da upravlja celinom, kada ćelija pokušava da upravlja organizmom, to podseća na delovanje kancerogene ćelije i takve ćelije su podložne uništenju.

Iz tog razloga su neminovno propadale sve civilizacije čiji su žitelji pokušavali da ovladaju natprirodnim sposobnostima, odnosno one koje su bile na pragu vrlo ozbiljnih naučnih dostignuća, a istovremeno su zaboravljale na moral. Naučnici potvrđuju ono o čemu se pisalo i u indijskim filozofskim knjigama - da je pre naše postojalo šest civilizacija koje su propale i to baš na vrhuncu svog tehničkog, energetskog,

intelektualnog, ali ne i moralnog vrhunca. Zato je veoma važno shvatiti da bez brige o duši, bez razvoja moralnosti, ljubavi i vere nećemo preživeti.

Bez strateškog načina razmišljanja, tj. razumevanja toga kuda idemo, što više snage budemo imali, brže ćemo se suočiti sa problemima. Obično povlačim sledeću paralelu: kada se čovek vozi biciklom, on ima jednu vrstu mentalnog sklopa, a kada sedne u automobil, njegova psiha mora biti drugačija. On mora biti drugačije pripremljen, mora biti odgovorniji i mora jasno sagledati sve moguće probleme. A kada sedne u trkački automobil, nivo odgovornosti i moralnosti mora biti još viši.

Savremena civilizacija je sela u trkački automobil, ali su joj mentalni sklop i način razmišljanja na nivou bicikliste. U takvim slučajevima nesreća je po pravilu neizbežna. Ukoliko to spoznamo, ukoliko shvatimo o čemu govore religije, kao i to da bez promene karaktera, bez otklanjanja spoljašnje i unutrašnje agresivnosti nećemo preživeti, zapoćeće prilično ozbiljan proces promene.

Kada me pacijenti pitaju od čega da počnu, odgovaram im kako treba da čitaju Bibliju i osete ono o čemu se u njoj govori, kao i da treba početi od najelementarnijih stvari. Treba preispitati svoju prošlost, pokajati se, shvatiti da mržnja, uvređenost, osuda i nezadovoljstvo sudbinom u suštini predstavljaju agresivnost prema Bogu budući da agresivne emocije prodiru u dušu, u mesto odakle kontaktiramo s Bogom. Kada čovek preispituje svoj život i kada mu se dogode prve promene, otpočinje i put ka spasenju. Treba obratiti pažnju na negativne crte karaktera i pokušati ih prevazići.

Razmislite o tome kakve bi pozitivne karakterne crte trebalo da imate i potrudite se da ih ostvarite i razvijate. Najpre otklonite gnev i negodovanje, jer oni predstavljaju unutrašnje neprihvatanje onoga što se dešava. To je zapravo borba protiv Boga na suptilnom planu. Takođe, nikoga ne prekorevajte, ne okrivljujte i ne osuđujte.

Pokušajte da osetite da je sve što se dešava prirodno i sa svrhom, da nemate neprijatelje, već da imate probleme koje treba rešavati. Kada vas neki čovek uvredi, to je samo zato što je on, isto kao i vi - nesavršen. Pomozite kako sebi tako i njemu. Ne dopada vam se neka situacija?

Popravite je. Ne zadovoljni ste svojom sudbinom? Promenite svoj karakter, jer je on vaša sudbina. Otklonite razdražljivost, nezadovoljstvo, želju da nekoga prekorevate i okrivljujete, eliminišite gnev i negodovanje, prevaziđite strah, mržnju, kajanje i uninije. Ako u tome uspete bar u izvesnoj meri - na dobrom ste putu.

Počnite od najelementarnijih stvari jer se karakter ne menja odmah. Postepeno se oslobađajte svojih mana i težite da postanete bolji. Dobre karakterne osobine su povezane s dušom, a negativne i problematične - s telom. Kada telo postane važnije od duše, u njemu se pojavljuju pohlepa, zavist, agresivnost, mržnja, uvređenost, osude, strah, uninije, kajanje, osećaj nadmoći i čovek počinje da se klanja svojim željama i nagonima. To se događa kada spoljašnja forma postane prioritarna.

Kada, pak, osetite da kroz vas struji ljubav, da postajete milosrdniji i dobrodušniji, tad ste spremni da praštate, prestajete da budete užurbani i razdražljivi, da prekorevate i okrivljujete druge, već, umesto toga, pomažete i popravljate situaciju. Umesto da zadržavate u sebi uvredu, činite sve što možete kako biste situaciju promenili, a zamerke nemojte gomilati u sebi, već iskreno i otvoreno o njima govorite. Tada svet počinje da se menja zajedno s vama, zato što je vaše unutrašnje stanje zapravo ono što vam se dešava i to je ono što na prvom mestu treba shvatiti.

Poglavlje 3.

Bolesti tela, duha i duše

Osnovni cilj mnogih ljudi koji čitaju moje knjige i posećuju seminare jeste da reše neke svoje probleme. Najčešće, ozbiljne nevolje ili problemi su ono što čoveka podstakne da razmišlja o tome šta je život, da li postoji veza između prošlosti i budućnosti, u čemu je smisao života, da li postoji ono što nazivamo karmom, da li smemo da grešimo i možemo li da iskupimo svoje grehe. Ne mogu svi da se snađu u ogromnoj količini informacija koja dolazi sa svih strana.

Reč „karma“ je danas postala popularna, pogotovo u Rusiji, nakon čitanja mojih knjiga, te se pojavilo veoma mnogo raznih „stručnjaka“ koji nude čišćenje karme, poboljšanje sudbine, otklanjanje vradžbina, i tako dalje. Ljudi u očajanju izdvajaju veliki novac pokušavajući da reše svoje probleme, ali je rezultat uvek isti a razlog tome je vrlo prost: ako se ne menjate, ako ne usavršavate svoj pogled na svet, svoj karakter i način života, nikakva gatara ni vračara vam neće pomoći i nijedan vaš problem neće biti moguće rešiti.

Šta znači „čistiti karmu“? Karma je skup postupaka učinjenih u prošlosti koji određuju sudbinu. Ne samo vaše, već i ponašanje vaših predaka u prošlosti, određuju vaše ponašanje u sadašnjosti. Od te prošlosti zavisi kako se ponašate i osećate u sadašnjem trenutku. Vaš karakter je takođe posledica vaših prošlih života, ali i vašeg ponašanja, kao i ponašanja vaših roditelja. To je ukupni zbir onoga što ste radili, osećali i mislili.

Eto zbog čega je nemoguće promeniti sudbinu ne menjajući karakter i pogled na život. I ma koliko vas „stručnjaci“ uveravali u to da vam se sudbina promenila, da ćete ozdraviti i da će sve biti dobro, znajte da je to još jedan pokušaj otimanja novca i ništa drugo.

Savremena nauka ne shvata šta je religija, ne zna šta je čovek, šta su svest i podsvest, a upravo se u sferi podsvesti i dešavaju sva ta čudesa o kojima pričamo. Zbog toga se pojavljuje jako puno šarlatana i iskrivljuje se istina, zbog čega se ljudi gube u velikom broju knjiga, saveta i najraznovrsnijih informacija kojima zapravo ne smemo verovati i koje više liče na bajke i fantazije.

Ovu oblast sam istraživao veoma ozbiljno i mogu reći da je svako isceljenje, svaka promena sudbine prilično težak, a ponekad i mukotrpan proces, koji je uvek praćen spremnošću da se žrtvujemo, menjamo, budemo moralni, steknemo veru i brinemo o svojoj duši.

Čovek sa crnom dušom je neizlečiv jer je bolest tela - posledica bolesti duše. Bolest duše postepeno prelazi na duh, sudbinu i telo pa zato, ma kako pokušavali da ozdravimo fizički, ako duša ne bude ozdravila, neće biti nikakve perspektive za izlečenje. Štaviše, možemo popraviti svoje fizičko stanje ali ćemo prebaciti problem na neki drugi organ. Prilikom naizgled uspešnog izlečenja problem možemo da potisnemo u mnogo dublje slojeve duše, prenoseći ga tako na svoje potomstvo. Da, poboljšavanjem fizičkog stanja pomoću magijskih tehnika možemo u izvesnoj meri poboljšati sudbinu, ali budući da smo svi jedno, za to će jednog dana morati da plate naši najbliži, deca i unuci.

Postoji vreme kada se razbacuje kamenje, ali i vreme kada ga treba prikupljati. Stoga, ako pokušavamo da prevarimo sudbinu, po pravilu se to ničim dobrim neće završiti. Možemo da ostvarimo pobedu danas, ali sutra ili prekosutra će nas stići neizbežna odmazda. Zato svima objašnjavam: ako želite da postignete rezultat, budite spremni na ozbiljan, komplikovan i težak posao. Spremite se za mukotrpani preobražaj karaktera i ličnosti. Naučite da prevazilazite svoje želje i nagone, da ih obuzdavate. Naše želje i nagoni su nešto dobro i mi moramo da ih sledimo, ali je neophodno da pravilno postavimo prioritete: na prvom mestu moraju biti interesi duše, a tek potom interesi duha i tela.

Da bismo mogli da se orijentišemo po pitanju toga kako da postupimo kada se suočimo s problemom, prvo treba da shvatimo da nas Bog voli, da je Bog ljubav i sve dok smo u jedinstvu s Tvorcem, možemo da savladamo svaku teškoću. Ali čim naša duša počne da se okreće od Boga, problemi postaju nerešivi, a bolesti neizlečive. Znači, u bilo kojoj situaciji, šta god da se desi, ne smemo gubiti ljubav i osećaj zahvalnosti prema Svevišnjem, kao ni osećaj toga da je sve razumno i da ništa nije slučajno. Bolest je poziv na promenu, a problemi su zadaci koje možete da rešite. Zna li šta je potrebno da učinite pre svega ostalog? Da počnete od sopstvenog karaktera i učite kako da se ne vezujete za ovaj svet.

Ljubav je uvek žrtva. Ako volite, znači da ste spremni da nešto žrtvujete, da nešto date.

Ljubav se pročišćava žrtvom. Nijedna religija ne postoji bez pojma „žrtva“. Religija je veza s Bogom, a viši nivo povezanosti je ljubav. Zato svaka religija na kraju mora da dođe do razumevanja toga da je ljubav prema Bogu apsolutna vrednost. U judaizmu o tome govori prva zapovest. Na taj način religija povezuje čoveka s Bogom, pri čemu on oseća jedinstvo s Tvorcem i ljubav prema Njemu.

Da bismo mogli da se promenimo ne smemo izgubiti ljubav ni pod kakvim okolnostima. Potrebno je da jasno razgraničimo sledeće: bez obzira da li se radi o bolesti tela, duha, ili duše, dobijamo bolesti da bismo se razvijali, te su one iskušenje, prilika i poziv na promenu.

Uzged, u bolesti duha spadaju razne psihičke bolesti i problemi, kao što su gubitak pamćenja, mentalna zaostalost i dr. Duša se isceljuje putem duhovnih i telesnih bolesti. Čovek, npr., može da postane kriminalac, ili može da poludi, međutim, bolest ga štiti od greha i prestupa. Kada se duša kreće u pogrešnom pravcu, kada počinje da se razboljeva, odnosno kada čovek gubi moral, veru i ljubav, tada mu se, da bi spasao dušu, pojavljuju bolesti duha i tela.

Bolesti duše su: sebičnost, zavist, mržnja, uvređenost, osuda, uninije, žaljenje i strah. Bolesti duše se pojavljuju onda kada ljubav prvo pretvaramo u vezanost, a zatim u strast. Kada shvatamo da je Bog u svemu, da je Tvorac sveprisutan, tada Ga volimo u sebi, u drugoj osobi i svetu koji nas okružuje. Volimo bez vezanosti, shvatajući pritom da će se naše telo pretvoriti u prah, da će naše fizičko „ja“ umreti, da će voljena osoba takođe ostariti i umreti i da će preostati samo duša, budući da je ona večna.

Čitav ovaj svet će se promeniti, raspasti i ponovo stvarati i zato vezivanje za spoljašnje aspekte postojanja vodi ka bolestima i velikim problemima. Stoga moramo da volimo bez vezivanja, žrtvujući se. Kada čovek želi samo da dobija, on postaje zavisn, a kada je zavisn od nečega, on ne može da prihvati ni najmanji gubitak jer postaje revoltiran, ispunjen gnevom, uvređen, oseća mržnju i uninije. Sposobnost da volimo, a da se pritom ne vezujemo, velika je umetnost koju svakodnevno moramo da učimo. Sem toga, potrebno je da imamo

manje ili više jasnu predstavu o tome šta je čovek, šta je svest, šta su osećanja i šta je smisao života.

Nedavno sam na seminaru dobio ceduljicu iz publike sa sledećim pitanjem: „Dobar dan, poštovani Sergeju Nikolajeviču. Zahvaljujem se Bogu što postojite, a zahvaljujem se i na Vašim istraživanjima, na Vašim knjigama. Sanjam o tome da Vas vidim i bar na kratko posedim pokraj Vas, da Vas slušam. Čitam Vaše knjige i gledam seminare, na čemu sam Vam veoma zahvalna. Poslednjih šest meseci ne mogu da rešim jednu situaciju: doživela sam povredu i jedan period sam provela u bolnici. Zatim sam dobila otkaz na poslu, kao i iz stana u kome sam živela podstanarski. Dva meseca sam se oporavljala i u avgustu sam napokon pronašla novi posao, ali nakon mesec dana su ponovo počeli problemi - posla nije bilo, a ja sam bez uspeha odlazila na poslovne intervjuje. Umorila sam se od vrtenja po začaranom krugu pa sam odlučila da Vam se obratim. Molim Vas da me ne ostavite bez pažnje, veoma Vas molim“.

Pisma poput ovog dobijam u velikom broju.

Ljudi mi pišu da su se zagubili u životu, da ne mogu da reše svoje zdravstvene probleme ili se izbore sa životnim teškoćama, da se nalaze u stanju očaja i da ne znaju šta da rade. Zašto se to dešava? Zato što smo navikli na to da Svevišnjeg doživljavamo kroz ograničenu ljudsku logiku. Međutim, Bog nije čovek i odnos prema Njemu mora biti unekoliko drugačiji. Naivno je doživljavati Tvorca kao nekog starčića koji nam deli bombone, koji nas voli i brine o nama, koga isprva molimo za nešto, a potom i zahtevamo, da bismo se na kraju čudili zašto se naši zahtevi i želje ne ispunjavaju.

Zamislite čovekovo telo koje se sastoji iz desetine milijardi ćelija. Svaka ćelija je deo organizma, ona je u jedinstvu s našom dušom. Čovek se sastoji iz milijarde ćelija, od kojih je svaka deo nas, ali bi bilo vrlo smešno kada bi ćelija zahtevala od organizma da se brine o njoj.

Organizam se ionako brine o svojim ćelijama, čini za njih sve, a njihov zadatak je da pravilno funkcionišu i žive u harmoniji s njim. Delić mora uvek biti u harmoniji s celinom. Zato, kad se čovek obraća Bogu, on mora da shvati da iskoračuje izvan granica svog „ja“, da se obraća Tvorcu i svom Višem „ja“ koje se nalazi u podsvesti i prevazilazi granice svega postojećeg.

Želje se mogu ispuniti, ali treba da zna šta poželeti, jer primarna želja mora biti usklađena sa smislom života. A smisao života svakog čoveka je uvećanje ljubavi u duši i upodobljavanje Bogu. Budući da je Bog ljubav, što više ljubavi imamo u duši, time smo više nalik Tvorcu.

Zbog toga je Hristos govorio: „Budite savršeni kao što je Otac vaš nebeski“. Odnosno, smisao života svakoga čoveka se sastoji u samorazvoju: razvoju tela, svesti, duha i duše. Što je više ljubavi u našoj duši, time smo više nalik Tvorcu.

Ćelija mora da živi u skladu sa organizmom i da mu postaje nalik. Tako glasi jedan od zakona Vasiona.

Vasiona je holografška i u svakoj njenoj tački se sadrži informacija o čitavom univerzumu. Nauka je takođe došla do istog zaključka. Međutim, Vasiona je holografška ne samo u prostoru nego i u vremenu, tačnije, u svakoj njenoj tački se sadrži informacija o prošlosti i budućnosti. Holografičnost označava da se Vasiona širi, uvećava po obimu dok, istovremeno, na suptilnom nivou, ona ostaje tačka, ona je ličnost.

Da, naša Vasiona je živo biće koje ima dušu. Osim toga, naučnici su ustanovili da se informacija u Vasioni rasprostire brzinom koja je milijardu puta veća od brzine svetlosti. To znači da je Vasiona na suptilnom planu jedinstvena u vremenu i prostoru, da je holografška po svojoj strukturi i da se razvija u skladu sa zakonom trojstva, tačnije - zakonom jedinstva i borbe suprotnosti.

Lako možemo da uočimo kako taj zakon funkcioniše. Recimo, nedavno sam dobio pismo od žene koja ima mnogo problema. Ona pokušava da nešto preduzme, da reši svoje probleme, ali joj ništa ne polazi za rukom. Od čega to zavisi? Od onoga šta su radili njen otac, majka, dede i babe, od toga kako je proživela svoju mladost i kakav je njen odnos prema svetu. Po vašem trenutnom stanju se približno pouzdano može pretpostaviti kakvo je vaše nasleđe, jer su oni međusobno tesno povezani i vama se dešava ono što je ugrađeno u vas. Međutim, ne u glavi, već duboko u duši, u podsvesti. Naša podsvest je polje, a na nivou polja smo jedno sa svetom i stoga su naše unutrašnje stanje i procesi praktično istovetni procesima koji se dešavaju u našem okruženju. Prema tome, kada je čovek na unutrašnjem planu vrlo disharmoničan, tada će mu se dešavati i disharmonični događaji. To

znači, ako želite da utičete na tok događaja, neophodno je da se promenite iznutra.

Potrebno je znati da promene ne nastupaju odmah. Potrebno je vreme da bi informacija prešla iz svesti u podsvest. To se dešava kada čovek prenosi informaciju iz svesti u podsvest sa pozitivnim emocijama, svestan da je to jako važno i neophodno, kao i kada oseća ljubav i želju da se promeni. Podsvest se otvara i u toku molitve, pri čemu se verovatnoća ispunjavanja želja takođe povećava. Kako sam već pisao - bitno je znati šta i kako želimo.

Nekom prilikom sam govorio o jednoj ženi koja se molila da dobije dvosoban stan, ali ništa nije preduzimala da bi se to i ostvarilo. Samo se molila i tražila, tražila. Nakon dve godine je dobila stan, ali mesec ili dva docnije joj je umro sin jedinac. Zato, kad želimo nešto da dobijemo i kad se za to molimo Bogu, kad strastveno nešto želimo, naše želje se mogu ispuniti, ali ako za to nismo spremni, tada će nam nešto drugo biti oduzeto.

Danas je veoma poznat naučno-popularni film „Tajna“, u kome se govori o tome kako možemo da prodremo u podsvest da bismo dostigli uspeh, bogatstvo, slavu - sve što poželimo.

Zaista, kad prodiremo u podsvest pomoću molitve, vradžbina, ili koncentracijom na nešto, naše želje mogu da se ispune, ali ako smo nedostojni toga, ili smo nespremni, još jednom ponavljam, s Višeg plana će nam dati jedno, a oduzeti nešto drugo.

Zato, pre svega, treba da naučimo kako da budemo dostojni svojih želja. Međutim, što je čovek više vezan za svet, time je opasnije ispunjenje njegovih želja.

Zamislite da neki čovek izjavljuje: „Hoću da budem veliki vođa i da vladam ljudima i čitavim svetom“. To su prilično ambiciozni snovi zbog čega se odmah aktivira nagon samoodržanja.

Da bi neko postao veliki vođa potrebno je da zna kako se pravilno vlada svetom, a da se pritom ne bori s Bogom. Što znači da duša mora da bude iznutra čista, jer u suprotnom, kada čovek počne da vlada svetom, na unutrašnjem planu će se boriti protiv Svevišnjeg i to će se loše završiti. Dakle, potrebna mu je pomoć da bi postao ono što želi.

Proces ispunjenja želja se aktivirao, međutim taj zamišljeni čovek poseduje snažnu vezanost za srećnu sudbinu, što znači da kada počne da upravlja ljudima (a to podrazumeva upravljanje sudbinom i sticanje bogatstva), on će jednostavno umreti.

Da bi se spasao, potrebno je da se smanji njegova vezanost za srećnu sudbinu i nakon nedelju dana, recimo, on doživi saobraćajnu nesreću usled čega mu amputiraju obe noge. To je početak pripreme za ispunjenje njegovih želja budući da mu se na taj način smanjuje vezanost za sudbinu. Zatim se on razboljeva, jer su bolesti takođe potrebne zarad pročišćenja duše. Nakon toga doživljava izdaju od strane bliskih mu osoba, što je takođe jedna faza pročišćenja duše - smanjenje vezanosti ne samo za blagostanje, nego i za bliske ljude. Konačno se na njega svaljuje još jedna porcija nesreće i on mora sve da ih prihvati kako bi sačuvao ljubav u duši.

Ako prihvati pročišćenje, tad može da ostvari ono što je želeo, a ako ga ne prihvati, ništa neće ni dobiti.

Recimo da ne prihvata pročišćenje, nego proklinje sudbinu, nezadovoljan je, uvređen, a zatim se razboljeva i umire. Međutim, njegova želja, koja je pohranjena u podsvesti, nastavlja da živi i da se realizuje.

Čovek se ponovo rađa i u sledećem životu podsvesno želi da bude vođa. Ponovo ga spopadaju nesreće i on se iznova ljuti, a posle izvesnog vremena pada pod točkove automobila, zbog čega mu amputiraju noge i ponovo mu se lančano dešavaju nesreće. Međutim, čovek sve to mirnije prihvata i ovaj put više ne proklinje sudbinu, već uči da živi prihvatajući sve ono što mu se dešava zbog čega duša počinje da mu se oporavlja.

U trećem životu se suočava s velikim brojem problema i nesreća, ali uspeva da sačuva noge. Na taj način, za dva, tri ili pet života može da se pripremi za ispunjenje svoje zavetne želje i kada zaista bude spreman za to, ostvariće se ono o čemu je sanjao.

Kada čovek nešto želi veoma strasno, on bi trebalo da zna kako takva želja mora da se oslanja na isto tako stabilan temelj, koji je naša duša, harmoničnost i mir. Pokazatelji naše vezanosti za svet su spoljašnja i unutrašnja agresivnost, kao i problemi s kojima se suočavamo. Što je

veća vezanost, veća je i podsvesna agresivnost, čime više privlačimo nesreća, bolesti i problema.

Pomenuta žena, koja mi je poslala pismo, ne shvata zašto ima toliko problema. Potrebno joj je da pažljivo pogleda unutar sebe, da proceni svoj karakter i percepciju sveta. Naša kompletna prošlost, kao i mi sami, holografični su i sva iskustva predaka i naših prošlih života pohranjeni su u našoj duši, u podsvesti, i ispoljavaju se posredstvom osećanja. U meri u kojoj možemo da se distanciramo i pogledamo sebe sa strane, da li umemo da se žrtvujemo, opraštamo, da li žalimo za izgubljenim, da li idemo ka cilju bez straha, zavisti, uninija, umemo li da budemo dobrodušni i da osećamo sreću u svakoj situaciji, da li je naša ljubav lišena sebičnosti, da li smo u stanju da budemo iskreni prijatelji drugima i da osetimo prisustvo Boga, odnosno ljubavi u svemu, toliko ćemo pre ili kasnije moći da savladamo sve probleme.

Još jednom želim da napomenem da je čovek, onakav kakvog ga vidimo - samo vrh ledenog brega. Zato, na spoljašnjem planu, on može biti jedno, a iznutra sasvim drugačiji. Ako imate neke probleme, morate da ih rešite, a ukoliko se ne budete menjali dobrovoljno, onda to rešavanje može potrajati nekoliko života. Što brže se budete menjali, tim ćete brže savladati negativnosti i preći na sledeći nivo.

Još jedan problem s kojim se ljudi često susreću je problematično potomstvo. Istražite istoriju svog rodoslova, da li je bilo nemoralnih osoba, alkoholičara, lopova, ubica i slično. Da li je bilo teških, neizlečivih bolesti, abortusa kod žena, smrtnih slučajeva male dece, jer su to sve pokazatelji sreće ili nesreće roda.

Ukoliko ćete imati problematične potomke, tri do pet godina uoči njihovog rođenja otpočinje proces pročišćenja: iznenada kreću problemi, bolesti, dešavaju se nesreće i ukoliko čovek sve to prihvati, pri čemu uspe da sačuva ljubav i harmoniju, promeni odnos prema svetu menjajući se iznutra i poboljšavajući svoj karakter, on će na taj način pročistiti sebe i svoje buduće potomke.

Ako, pak, čovek ne prihvata situaciju, proces pročišćenja će se odužiti. Stvar je u tome što smo mi na spoljašnjem planu jedno, a na unutrašnjem nešto sasvim drugo.

Naša podsvest je istovremeno skup naših prethodnih iskustava, naših životinjskih osećanja i sećanja, ali je uz sve to i naša budućnost. Psiholozi su praktično prestali da koriste termin „podsvest“ i sve češće govore o „nesvesnom“, jer je isprva bilo reči o mračnoj podsvesti, potom o nadsvesti, a sad govore o nesvesnom. Pod nesvesnim se podrazumeva upravo naše apsolutno sećanje o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

Već sam pisao o tome da podsvest može sve i zna sve: zna našu budućnost, zna kad se razbolimo, kad ćemo imati probleme, kad ćemo umreti, ali je ta informacija za, takoreći, „službenu“ upotrebu i ne saopštava se čoveku, njegovom spoljašnjem „ja“, jer bi on u protivnom patio, osećao strah i ne bi mogao da funkcioniše. Samo osobe koje su oslobođene agresivnosti, pohlepe, zavisti i pritom poseduju dobrotu, mogu da očitaju informacije iz podsvesti.

Na svesnom nivou mržnja, uvređenost, osuda i druge agresivne misli i osećanja nisu opasni po svet i okruženje. Ali čim prodru u podsvest, tamo gde smo svi jedno na nivou polja, naša ljutnja može dovesti do smrti druge osobe.

Naša osuda uništava onoga koga ocrnjujemo, a uninije ubija nas same. Iz tog razloga se podsvest vrlo žilavo opire invaziji misli i slika iz svesti. Međutim, ako se te mentalne slike prilično često i dugo ponavljaju uz pozitivne emocije, one prodiru u podsvest koja ih doživljava kao direktivu za akciju i automatski počinje da ih realizuje.

Podsvest je naše Više „ja“, koje sve zna i upravlja nama, a istovremeno može da radi kao mehanizam, tačnije kao mašina koja izvršava naše komande.

Na primer, žena je dugo bila kivna na oca i došlo je do nastajanja programa agresivnosti prema muškarcima.

Pratio sam kako se ljutnja na muža spušta u podsvest i nakon pet do deset godina počinje da ubija ženu. Pogledajte kako se to dešava: jaka, duboka ljutnja na oca, koja je prodrila u podsvest, počinje da ubija njenog muža, a ljutnja na muža, koja je zapravo oblik ljutnje na oca počinje da ubija njeno dete ukoliko je to sin.

Na taj način, na spoljašnjem nivou će postojati mržnja prema ocu, malo dublje - mržnja prema ocu i mužu, još dublje - mržnja prema ocu,

mužu i sinu, a najdublje - mržnja prema svim muškarcima. Sve se završava mržnjom prema sebi koja aktivira program samouništenja.

Posledično tome, pojavljuju se zdravstveni problemi, nastaju teške životne situacije, dolazi do raspada, a pritom se žena i ne seća svoje mržnje prema ocu niti uviđa vezu. Međutim, naša podsvest se seća svega i zna sve, u tom smislu zna i našu budućnost.

Francuski istraživači su izračunali da 14% putnika odustaje od putovanja avionom koji će pretrpeti nesreću. To znači da nas podsvest obaveštava o nastupajućoj nesreći i sklanja nas od smrtne opasnosti. Kako nas sklanja? Oni što su trebali da polete avionom koji će doživeti havariju, mogu da se, npr., uspavaju, razbole, slome nogu, dožive neku nezgodu - budu pokradeni, da im bukne požar u stanu i da ih nevolja na taj način spasi od smrti. Gde nastaju bolesti? Odgovor je očigledan - u našoj podsvesti. Naše Više „ja“ nam šalje bolest s ciljem da nas spasi od smrti ili od propadanja i bolesti duše.

Kada čovek počne pogrešno da se odnosi prema svetu i njegova duša se za nešto veže, naše Više „ja“ već vidi šta će se dalje dogoditi. Duša počinje da se vezuje, ljubav se pretvara u strast, a strast u bezumnu vezanost i mržnju. Čovek počinje da ispostavlja zamerke prema onome za koga ili za šta je vezan, i sve to kasnije prelazi na njega samog. Gore, na suptilnom planu, sve se to vidi.

Šta je ono što može da preduzme podsvest? Recimo, muškarac se zaljubljuje u ženu, ali je po svojoj prirodi veoma sklon vezivanju. Što je žena lepša, jača će biti njegova vezanost, te na kraju on može ubiti nju ili sebe. Dakle, muškarac upoznaje ženu, zaljubljuje se u nju, ukazuje joj znake pažnje, ali ga ona odbija iako joj se dopada. Međutim, ipak mu daje svoj broj telefona. Muškarac se priprema da je pozove, ali mu se odjednom pojavljuju zdravstveni problemi, prvo jedni, a potom i drugi, zatim završava u bolnici, gde se leči nekoliko meseci. Lekari ne mogu da ga izleče zato što zapravo on ne sme da bude izlečen. Kada na kraju izađe iz bolnice, poznanstvo ostaje daleko iza njega, u prošlosti, a on čak i ne shvata da mu je bolest spasila život.

Ukoliko želimo da ozdravimo, moramo dostići duševnu harmoniju i prevladati svoju unutrašnju svesnu i podsvesnu agresivnost: moramo kontrolisati svoje želje i nagone a ne smemo im se klanjati. Moramo

naučiti da volimo bez vezivanja i shvatiti da je ljubav uvek žrtva. Neophodno je da prestanemo da budemo potrošači. Kada sve to naučimo, tada će nam se sudbina promeniti nabolje.

Ljudi mi često postavljaju ozbiljna pitanja, poput: „Gde se nalazi čovekova duša?“ To je jednostavno pitanje, ali na njega ne mogu da odgovore ni religija, ni nauka. Dakle, gde se nalazi duša? Pre dvadeset, odnosno dvadeset pet godina, govorio sam da čovek razmišlja crevima. Na suptilnom nivou sam video da se prilikom mentalnog procesa, ma kako čudno izgledalo, prvo aktiviraju creva i primaju baznu informaciju koja se zatim šalje u mozak. Bio sam iznenađen znajući da creva nemaju čime da razmišljaju, ali sam zapažanja ipak obznanio u svojoj knjizi zbog čega su mi se mnogi podsmevali. Međutim, ne tako davno naučnici su otkrili da se u predelu creva nalazi mnogo nervnih čvorova te oni takođe govore o tome da razmišljamo crevima.

Vratimo se pitanju o tome gde se nalazi duša.

Danas se na ovo pitanje može dati odgovor. Ono što nazivamo dušom, odnosno naša osećanja i naša podsvest, jeste - polje. Duša se nalazi izvan čovekovog tela i zato, ma koliko god je tražili, nećemo je pronaći u telu, iako se na Istoku smatralo da se duša nalazi u stomaku.

Takođe se smatralo da se duša nalazi negde u predelu grudi, pa kada umire, tada se čoveku steže u srcu.

Vremenom sam došao do zaključka da se duša istovremeno nalazi u čovekovom telu i izvan njega, odnosno da se u telu nalazi deo onoga što nazivamo dušom i da je taj deo povezan s fizičkim telom, sa nervnim sistemom, žlezdama, mozgom. Interakcija dve suprotnosti, polja i fizičke materije i jeste proces razmišljanja i osećanja.

Vratimo se pitanju zašto ljudi razmišljaju stomakom. Postoji izraz: „oseća utrobom“. Odnosno, čovek oseća šta će se dogoditi u budućnosti i pritom to oseti stomakom. Mnogi ljudi, obraćajući pažnju na te osećanja, prilično precizno mogu da pretpostave šta će se dogoditi. Kako je tako nešto moguće? Stvar je u tome da ukoliko svest razmišlja kroz reči, tada podsvest razmišlja kroz slike. Zapravo, mi razmišljamo posredstvom osećanja, tj. slika i proces razmišljanja se odvija na nivou osećanja. Podsvest razmišlja samo u slikama i ukoliko misao može da se protumači samo na jedan način, kada je reč o slikama, tumačenja može biti na desetine. Na primer, ponekad jedna reč može imati na desetine varijanti

značenja zato što se u njenoj osnovi nalazi slika, koja se može dešifrovati pomoću desetine reči. Zbog toga se proces mišljenja na nivou osećanja odvija u slikama.

Šta se dešava s crevima kad čovek počinje da razmišlja? Ona primaju te slike. Ne misli, niti reči, već slike koje zatim prenose mozgu. Prosto govoreći, creva razmišljaju posredstvom osećanja. Ali gde se nalazi duša? Ispostavilo se da se duša nalazi kako izvan čoveka, tako i u njemu, a tačka spajanja duše i podsvesti s telom, sa spoljašnjim egom, su creva. Creva su najstariji organ koji se pojavio na samom početku, kada čovek još nije imao razvijen mozak i kada se sva informacija prerađivala kroz creva. Postepeno se kod čoveka razvijao mozak, ali glavna informacija o budućnosti, o tome šta će se dogoditi, i danas se prvenstveno prima prvenstveno kroz creva.

Rad jetre i creva povezan je s budućnošću, a rad pankreasa sa sadašnjošću. Kada čovek gubi orijentire na životnom putu, na to najpre, ma kako čudno zvučalo, reaguju creva i bubrezi, koji se nalaze u blizini njih, zatim jetra, pa svi ostali organi.

Zahvaljujući crevima mi osećamo budućnost, a jetra je neposredno povezana s crevima i zato, kada se čoveku pojavljuju problemi s budućnošću, kada energija budućnosti polako počinje da otiče, po pravilu se razboljeva jetra jer su naši organi tesno povezani sa strukturama polja. Pritom, to jedinstvo organa i struktura polja istovremeno je i jedinstvo i borba suprotnosti.

Polje i fizička materija predstavljaju suprotnosti, ali oni egzistiraju u sadejstvu, što važi i za sve drugo u Vasioni. Na primer, naučnici su na početku bili ubeđeni da je elektron čestica, međutim kasnije se ispostavilo da se elektron ponaša kao talas i da može da prođe kroz najuže pukotine. Naučnici su bili primorani da priznaju da je elektron istovremeno i talas i čestica. Drugim rečima, elektron je istovremeno i materija i polje. Prema tome, ispostavlja se da je materija strukturirano polje.

Čovek je, takođe, kao i elektron, istovremeno materija (fizičko telo) i polje, pri čemu se oni međusobno prožimaju.

Nekada su se naučnici sporili oko toga šta je primarno: duh, odnosno polje, ili materija, odnosno supstanca, a zatim su otkrili da iz polja mogu da nastanu čestice koje neko vreme mogu autonomno da egzistiraju, a zatim se rastvaraju u polju, ili u opšteprihvaćenom smislu reči - vakuumu. Na početku su naučnici smatrali da je vakuum praznina, da se osnovna energija Vacione nalazi u materiji, ali se odjednom ispostavilo da je energija vakuuma milijardu puta veća od energije materije i da je materija iluzorna u poređenju s prazninom vakuuma. Ispostavilo se da je realna, tj. objektivna stvarnost, zapravo vakuum, praznina, ništavilo, a da je iluzorno ono što je jako krhko, slabašno i prolazno - materija, kojoj smo se uvek klanjali smatrajući je osnovnom i primarnom.

Sve do čega je došla nauka odavno je bilo poznato religiji, koja je tvrdila da je sve nastalo ni iz čega, da se ceo svet pojavio iz praznine.

Bog je stvorio sve vidljivo iz nevidljivog i zato su religiozni uvidi, koji postoje već više hiljada godina, u stvari opisivali one fizičke procese kojima se nauka danas tek približava.

Kako sam već pisao, na nivou polja smo svi jedna celina i razlikujemo se samo na spoljašnjem nivou. Drugim rečima, na suptilnom planu su svi ljudi jedno, ali jedinstvo je veće između rodbine, naročito roditelja i dece. Na jednom seminaru pričao sam o tome kako mi je došao jedan čovek i rekao:

- Ne mogu da zaradim novac. Pare mi navodno pristižu, ali se iznenada nešto dogodi i na kraju propadaju ugovori i dogovori i ja gubim novac. Jednom rečju, kao da je u pitanju neka fantastika, stalno mi se dešavaju nevolje! Pametan sam, talentovan, prepun energije i mogao bih da zarađujem sto puta više nego što je to sada slučaj, ali mi se iz nekog razloga ne da! Biće da su me urekli ili mi bacili neku vradžbinu s obzirom na to da sam svestan da se nešto dešava“.

Dijagnostikovao sam njegovo polje i rekao mu:

- Sad ću vam reći šta se dešava. Uzrok vaših finansijskih problema je u karakteru vaše žene. Ona je koristoljubiva i sebična osoba pa ne sme imati mnogo novca jer će postati još pohlepnija i koristoljubivija, što će ostaviti trag na njenoj duši i karakteru, a posledično tome će naneti udarac po vašoj deci, koja mogu da se razbole ili čak umru. Da bi se spasila deca, potrebno je da karakter njihove majke bude bolji a duša

čistija i zbog toga ona mora da trpi manjak novca, pa iz istog razloga ni vi ne zarađujete onoliko koliko biste mogli.

Kako ste shvatili, u ovom primeru je reč o jedinstvu na nivou polja. Dakle, ako želimo da imamo sreću i blagostanje, moramo da brinemo ne samo o sebi i svom karakteru, nego i o karakteru svojih najrođenijih. U skladu sa zakonima dijalektike, karakter možemo poboljšati na dva načina: putem pruta i medenjaka. Ako najrođenijem dajemo samo slatkiše, brinemo o njemu, žrtvujemo se, a ništa ne tražimo zauzvrat, tada ga nećemo poboljšati, već iskvartiti. S druge strane, ukoliko se ponašamo despotski i samo nešto zahtevamo, a ne želimo da ga pohvalimo i da se brinemo o njemu, tada nećemo postići nikakav rezultat. Čovek se ne vaspitava putem prekora i optužbi, kao ni laskanjem, poklonima, komplimentima, odnosno samo pozitivnim emocijama. Ljubav je dijalektična, ona daje i uzima. Kada to budemo shvatili, počecemo da se menjamo, a ako budemo želeli samo da dobijamo, tada ćemo samo gubiti.

Dakle, još jednom želim da istaknem: na suptilnom planu smo svi jedno. Naše ponašanje u detinjstvu i mladosti bez sumnje će uticati na naše potomke. Svi moramo da otpatimo za nešto što smo nekada uradili. Psiholozi se često ne snalaze po tom pitanju, jer je savremena psihologija orijentisana samo na čovekovu svest, na njegovo telo. Savremena nauka tvrdi da je naša svest sekundarna i da je povezana samo s telom, te stoga i savremena psihologija polazi od toga da je svest tvorevina tela.

S takvim pristupom nemoguće je odgovoriti na ozbiljna pitanja, budući da, u suštini, postoje dva tipa svesti: primarna i sekundarna. Ako želimo da se ozbiljno bavimo psihologijom, moramo shvatiti da je najosnovnija i najprimarnija svest - duša i da je ona postojala i pre nego što je nastao čovek a postojaće i posle njegove smrti. Nije uzalud reč „psihologija“ nastala od grčke reči psyche (duša) i logos (učenje).

Savremena psihologija ne može da shvati zašto čovek, koji napreduje u karijeri i dobije duplo veću platu, iznenada okonča život vešanjem. Po mišljenju psihologa, pozitivne emocije leče, što znači da čovek koji je napredovao u karijeri treba da ozdravi od svih bolesti i da bude srećan, da kod njega sve mora da bude dobro. Umesto toga on izvrši samoubistvo. S pozicije klasične psihologije, taj čin je neobjašnjiv,

ali hajde da pokušamo da saznamo šta se dešava s čovekom u takvim trenucima.

Na spoljašnjem planu, čovek je imao samo pozitivne emocije, međutim ako je zbog nekih neprijatnosti na poslu osetio uninije, depresiju i nije imao volju za životom, sva se ta negativnost nagomilavala i izbila na površinu. Međutim, nije izbila onda kad je čoveku bilo loše, već, ma kako to izgledalo čudno, baš kad mu je bilo dobro. Drugim rečima, ako ste mrzeli ljude onda kada niste imali dovoljno novca, ako ste bili pohlepni, upadali u uninije i gubili volju za životom, sve se to gomilalo u vašoj podsvesti i čim ste nenadano dobili veću sumu novca i osetili sreću, sve te negativne emocije će se aktivirati i vi ćete morati da ih „odradite”.

Možda ste i vi primećivali kako ljudi, vrlo često, kada dobiju veću sumu novca ili dožive neki veliki uspeh, ubrzo počinju ozbiljno da oboljevaju ili se na njih obruše nesreće, sve do onih smrtno opasnih. Da bismo mogli da shvatimo zašto čovek kome se desila velika sreća i koji bi, reklo bi se, mora da bude srećan, izgubi volju za životom i padne u depresiju, potrebno je da znamo da, osim svesti, čovek ima i dušu i da razmišlja dušom. Ukoliko mu je duša vezana za ovaj svet, spoljašnja sreća će pojačati njegovu vezanost što će prouzrokovati jačanje agresije, koja se posledično uvek pretvara u depresiju. Pogledajte šta imamo: nakon priliva sreće dolazi do podsvesnog priliva mržnje prema ljudima i svetu, a zatim prema sebi samom i na kraju čovek poteže za samoubistvom.

Psiholozi još uvek ne mogu da odgovore na pitanje kako i zašto postoji pozorište. Stvar je u tome što je pozorišna igra fenomen koji potpuno protivreči savremenoj psihologiji i zato što, u skladu s njom, čovek ne može da doživljava dva osećanja istovremeno, naročito ako su u pitanju suprotna osećanja. Međutim, u pozorištu se to neprestano dešava: kada glumac igra tragični komad (a tragedija je upravo viši žanr klasične dramaturgije koji izaziva najveću bujicu osećanja), on istovremeno oseća suprotstavljene emocije. Igrajući svoju ulogu, glumac može da oseti mržnju, očajanje, žaljenje i tugu, ali da istovremeno bude radostan pošto ga pažljivo slušaju na sceni. Prema stanovištu savremene psihologije, kada suprotstavljena osećanja prestanu međusobno da se sukobljavaju i stope se u jedno, tada je pozorištu kraj i igra glumca postaje besmislena.

Isto tako, porast telesne temperature je mehanizam zaštite i s njim se ne treba boriti, nego mu treba pomagati, povećavajući unutrašnju energiju i otklanjajući uzroke njenog pada. Uzroci pada unutrašnje energije su po pravilu povezani upravo s našom dušom: ako se čovek nalazi u jakoj depresiji, ako je nezadovoljan spoljašnjim svetom ili oseća snažnu ljutnju, tada se energija snižava, a s njom pada i imunitet.

Mnogi čitaoci, koji su tek počeli da se upoznaju s mojim knjigama, otvarali su Bibliju, čitali Novi i Stari Zavet, ali ako bismo ih pitali u čemu je suština judaizma i hrišćanstva, teško da bi neko od njih mogao da nam pruži precizan odgovor. Generalno, razumevanje se svodi na prilično uprošćene i „koristoljubive“ šeme koje su u skladu sa čovekovim bazičnim nagonima. Razumevanje smisla hrišćanstva se svodi na to da je na zemlju dolazio Isus Hristos, da smo poverovali u njega, što znači da će naši gresi biti oprosteni i da ćemo se spasiti Sudnjeg dana ako se budemo molili i prilagali novac. Većina čak ne razume ni da je reč o spasenju duše nego iskupljuje svoje grehe da im se ne bi desilo „prženje na vatri“. Zbog takvih naivnih predstava i očevidnog nerazumevanja o čemu je zapravo govorio Hristos, mnogi ljudi su okrenuli leđa veri. Religija se pretvara u pozorište, a zatim se pojavljuje ateizam.

Često kada glumac plače na sceni, tada plače i lik drame, a kada se raduje, raduje se i taj lik. U filmovima glumci plaču pravim suzama, ali u pozorištu, na pozornici, kada lik plače, glumac zapravo treba da bude srećan. Pozorište ne može da postoji ako glumac istovremeno ne oseća oprečne emocije. Kada bi stari Grci videli glumca koji plače pravim suzama, gađali bi ga pokvarenim jajima i paradajzom zato što su shvatali da pozorište umire. Pozorište živi dok postoji razlika potencijala, kontrast osećanja, kada jedno osećanje protivreči drugom i kada su oba maksimalno usijana - tada se dešava i razvoj.

Pozorište postoji zato što čovek poseduje dva „ja“, a u skladu sa principom trojstva - tri „ja“: dva suprotna „ja“ i Više „ja“ koje ih objedinjuje. Čovek poseduje spoljašnji ego, koji je povezan s telom, i spoljašnji nivo svesti, kao i podsvesno „ja“ - njegovo Više „ja“, koje je primarno u odnosu na telo i koje upravlja drugim „ja“. Ta dva „ja“ mogu doživljavati sasvim suprotne emocije.

U pravom pozorištu je takođe ispoštovan princip trojstva, odnosno: postoji glumac koji doživljava emociju, postoji lik drame, koji

doživljava drugu emociju, i postoji glumac koji igra ulogu - to su dve ličnosti upriličene u jednoj.

Princip trojstva i jeste princip razvoja. Neshvatanje činjenice da je svest zapravo naša duša i naše Više „ja“, dovodi do zaključaka da čovek ne može istovremeno da doživljava dve emocije. Ako budemo rezonovali na taj način, nikad nećemo shvatiti šta je pozorište i šta je prava umetnost.

Često me pitaju šta je bolest. Bolest je zaštitna funkcija organizma. Lekari su ranije smatrali da je povišena temperatura loš znak i da je najvažnije istu odmah snižavati.

Danas lekari smatraju da temperaturu treba snižavati samo ukoliko je toliko visoka da može oštetiti srce, ali je već dobro poznato da je povišena temperatura zaštitna reakcija organizma pri kojoj se uništavaju patogeni mikroorganizmi. Odnosno, ispostavilo se da je visoka temperatura dobra.

Dakle, da li se treba boriti s visokom temperaturom ili ne? Treba se boriti, ali ne s temperaturom, već s problemima koji su iznutra skriveni. Povišenje temperature je direktno povezano sa snižavanjem energije organizma. Kad energija organizma opada, s njom opada i imunitet što predstavlja ozbiljnu opasnost. To su razlozi zbog čega se uključuje mehanizam zaštite a temperatura se povišava, podižući spoljašnju energiju organizma koja, na svoj način, podiže unutrašnju energiju.

Kada detetu ukazujemo da ne sme nešto da radi, ono će poslušati, ali kada poraste, sigurno će se zapitati: „A zašto ne sme?“ Ako mu ne objasnimo, ono nas više neće slušati. Ljudi treba da shvate u čemu je smisao religioznih zapovesti, o čemu govori religija. Ljudi treba da vide u kakvoj su vezi religiozno mišljenje, odnosno božansko otkrovenje, sa ljudskim razumevanjem.

U čemu je suština judaizma? Ako pogledamo površno, njegova suština se sastoji u tome da Bog voli određeni narod, jevrejski, kog štiti i s kojim je načinio sporazum: ukoliko se budu pridržavali zapovesti, biće zdravi i srećni. U određenom stepenu u tome ima smisla, ali to nije suština judaizma. Smisao judaizma se ne sastoji u tome da će nas Bog spasiti ako se budemo pridržavali zapovesti, već u tome da treba da se usavršavamo, menjamo nabolje.

Koja je razlika između paganina, idolopoklonika i monoteiste koji veruje u jedinog Boga? Ako smo nekoga uspeli da opljačkamo, to znači da smo jaki; ako smo ga ubili, znači da smo pobedili; ako smo uspeli nekoga da izdamo i prevarimo, znači da smo pametniji. Ako smo ga ponizili i uvredili, znači da smo dokazali da smo jači, pametniji i moćniji od ostalih - eto zašto za idolopoklonika ponižavanje, vređanje i preziranje predstavlja povod za slavlje ega. Za njega je to normalan, prirodni proces. Ako je ukrao - to znači da je pametan, a ako ga nisu uhvatili - duplo je pametniji. Ako je opljačkao - znači da je jak, a ako je ubio - znači da je pobedio. Odnosno sve se svodi na ličnost, na spoljašnji čovekov ego. Da, u paganizmu su tu i bogovi kojima se treba klanjati i prinostiti im žrtve, ali na prvom mestu je čovekova ličnost.

O čemu govori judaizam? Da ne smemo lagati, pljačkati, ubijati, da je krađa greh za koji će čovek morati da ispašta, da je potrebno poštovati roditelje bez obzira na to kakvi su, da se ne smemo klanjati ni poslu, ni ljudima, niti bilo čemu drugom. U judaizmu postoji šesto trinaest zapovesti koje pozivaju čoveka na ispravno ponašanje, tj. da obuzdava svoje nagone kako bi se životinjska energija transformisala u ljudsku i božansku. Na taj način, suština judaizma se sastoji u promeni karaktera kroz poboljšanje ponašanja.

U čemu je smisao hrišćanstva? Isus Hristos je rekao: „Nisam došao da ukinem zakone, već da ih ispunim“. Na taj način, smisao hrišćanstva sastoji se u poboljšavanju čovekovog karaktera kroz promenu ponašanja, kao i razvoj duševnih kvaliteta. U hrišćanstvu nije dovoljno samo ispravno ponašanje, već je, isto tako, potrebno biti milosrdan, voleti, žrtvovati se, praštati, videti u svemu Božju volju i umeti živeti osećanjima, dušom, a ne razumom. Potrebno je osećati svoju marginalnost u odnosu na božansku volju. Na taj način, Hristos je ukazao na sledeću etapu čovekovog razvoja, a to je razvoj duše, za šta je neophodan ozbiljan rad na sopstvenom karakteru. Cilj promene karaktera je upodobljavanje Bogu: „Budite savršeni, kao što je savršen Otac vaš Nebeski“.

Čovek koji shvata u čemu je smisao judaizma i hrišćanstva zna da nije najvažnije prosto maštati o spasenju duše, već da je treba spasavati svakog trenutka. Potrebno je da se menjamo, da svakim danom postajemo sve bolji. Onaj koji stupa na taj put više ne misli o tome kako bi sutra želeo da ozdravi, a prekosutra da reši neke svoje probleme. Za

njega postaje prirodna potreba, jedna od osnovnih komponenti sreće - briga o svojoj duši, poboljšanje karaktera. Ako ste to u stanju da shvatite, već ste na dobrom putu!

Poglavlje 4.

Agresivnost

Kao što sam već pisao, čovek nije samo telo, misli i svest, već je takođe podsvest i duša. Samim tim, on poseduje kao minimum dva nivoa razmišljanja, dva nivoa osećanja i zato kod njega može da odsustvuje spoljašnja agresija, ali da postoji unutrašnja, podsvesna. Proučavajući je, otkrio sam da ona nije samo uzročnik agresivnog ponašanja, već da, kad pređe određenu granicu, može dovesti do problema u životu, a kasnije i da zada udarac zdravlju.

Ukoliko se ne oslobodimo podsvesne agresije, ona će se pretvoriti u depresiju. Agresivne osobe su uvek depresivne i ta depresija može postati program samouništenja. Depresija može da se manifestuje na fizičkom planu (glavobolja, bolovi u donjem delu stomaka, digestivni problemi), a može da se ispolji i kroz sudbinske neuspehe, kada se na čoveka iznenada sruče nesreće. Na kraju se ispostavi da su svi ti problemi posledica programa samouništenja. Odnosno, program samouništenja može da izazove ne samo zdravstvene probleme, ili probleme u ponašanju, ili karakteru, već da negativno utiče i na sudbinu.

Nekom prilikom sam razgovarao s jednim čovekom i u njegovom polju sam uočio veoma snažan program samouništenja. On mi se požalio: „Uopšte mi ne ide posao. Pametan sam, s godinama stičem sve više iskustva, ali moji projekti se pretvaraju u prah i pepeo. Objasnite mi u čemu je stvar?“ Objasnio sam mu da kada je aktiviran program samouništenja, čovek podsvesno uvek izabere najgoru od svih ponuđenih varijanti; ukoliko mu se ponudi deset opcija, izabraće najgoru. Kada se program nalazi duboko u podsvesti, čovek može teško da se razboli, ili da postane hronični gubitnik, i to će ga zapravo spasiti od smrti.

Kada je reč o gorepomenutom, postavlja se pitanje: ako podsvest zna našu budućnost, zašto nas onda ne spase od problema i nesreća? Zašto nas ne zaštiti od smrti koja se nadvije nad nama, već nam pravi probleme? Neki ljudi predosete situaciju koja pretili smrću pa je izbegnu; na primer, ne polete avionom koji će pretrpeti tragediju, ali većina će, i pored toga što podsvesno zna da može nastradati, ipak poći u smrt. Zašto ih podsvest ne zaštiti? Zapravo, podsvest nas štiti i u tom cilju nam

stvara probleme, neprijatnosti, bolesti, pa nas može gurnuti čak i u smrt, budući da je smrt takođe zaštita od pogrešnog ponašanja. Jer, kada je čovek fokusiran na svoj um, svoju spoljašnju ljušturu, na svoje želje i nagone, tada on nanosi štetu svojoj duši.

Znamo da je elektron istovremeno čestica i talas, odnosno struktura njegovog polja je jedan od oblika postojanja, te stoga možemo reći da i elektron ima dušu. Isto tako svaka ćelija ima dušu i kada neka od njih počne da radi protiv organizma, kada postane kancerogena i raskine jedinstvo s organizmom, takva ćelija, radi bezbednosti strukture polja, mora biti uništena. U organizmu postoje specijalne ćelije koje kontrolišu proces stvaranja kancerogenih ćelija i neprestano ih uništavaju. Na sličan način deluje i podsvest: šalje nam smrt da bi nam spasila dušu.

Naša podsvest, naše Više „ja“, privlači nam neprijatnosti i bolesti kako bi nam odložila smrt, kako bismo se, u određenoj meri, odstranili od našeg spoljašnjeg ega i nagona, kako bismo osetili zakone postojanja koje poznaje naša podsvest i da bismo se ispravno ponašali. Dakle, bolesti i problemi su naplata za ono što smo nekad učinili. Drugim rečima, ako smo se pogrešno ponašali u prošlosti, to se na nas loše odražava u sadašnjosti.

Pogrešan odnos prema svetu donosi probleme i bolesti, dok pogrešan odnos prema sadašnjosti stvara loš odnos prema budućnosti. Ako smo se našli u smrtnoj opasnosti, da ne bismo nastradali, s Višeg plana nam šalju bolest i tada se oslobađamo od vezanosti, poboljšavamo karakter i na taj način se spasavamo.

U judaizmu su bolesti, nesreće i neprijatnosti uvek naplata za nešto, npr. za loše ponašanje, izdaju, lopovluk. Za slične grehe čovek, ili njegova deca, kažnjavaju se bolešću. U judaizmu se svaki problem takođe doživljava kao cena koja se plaća za počinjene grehe i u tom pogledu je ova religija mnogo preuzela iz hinduizma.

Hrišćanstvo doživljava bolest dublje, ne samo kao kaznu za grehe, već i kao znak koji se daje čoveku kako bi mogao da izbegne nove probleme, odnosno ne daje se zbog nečega, već radi nečega. Isus Hristos je jednom prilikom rekao čoveku kojeg je iscelio: „Idi i ne greši više da ti se ne dogodi nešto još gore“. Odnosno, na taj način mu je stavio do znanja da postoji veza između pogrešnog ponašanja i zdravstvenih

problema. Kada su Hristu pokazali jednog čoveka i pitali ga zašto nema noge, on je odgovorio: „Kad bi ih imao, ognjem i mačem bi pregazio čitavu zemlju“. Dakle, bolesti i problemi se daju čoveku da ne bi počinio još teže grehe, da ne bi naštetio svojoj duši. Stoga, bolest ima zaštitnu funkciju.

O slepom čoveku je Hristos rekao sledeće: „Niti on sagraši ni roditelji njegovi, nego da se jave dela Božja“. Drugim rečima, bolest se ne daje čoveku samo u cilju poboljšanja njegovog karaktera, već da bi imao nadu u Boga, da bi težio Njemu i uvećao svoju ljubav prema Svevišnjem. U tome se i zaključuje jedna od važnih misija koju imaju bolesti, neprijatnosti, nesreće, kao i sama smrt.

U Bhagavad-giti se kaže da ako čovek na samrti razmišlja o Bogu, moli se i teži Njemu, praštaju mu se mnogi gresi zato što je greh udaljavanje od Boga a kada Mu se čovek vraća, gresi se otklanjaju. Hrišćanstvo govori o istom.

U frazama: „Bog je ljubav“ i „Opraštaju joj se gresi mnogi, jer je veliku ljubav imala“ znači da ako čovek ume da voli, ako je njegova ljubav nesebična i neuslovljena, ako obasjava kao Sunce, tada ga ona spaja s Gospodom koji je ljubav. Samim tim, grešnost se umanjuje, poboljšava se karakter što nam pomaže da se izborimo s mnogim bolestima i nesrećama.

Čovek koji ume da voli je srećan, veseo i optimističan. Spreman je da prašta drugima, neće žaliti zbog prošlosti i plašiti se budućnosti. Čovek koji ume da voli ima i takav karakter, jer ljubav prema Bogu nije samo osećanje, već transformacija njegove ličnosti i stremljenje ka Svevišnjem.

Šta je čovek? On je karika između životinjskog i božanskog stanja. Čovek poseduje nekoliko nivoa ličnosti i u odnosu na to kako se razvija, on se uspinje s nižeg stepenika na viši. Samim tim, smanjuje se njegova unutrašnja zavisnost od sveta, a kada je više ljubavi, samim tim je manje agresivnosti.

Šta može biti uzrok pojave agresivnosti? Pre svega, kako smo već pomenuli, to je vezanost. Osim vezanosti, uzrok agresivnosti može da bude karakter: ako je čovek grešio u prošlosti, ako su se njegovi roditelji ponašali neprikladno, sve se to odrazilo na njegovu podsvest usled čega se pojavila agresija. Na taj način, ako smo po prirodi ambiciozni ili

zavisni, ako neprestano strahujemo za budućnost i žalimo zbog prošlosti, govorićemo loše o ljudima, osuđivaćemo ih, prezirati i mrzeti. Padaćemo u gnev ukoliko je po našem mišljenju neko učinio nešto pogrešno. Karakter, isto kao i vezanost, može da isprovocira brojne ozbiljne zdravstvene i sudbinske probleme.

U probleme sa zdravljem takođe možemo svrstati i pogrešan stav prema nečemu i nerazumevanje kosmičkih zakona. Imamo utisak da je naš život slobodan, da ispunjavamo svoje želje, da se rukovodimo svojim motivima, mislima i osećanjima, ali, zapravo, u našoj podsvesti čuče strateške direktive koje nam nude pripremljen algoritam za rešavanje svakog zadatka ili problema i mi se ponašamo u skladu s tim direktivama, odnosno ponašamo se adekvatno podsvesnim smernicama o tome šta je dobro i zlo, šta je dobro, a šta loše.

U kritičnim trenucima se čovekova svest isključuje i on funkcioniše na tzv. „autopilotu“, na refleksima. Ti refleksi su u nadležnosti naših najvažnijih, podsvesnih, strateških komandi. Međutim, ukoliko su te komande neispravne, ukoliko pogrešno shvatamo zakone svemira, u nama se javlja agresija i otpočinju problemi koji kasnije mogu postati vrlo ozbiljni.

Kao što sam već pisao, u Vasioni je sve trojstveno, i, u tom smislu, zakon dijalektike i Svevišnjeg vidimo kroz tri uloge, a svaki od tih procesa je takođe trojstven. Takve su i tri glavne zapovesti: 1) ljubi Boga iznad svega, 2) ljubi sebe i 3) ljubi bližnjeg svog kao samog sebe. Naivna i površna predstava uzrokuje da verujemo kako postoje samo dve zapovesti: ljubi Boga iznad svega i ljubi bližnjeg kao samog sebe. Mi prestajemo da volimo sebe i zbog toga nam se pojavljuju problemi. Naše ponašanje može da postane samoubilačko a agresivnost može da se usmeri na nas same, samo zbog toga što ne znamo da treba voleti sebe i brinuti o sebi.

Poznajem bračni par penzionera, oboje starih oko 70 godina. Penzije u unutrašnjosti Rusije su male, ali su oni svojevremeno kupili dva stana, pri čemu su jedan izdavali, što im je bio osnovni izvor primanja.

Jednom prilikom je sin, koji je živeo s njima, izjavio da želi da se preseli u drugi grad i zamolio ih je za pomoć.

S moje tačke gledišta, sin koji je odrastao ne treba da traži pomoć roditelja, već suprotno - on treba da pomogne ocu i majci koji su u

godinama. O tome sam između ostalog govorio u okviru predavanja „Vaspitavanje dece“. Smatram da odrastao čovek mora sam da iznajmi sobu ili stan, da se samostalno probija kroz život jer bez teškoća nema ni razvoja. Međutim, u konkretnom slučaju, roditelji su odlučili da mu pomognu. Prodali su drugi stan, koji im je bio osnovni izvor prihoda, i kupili su sinu dobru garsonjeru u većem gradu. Roditelji su se lišili sredstava za manje-više pristojnu egzistenciju, ali su zato obezbedili sina.

Njihov sin se potom oženio, počeo je da traži posao i sve je bilo naizgled dobro. Međutim, nedavno je pozvao roditelje telefonom i saopštio im da mu je potreban novac da pokrene svoj biznis kako bi mogao da izdržava porodicu. Majka ga je pitala:

- Da li shvataš da smo mi penzioneri i da nemamo novca?

- Ne znam. Nađite ga negde! Pozajmite ga, novac mi je potreban! - odgovorio je.

- Novca nemamo, a ti moraš nešto da radiš - rekla mu je majka.

Tada ju je sin pitao:

- Da li ste ikad u životu uradili nešto za mene?

Nakon toga majka mu je rekla da mu neće dati nikakav novac, pa čak i ako ga budu imali, jer je on odrastao muškarac koji mora sam da brine o sebi, svojoj porodici i roditeljima. Kasnije mi je rekla da se odmah setila predavanja „Vaspitavanje dece“:

- Shvatila sam da sam u izvesnoj meri naškodila sinu, iskvarila mu karakter jer sam celog života sve činila za njega, zaboravljajući na sebe. Sve sam radila za porodicu, a sebe sam uvek potiskivala u drugi plan, gušila svoje potrebe samo da bi moji najmiliji bili srećni.

I, evo, tek sad, kada mi se bliži 70 godina, shvatila sam da i ja treba da budem srećna, da deca treba da brini o meni, a ne samo ja o njima. Shvatila sam da moram da volim sebe, te sam otišla u prodavnicu obuće i kupila kvalitetne zimske čizme utrošivši na njih celu penziju.

Nepoznavanje zakona trojstva, toga da prvo treba da volimo Boga, a zatim sebe i druge, može da uzrokuje vrlo ozbiljne probleme, tj. da dovede do programa samouništenja. Kod dece, koja su navikla samo da

dobijaju, pojačava se agresivnost prema roditeljima i ona više ne mole, već zahtevaju ono što žele, a ukoliko to ne dobiju, počinju da mrze svoje roditelje. Onaj koji gazi sebe radi drugog bavi se samouništenjem pri čemu će uvek pojačavati spoljašnju agresivnost kako prema sebi tako i prema okruženju. Kvareći svoje najbliže, čovek uništava sebe, a sve se to dešava zbog nerazumevanja univerzalnih zakona.

Navešću još jedan primer koji potvrđuje kako može nastati agresija. Sećate li se Nikolaja Ostrovskog, koji je napisao da je „život najvrednije što čovek poseduje“? Kasnije je pisac oboleo od teške bolesti usled čega je postepeno umirao. Mislim da je to bilo u vezi sa osnovnom idejom njegove knjige koja je bila neverovatno popularna. Kada je čoveku najvažniji život, on će mu se klanjati i zarad spasenja života će biti spreman da počinji bilo kakav moralni zločin. Zato, kada se kaže da je čoveku najdragoceniji život, to govori o raspadu duše, a samim tim i o nastanku agresivnosti.

Čovek je manje agresivan kad mu je duša na prvom mestu, pošto mu je tad i Bog na prvom mestu.

Ljubav prema Svevišnjem zapravo je prevazilaženje agresivnosti. Što imamo manje ljubavi prema Bogu a više se klanjamo idolima, sve više nam raste podsvesna agresivnost koja, posledično, zadaje udarac zdravlju i sudbini.

Prva biblijska zapovest glasi da je Bog jedan i da Ga treba voleti iznad svega zato što je On sve što vidimo, a da je ljubav prema Njemu zapravo ljubav prema celom svetu, apsolutno jedinstvo svega u svemu. U tom slučaju se ne pojavljuje agresija, zato što ona nastaje kada se od nečega štitimo. Samim tim, agresija je razjedinjenost, borba suprotnosti, a kada postoji apsolutni unutrašnji osećaj jedinstva, tada se ne dešava uništenje, već saradnja i razvoj.

Prva zapovest glasi da je Bog jedan i da je sve od Boga. Dakle, ako znamo da je Svevišnji jedan, tada shvatamo da su i dobro i zlo od Boga, pa nećemo ispoljavati mržnju kada se pojavi neki problem, nećemo proklinjati sudbinu kada počne da nam se dešava niz neprijatnosti, niti ćemo mrzeti sebe kad pogrešimo, zato što je Bog jedan i zato što sve dolazi od Njega. Stoga, ne smemo mrzeti ni druge, niti sebe. Možemo žaliti, biti nezadovoljni, boriti se i pokušavati da nešto promenimo, ali,

podsećajući se da je sve od Boga, u duši moramo da budemo dobrodušni, ispunjeni ljubavlju, zahvalni i spokojni.

Pravilno razumevanje zapovesti smanjuje agresiju. Kad čovek zaboravlja prvu zapovest, da je ljubav prema Bogu iznad svega, tada počinje da se klanja idolima. Isprva se klanja raznim paganskim bogovima, zatim određenim vrednostima, a na kraju se, kao životinja, klanja svom telu i svojim željama. Stoga, kad se neko ili nešto postavi između njega i njegovih želja, u njemu se razbuktavaju mržnja i žudnja da rastrgne onog koji mu stoji na putu. Od tog trenutka sledi raspad duše.

Što čovek više zaboravlja na Boga, što se više klanja raznim idolima, toliko brže mu se duša ispunjava agresijom zbog čega nastaju problemi.

Zašto je u Starom zavetu rečeno: „Ne pravi sebi idola“? Zato što je Bog jedan. On je na prvom mestu, a mi smo na drugom. U takvoj postavci naša svest je na drugom mestu, a naša podsvest, naša duša - na prvom. Tada nas neće gušiti gordost, niti će ona izazivati agresivnost. Ukoliko je, pak, mnogo bogova, onda se klanjamo onim bogovima koji odgovaraju našim željama. Recimo, želimo nešto da kupimo i prodamo i tada se klanjamo bogu trgovine. Ako želimo da budemo jaki, klanjamo se bogu lepote i snage. Zapravo, ne klanjamo se bogovima, već sopstvenim željama, i molitva tim paganskim bogovima biće sredstvo da sebe ojačamo i učinimo srećnim.

Iz tog razloga je idolopoklonstvo verski kult gde je čovek uvek na prvom mestu, a tek potom dolazi bog kome se on klanja. U paganskim religijama čovek je uvek primaran, a božanstvo je sporedno. Iako čovek priznaje njegovu snagu i uticaj, on sebe i svoje interese postavlja na prvo mesto, pri čemu se moli, prinosi žrtve bogovima samo da bi sebe osnažio i ostvario korist. To je suština idolopoklonstva.

Elementi idolopoklonstva se primećuju i u judaizmu.

U Starom zavetu se jasno vidi kako je čovek često svoje ljudsko „ja“ postavljao na prvo mesto, zaboravljajući na Boga, što je neizostavno vodilo ka problemima i nesrećama. Elementi idolopoklonstva postoje u svakoj monoteističkoj religiji, pri čemu je od velikog značaja to da li je čovek spreman da ih prevaziđe i da li jedinog Boga oseća u svemu.

Indijske Vede su, na primer, klasična varijanta monoteističke religije. U Vedama se tvrdi da je Bog jedan i apsolutan, ali da su Mu manifestacije različite. Odnosno, teorija kosmičkih zakona je obelodanjena, ali ih ljudi ne shvataju, nego ih doživljavaju površno, bukvalno. Šta danas vidimo u Indiji? Vidimo 33 miliona bogova kojima se ljudi klanjaju, birajući one koji su im po ukusu. Naravno, u takvoj situaciji je teško govoriti o monoteizmu i duševnoj harmoniji.

Kada sam pre nekoliko godina bio u Indiji, dijagnostikovao sam nekoliko Indijaca, tj. proučavao sam njihovo polje. Mislio sam da će ti ljudi sijati, budući da poseduju kolosalni filozofski sistem Veda i hiljadama godina nose u sebi tu istinu. Međutim, ispostavilo se da se Indijci ni po čemu ne razlikuju od Evropljana: kod mnogih, naročito kod žena, video sam visok nivo gordosti, agresivnost prema muškarcima, a kod jedne lekarke sam primetio osudu ljudi i nezadovoljstvo sobom, kao i program samouništenja. Jednom rečju - jako mnogo agresivnosti. Kasnije sam shvatio da su duboko unutar sebe Indijci ostali monoteisti, ali da su na spoljašnjem nivou odavno postali pagani.

Pre 40 godina sam čuo zanimljivu priču o tome kako su ruske turistkinje otputovale u Indiju, gde su poželele da se okupaju u nekoj reci. Skinule su odeću, ušle u reku i počele da plivaju, uživaju i raduju se. Odjednom, pogledavši ka obali, primetile su da se okupilo oko 150 ljudi koji su klečali na kolenima i molili se, gledajući u njih: bele žene, božanstva. Celo selo je bilo na kolenima i molilo se.

Tako su reagovali ljudi kad su videli nešto što je samo malo izlazilo van okvira uobičajenog.

Paganin smatra da mora da se klanja onome koji je pametniji i jači od njega. Neshvatanje da treba da volimo samo Boga, da Ljubav predstavlja jedinstvo s Tvorcem, može da pojača vezanost i agresivnost.

Šta još može da pojača agresivnost? Ma kako to čudno zvučalo - hrana. Mnogi ljudi, čitajući Stari zavet, ne razumeju smisao košer načina ishrane, kao i zašto ne treba jesti svinjetinu, ribu bez krljušti i životinje mekih šapa, izuzev zeca. Zašto? Stvar je u tome što čovek, ma kako to čudno zvučalo, primarnu informaciju dobija kroz creva, odnosno primarne strukture nastavljaju da vrše svoju funkciju i mi informaciju percipiramo kroz miris i ukus hrane. Prema tome, ono čime se hranimo

utiče na našu informacionu prirodu i može da poboljša ili pogorša naše stanje.

Kao što sam već pisao, voda poseduje memoriju i čuva informaciju. Zato, ako voda poseduje agresivnu informaciju, mi se možemo otrovati. I obrnuto - voda sa harmoničnom informacijom može biti lekovita. Ako čovek hoće dobro da se oseća, lekovitu vodu može da pripremi i u kućnim uslovima tako što će naliti destilovanu vodu u neku lepu flašu ili teglu i zamrznuti je da bi se izbrisale sve prethodne informacije. Zatim na posudu treba da napiše „ljubav“ i „zahvalnost“ i da pije vodu iz nje.

Ako bude pripremao vodu na takav način, osećaće se bolje nego kada pije flaširanu vodu nepoznatog porekla. Takođe, kada se voda flašira sa motivom da se zaradi, na osobu koja pije tu vodu preći će strast prema novcu i, posledično tome, mogu joj se pojaviti zdravstveni i sudbinski problemi. Judaizam jasno nalaže da se voda mora sipati u posudu u kojoj pre toga nije stajalo ništa. Informaciona čistoća se ne pominje, ali se smatra da je takva voda košer.

U poslednjih 50-70 godina intenzivno se koriste konzervansi, pojačivači ukusa, na prvom mestu so i šećer. Pokazalo se da šećer na čoveka deluje kao narkotik i ukoliko ga prekomerno koristi, u mozgu mu se odvijaju isti procesi kao i kod korišćenja droge, što dovodi do još veće zavisnosti od šećera, koji se danas dodaje bukvalno u sve. Ukoliko je pre 50 godina čovek godišnje konzumirao oko 2 kg šećera, danas konzumira 55 kg. Takva opsednutost šećerom jača čovekovu fokusiranost na uživanje i zadovoljstvo, pri čemu se vezanost za svet pojačava, što utiče na reproduktivnu funkciju, zdravlje i sudbinu.

Zašto Jevreji ne smeju da jedu svinjetinu? Radi se o tome da je svinja svaštojed, u tom smislu ona jede i svoju vrstu. Stoga, ako je koristi u ishrani, u čoveku će se pojačati vezanost za ovaj svet, tj. pojačaće mu se agresija. Konzumiranje svinjetine se negativno odražava na čovekov karakter, na njegovu dušu i zbog toga se duša može suočiti sa problemima. Na suptilnom planu sam uočio da prekomerno konzumiranje svinjetine može da dovede do komplikacija s potomcima skoro do šestog kolena. Na taj način, postoji meso koje je čisto na informacionom planu, kao i ono koje može da izazove ozbiljne probleme.

U islamu se praktikuje potpuno ispuštanje životinjske krvi. U Tori je rečeno da se u krvi životinje nalazi njena duša, odnosno da krv sadrži veliku količinu informacija o životinji, te da joj čovek, koji kroz hranu unosi njenu krv, postaje nalik. Zabrana upotrebe krvi u ishrani apsolutno je opravdana, jer čovek treba da bude čovek, a ne životinja.

U islamu postoji pojam „halal“, odnosno - „dozvoljeno“. Da bi meso bilo takvo, pre klanja životinje treba pročitati molitvu, pri čemu životinja ne sme da oseti strah ili mržnju, a čovek mora da bude u stanju odrešenosti. Posle tako obavljenog obreda, energija mesa je čista i ono neće biti štetno za dušu.

Iskreno, meso je teška hrana i da bi se svarilo jetra mora da bude maksimalno aktivna. Jetra je povezana s velikim mozgom i zato njeno aktiviranje predstavlja i aktiviranje mozga, odnosno svesti, što pojačava gordost, a samim tim i agresivnost. Zbog toga ljudi koji prekomerno obožavaju meso mogu imati probleme s karakterom, a takođe se to može odraziti i na njihovo zdravlje.

U Starom zavetu je rečeno da ne treba jesti ribu bez krljušti. Za mnoge ta zabrana predstavlja zagonetku. Reč je o tome da se pod ribom bez krljušti imaju u vidu vrlo drevne vrste riba, a u tu kategoriju su spadali i mekušci. Ajkula nema krljušti i ta vrsta je stara oko 400 miliona godina; mekušci su takođe stari nekoliko stotina miliona godina. Neke vrste riba i mekušaca žive milionima godina, i kod njih se, isto kao i kod ljudi, pojačava unutrašnja energetska vezanost za svet, koja podsvesno uvećava agresivnost i aktivira program samouništenja. Zato, kada se čovek neprestano hrani škampima, mekušcima ili ribom bez krljušti, on aktivira program samouništenja, usled čega se mogu pojaviti problemi s potomcima, zdravljem, karakterom, i sličnim.

U judaizmu je takođe zabranjeno hraniti se životinjama koje „hodaju na mekim šapama“, sa izuzetkom zeca. O kakvim životinjama je reč? Meke šape imaju grabljivice kako bi mogle tiho da se prikradaju žrtvi. Kada čovek jede meso grabljivaca ili peradi, u njegovom karakteru počinju da se ispoljavaju osobine grabljivaca, pojačava mu se agresivnost, što se takođe odražava na dušu. Na taj način nepravilna ishrana i neadekvatne namirnice mogu da pojačaju duševne, a samim tim i zdravstvene probleme.

Nepravilna ishrana može da izazove podsvesnu agresivnost i aktivira program samouništenja, što uništava čovekovu dušu i zdravlje. Zato je potrebno da se prema hrani odnosimo vrlo ozbiljno, a naročito danas, kada proizvođači, iz komercijalnih razloga, u namirnice dodaju konzervanse i genetski modifikovane sastojke.

Nerazumevanje Božje volje je još jedan uzrok nastanka agresije. Bog je primaran. On je stvorio sve što postoji i sve se dešava u skladu s Njegovom voljom. Zato, bez obzira šta se dešava, sve dolazi od Boga. Neophodno je da čovek ispravno shvati šta je pokornost. Za nas je uobičajeno značenje pokornosti - pasivnost. Budući da sve zavisi od Boga, potrebno je biti pokoran, ništa ne raditi, sve prihvatati kao ono što nam je dato, nikoga ne osuđivati i ni na koga se ne ljutiti.

Međutim, pokornost zapravo znači držati u pokornosti sopstveni ego, odnosno ambicije, mržnje, želje za osvetom, uvredljivosti, pohlepe i zavisti. Mi suzbijamo svoj životinjski ego da bi se pojavio božanski ego, koji voli, koji je milosrdan, brižan, kreativan i neustrašiv. Pokornost je najpre zaustavljanje ljudskog ega koji se bori s božanskim, a zatim i umeće da sve prihvatimo kao dato od Boga. To znači da na spoljašnjem planu možemo biti aktivni, uticati na situaciju i preduzimati raznovrsna dejstva, ali iznutra treba da shvatimo, ukoliko je sve od Boga, nemamo pravo da mu se protivimo, odnosno da osećamo strah ili mržnju, da se vređamo, žalimo i ispoljavamo nezadovoljstvo svetom.

Onako kako ja shvatam, pokornost je aktivnost lišena unutrašnje agresije, nezadovoljstva, uvređenosti, žaljenja i straha. Pokornost je unutrašnja harmonija uz aktivno spoljašnje delovanje.

Kad sam to shvatio, bilo mi je jasno i šta je Isus Hristos mislio kad je rekao: „Tražite i daće vam se; kucajte i otvoriće vam se“. On je učio da je volja Svevišnjeg apsolutna, da bez Božje volje ni vlas ne može pasti čoveku s glave. No, iako je s jedne strane Hristos govorio o potpunoj pasivnosti, s druge strane je pozivao na to da treba tražiti, težiti i da ćemo tad uspeti, tj. da će nam se sve želje ispuniti ako budemo verovali i borili se, a, takođe, da nemamo pravo da zakopavamo talant (talant je merna jedinica za srebro, pominje se u Novom zavetu i iznosi 58,9 kg srebra - prim. prev.) u zemlju, jer ćemo za to biti kažnjeni, budući da je talant energija, odnosno naše želje.

Hristos nas je pozivao na aktivnu životnu poziciju, a istovremeno je govorio o apsolutnoj Božjoj volji. Kako to izmiriti? U skladu sa uobičajenim verskim ili svetovnim pogledom na svet, čovek je aktivan ili pasivan. Međutim, on zapravo treba da bude spokojan iznutra, da u celosti prihvati Božju volju i oseti da je on sporedan u odnosu na Svevišnjeg, a da na spoljašnjem planu može da bude aktivan i otvoren za sve mogućnosti. Spoj tih suprotnosti svedoči o normalnom razvoju.

Religija je odražavala stanje naše duše i podsvesti i govorila nam da treba da budemo pokorni, nevezani, da obuzdavamo nagone i potpuno prihvatimo Božju volju. Nauka je, pak, govorila o aktivnosti, o tome da treba ispunjavati svoje želje, da čovek treba da se brine o sebi, da se bori, prevazilazi i pobeđuje i da će tada biti srećan. Ko je u pravu - nauka ili religija? Ispostavilo se da su obe u pravu, i baš to je imao u vidu Isus Hristos kada je rekao „Caru carevo, a Bogu Božje“. Znači da veći deo energije moramo davati svojoj duši, podsvesti, slušati glas podsvesti i intuiciju, slediti ga, ali da isto tako treba da vodimo računa o telu, da razvijamo svest i sposobnosti, što je takođe normalno i prirodno.

U hrišćanstvu je oduvek bila prisutna dijalektika, ali sledbenici Isusa Hrista su je nažalost izgubili jer su načinili izbor u korist jednog: krotkosti ili aktivne životne pozicije, duše ili tela. Nesposobnost mirenja suprotnosti u sebi je i dovela do vrlo ozbiljnih problema, u tom smislu i do agresivnosti. Zakon trojstva glasi da suprotnosti moraju da se ujedine i da to jedinstvo treba osetiti. Tada neće postojati želja da uništimo one koji nam nisu slični. Čim izbledi osećaj jedinstva pojavljuje se želja za uništenjem protivnika.

U srednjem veku, u epohi inkvizicije, ljude su spaljivali i ubijali zato što nisu umeli da vode dijalog s protivnikom, nisu umeli da budu milosrdni. Način razmišljanja je bio paganski: dobro ili zlo, Bog ili đavo, ili sam ja u pravu ili je neko drugi. Takav način razmišljanja paganina je isključiv i operiše samo kroz krajnosti, tako da kompromisa ne može biti: ili sam ja u pravu ili je drugi.

Poželjno bi bilo da sam ja u pravu, jer u tom slučaju ne moram da se menjam. Tada sve što mi ne odgovara moram da istrebim, uništim ili omrznem. Kategoričko mišljenje je uvek agresivno.

Postoji izreka: „Bog je u sitnicama, a đavo je u krajnostima“. Zlatna sredina i harmonija su od Boga, a krajnosti su od đavola. Kad čovek živi i

razmišlja u krajnostima, isključivo u kategorijama dobra ili zla, kada želi da uništi zlo i ostavi samo dobro, to je okoreli paganizam, koji je uvek agresivan i koji uporno traži koga može da uništi, a sebe obavezno uzdigne. Želja da spasimo i uzdignemo sebe, a druge da pokorimo ili uništimo znak je paganskog načina razmišljanja, odnosno obeležje čoveka kome je telo na prvom mestu, a duša na drugom.

Nažalost, paganske tendencije se nisu očuvale samo u savremenim religijama, već dobijaju na zamahu zbog slabljenja vere u Boga i nerazumevanja Hristovog učenja.

Primitivne tendencije neosetno menjaju duše ljudi koji postaju sve agresivniji.

U Rusiji su ljudi često agresivniji spolja, u svakodnevnom životu, dok su na Zapadu agresivni iznutra, a spolja su mirni. Zbog toga su suočeni s vrlo ozbiljnim problemima.

Agresiju obično usmeravamo na druge, ali možemo je usmeriti i na sebe. Agresivnost prema sebi dovodi do unutrašnjeg raslojavanja i slabljenja, koje, zauzvrat, dovodi do raznih nastranosti, poklonstva zadovoljstvima kao što su pedofilija i homoseksualnost. Unutrašnje samouništenje dovodi do toga da čovek gubi pozitivne emocije i traži način čime da ih zameni, a posledično tome dobija probleme sa narkoticima, alkoholom i sl.

Rastući problem zavisnosti od narkotika i procvat trgovine drogom u svetu ukazuju da u ljudskim dušama nije sve najsrećnije. Ali kako se boriti protiv droge kad u čovekovoju duši nema ljubavi, kad je duša nesrećna? Tada je on osuđen da boluje i umire ili da postane zavisnik od narkotika, antidepresiva i drugih lekova. Danas čak i deci prepisuju antidepresive zato što je dete, u čijoj duši nema ljubavi i mira, napeto, agresivno i hiperaktivno. To su sve vrlo uznemirujući znaci jer hiperaktivnost kod deteta znači povećanu agresivnost koja se uvek pretvara u depresiju i aktivira program samouništenja, a nadalje ga, kao čoveka, očekuju neplodnost, bolesti ili raspad sudbine.

Neshvatanje činjenice da je duša primarna, da je prvenstveno potrebno brinuti se o njoj, da treba slediti Božje zapovesti (jer one i jesu uputstvo za oplemenjivanje duše) dovodi do povećanja agresije u duši. Loše ponašanje oblikuje loš karakter, što takođe povećava agresivnost u duši, kao što čini pogrešan način ishrane i način života.

Takođe, podsvesna agresija se produbljuje nerazumevanjem Božjih zakona i zakona postojanja po kojima živimo i razvijamo se. Kad čovek počinje da živi u skladu sa zakonima modernog sveta, po potrošačkom zakonu, onda za njega nisu najvažniji ljubav i žrtvovanje, nego zadovoljstvo, naslada, seks, hrana, novac, a to znači da će se duša sve jače vezivati za svet i biti sve agresivnija. Stanovište da se smisao života svodi na konzumiranje preči razboljevanjem dece u budućnosti, nesrećnom sudbinom i problemima s dušom.

Mi ne živimo zato da bismo bili potrošači, već da bismo bili srećni, prvenstveno duševno srećni. Ne živimo samo da bismo dobijali, već i da bismo davali, pritom čak više davali nego što dobijamo. Jer kada smo spremni da dajemo više nego što primimo, mi se na taj način razvijamo. Ukoliko dobijamo više nego što dajemo, to nas čini pasivnim zbog čega postepeno prelazimo u režim konzumerizma i sve manje dajemo. Čovek koji želi da dobije makar i mrvicu više nego što je dao osuđen je na polaganu degradaciju.

Religija govori o neophodnosti žrtvovanja, tj. da je neophodno misliti na bližnjeg, kao i o tome da pre svega treba voleti Boga, a to znači da prvo moramo prinositi žrtvu Bogu, tj. brinuti se o svojoj duši. Treba da brinemo za druge, ali pritom moramo da volimo sebe, ne stavljajući sebe na prvo mesto u svemu. Religija je pomagala čoveku da otkrije bogatstvo duše i da je očisti.

Greh u hrišćanstvu je tesno povezan sa nedostatkom harmonije u duši. Kada se čovek iskupljuje za greh, duša se čisti i postaje harmonična. A kada čovek pogrešno postupa, njegova duša se vezuje za ovaj svet, ispunjava se agresivnošću a zatim otpočinju bolesti i nesreće. Nerazumevanje osnovnih pravila ponašanja i odnosa prema svetu i sebi samom stvara mnogobrojne probleme.

Postoji još jedan razlog nastanka agresivnosti koji je pomenut u Vedama i Novom zavetu, a to je pogrešan sistem ciljeva. O čemu se radi, potrudicu se da objasnim na primeru.

Borbena sposobnost američke armije iznosi 25%, što znači da će se američki vojnik predati ako od sto vojnika pogine 25. Bobrena sposobnost ruske vojske je 96%, odnosno - da bi se ruski vojnik predao, potrebno je da od 100 ljudi bude ubijeno 96. Za američkog vojnika je život najveća vrednost i ako oseti da mu preči ozbiljna opasnost,

spreman je da se preda. Za ruskog vojnika duša je važnija od života i radi spasenja duše ili spasenja nekog drugog on može da žrtvuje sebe.

Kada se život shvata kao apsolutna vrednost, što danas vidimo na Zapadu, onda čovek počinje da se klanja prvo njemu, a zatim, klanajući se životu, zaboravlja na dušu koja počinje da se razlaže. Zato je potrebno jasno shvatiti da osnovni sistem ciljeva izlazi van okvira života.

Ma kako čudno bilo, negiranje koncepta reinkarnacije mnogim ljudima nije donelo ništa dobro. Reinkarnacija je ovaploćenje duše u novom telu i ona se ne odvija samo jednom. Mi na taj način shvatamo da je život zadatak, igra, predstava koju treba pravilno da odigramo. Kad glumac igra na sceni, najveću grešku čini kad zaboravi da je glumac i kada se srodi sa ulogom koju igra pa počne da plače pravim suzama. U takvim situacijama publika je glumce gađala pokvarenim jajima jer pozorište umire kada nema glumca, a preostane samo lik iz predstave. Umetnost umire kad nema borbe suprotnosti. Zato glumac nikad ne treba da se srodi sa svojim likom, već mora jasno da razgraniči svoje emocije od njegovih.

Isto je u životu: čovek ima božansko „ja“ koje se nalazi izvan granica njegovog spoljašnjeg „ja“ - lika, i nikada ne treba da se u potpunosti prepušta njegovim emocijama, tj. ne sme dopustiti da božansko „ja“ sraste sa ljudskim „ja“ inače će izgubiti osećaj beskonačnosti postojanja, osećaj svoje večnosti. Mi se hvatamo zubima za život, plačemo pravim suzama, zaboravljamo da je život igra i počinjemo strahovito da mrzimo onog koji može da nam ga oduzme. Počinjemo jako da brinemo, ispunjava nas strah da ne izgubimo život, upadamo u stanje uninija ako se razbolimo i zbog toga iz nas polako ističe život.

Neshvatanje da je život igra koja se ponavlja dovodi do toga da se ljudi klanjaju životu i vezuju se za njega. Zašto je hrišćanska religija odbacila koncept reinkarnacije? Reč je o tome da je ideja spasenja shvaćena na pogrešan način. Hristos je Spasitelj, ali njegova misija je bila da pokaže put ka Bogu, da nauči ljude da poboljšaju karakter, da promene svoje ljudsko „ja“, uzdižući se na sve više stepenike.

Ideju spasenja su shvatili prilično površno, primitivno: Isus je došao, spasio nas je, oprostio nam je grehe. Takvo površno shvatanje je prouzrokovalo da doktrina spasenja protivreči doktrini reinkarnacije.

Ljudi su razmišljali na sledeći način: ako nas je Hristos spasao, ako više nemamo grehova, to znači da nema ni greha iz prošlog života, niti gresi naših roditelja mogu preći na nas. Naime, kada nas sveštenik oslobađa greha, on će tada najverovatnije otkloniti i grehe naših roditelja. Crkva je zato počela da poriče koncept reinkarnacije i porodičnu karmu.

Vekovima se smatralo da se greh s roditelja ne može preneti na decu, iako se o tome govori u Starom zavetu i moja istraživanja to nedvosmisleno potvrđuju. Tek u poslednje vreme predstavnici različitih konfesija su počeli da pominju da se gresi roditelja mogu prenositi na decu, a do tada se to nije smelo oglašavati zato što je protivrećilo doktrini spasenja i oprostaja grehova. Tako naivna, površna predstava o tome šta je govorio Hristos dovodi do toga da istina postepeno počinje da biva zamućena.

Čovek koji veruje da postoji samo jedan život osuđen je na to da mu se klanja, osuđen je na strah da će ga izgubiti i vezuje se za njega još čvršće. Samim tim se u njemu pojačava kako spoljašnja tako i unutrašnja agresija. Nerazumevanje načina na koji postoji duša, verovanje da je život samo jedan, već samo po sebi nosi koren agresivnosti.

Govorio sam već ranije o jednoj mojoj poznanici, koja je prodala stan zbog sina. Potreba da ceo život budemo posvećeni deci, u nadi da će oni biti zahvalni, u suštini potiče iz religioznih ubeđenja.

Među sledbenicima hrišćanstva je rasprostranjeno mišljenje da će čovek na Strašnom sudu odgovarati za svoje grehe, iako je, iskreno rečeno, neizvesno kada će se taj sud odigrati. Zbog toga se kod čoveka pojavljuje osećaj da će proći nekažnjeno.

Međutim, rezultati mojih istraživanja pokazuju da se taj sud neprestano odvija. Stvar je u tome da se naše ponašanje i postupci zapisuju u našem informacionom polju i da ćemo jednom morati da platimo za svoje loše ponašanje.

Postavlja se pitanje - o čemu je onda Hristos govorio? On nije imao u vidu Strašni sud, već nastupanje Carstva Božjeg, o vremenu kad će se božanska energija aktivirati i kad budu svedeni svi računi. Za nesavršenu i gordu osobu približavanje Carstvu Božjem može da izgleda kao bolest ili smrt. Slično se već dešavalo s narodima i civilizacijama.

Carstvo Božje je za jedan narod nastupilo 73. godine naše ere. Naime, prepuni gordosti, Jevreji su zaratili s Rimljanima i Izrael je propao.

O tome je Hristos upozoravao kada je govorio o nastupanju Carstva Božjeg. Međutim, Carstvo Božje, koje je došlo u Izrael, nije dovelo do pročišćenja duše, već do povećanja agresivnosti. Ako se čovek bori sa Svevišnjim, božanska energija mu neće podariti zdravlje, nego bolest. Ta bolest je i pogubila Izrael.

Kao što sam već pisao, neshvatanje zakona Vasione uzrokuje ozbiljne probleme. Ako čovek misli da ga u budućnosti očekuju kazna i nagrada, on razmišlja na sledeći način: „Svu energiju ću pokloniti deci i ona će mi uzvratiti“. A zatim se iznenada ispostavi da deca ne žele da uzvrate zahvalnošću. Naravno, o deci treba brinuti svakog dana, ali i svakodnevno zahtevati da se ona brinu o vama. Ne treba čekati nagradu niti kaznu na nebesima - jer njih dobijamo svakog dana, a nerazumevanje toga proizvodi mnogo problema.

Moja istraživanja omogućavaju da se shvati ne samo ono o čemu govori religija, da se spozna ono što je zajedničko svim religijama, već pomažu da se shvati u čemu je zapravo smisao formulacija i slika koje svakodnevno koristimo. Kada se krećemo u pogrešnom pravcu, to dovodi do pojave agresije, a zatim i do problema, nesreća i bolesti.

Istražujući takozvane karmičke zakone, odnosno zakone duše po kojima čovek živi, kao i strukture polja, počeo sam da pod drugačijim uglom gledam na pojmove kao što su greh i poniznost, Strašni sud i Carstvo Božje. Razumevanje do koga sam došao smatram veoma važnim budući da ono pomaže u harmonizaciji duše i prevazilaženju podsvesne agresije, koja izaziva sudbinske i zdravstvene probleme ne samo nama, već i našoj deci i unucima.

Onaj koji razume zakone postojanja počinje da ozdravlja. Nisu mu potrebni lekovi, već je u stanju da se isceli sam. Lekari su potrebni, oni leče posledice pogrešnog ponašanja, ponekad i prilično ozbiljne, ali čovek ne uspeva uvek da se promeni. Zato nikad ne sugerišem da se ne treba obraćati lekarima, već sugerišem da lekari otklanjaju posledice, a moji metodi pomažu u lečenju uzroka.

Da bismo se izlečili potrebno je ne samo da se izbacimo od posledica pogrešnog ponašanja, nego da se promenimo u samom

korenu, da poboljšamo karakter i ispravimo pogled na svet. Osoba koja živi u harmoniji ne samo što poboljšava svoje zdravlje, sudbinu, već, i ne sluteći to, pomaže svojoj deci, unucima i drugim potomcima.

Poglavlje 5.

Put ka Bogu

Nerazumevanje religioznih pitanja mnogim ljudima može da zatvori put ka ozdravljenju, ka promeni sebe i svoje sudbine. Kada sam počeo da se bavim istraživanjima, i kada sam otkrio suptilne planove, pritom ne one sekundarne, već primarne u odnosu na telo, iznenada sam uočio sasvim nove veze i zakonitosti koji su se ticali ne toliko nauke, koliko religije. Prvo sam uočio da deformacija strukture polja dovodi do bolesti, i da nakon godinu ili dve dana one postaju primarne u odnosu na telo, tj. - prvo oboli polje, a zatim telo.

Kasnije sam primetio da je polje primarno te da se ono deformiše i izobličava. Shvatio sam da bolest započinje onda kada čovek oseća agresivne emocije, koje, zapravo, deformišu primarne strukture polja. Kasnije sam shvatio da je polje koje vidim zapravo naša osećanja, tj. da se dublja, podsvesna osećanja ispoljavaju na nivou polja.

Ljudi poseduju osećanja koja su povezana s telom, kao i ona koja su povezana s poljem. Ono što nazivamo podsvešću, dubokim osećanjima, zapravo i jeste naša duša, tačnije - deo onoga što nazivamo dušom. Kada sam to shvatio, došao sam do neočekivanog zaključka da su ustaljeni religiozni stavovi prilično površni, ograničeni i da nas često udaljavaju od vere u Boga, umesto da nas približavaju. Odlučio sam da otkrijem zašto se to dešava.

Proučavanjem osobenosti strukture polja ili osobenosti duše došao sam do zaključka koji mi se u prvi mah činio bogohulnim: gresi se ne smeju praštati, to je nemoguće. Mada se u Bibliji govori o praštanju grehova, kasnije sam, razmišljanjem, analizom i upoređivanjem zaključio da nije reč o tome. Postoji shvatanje na koje smo navikli, a postoji i istina. Istine su u Bibliji kodirane i treba ih dekodirati. Uobičajeno shvatanje Biblije ne odgovara dubljoj istini i ja sam se zapitao zašto. Odgovor je bio jednostavan: pre dve i tri hiljade godina, čovekovo mišljenje bilo je sasvim drugačije, daleko primitivnije, sebičnije i zavisnije od okruženja nego što je danas slučaj.

Kada velika istina dopre u nesavršenu svest, ona je odbacuje jer su za spoznaju potrebne ozbiljne promene, a to podrazumeva u izvesnoj

meri smrt, uništenje. U ljudima se aktivira sistem zaštite i mi odbacujemo novu, ozbiljnu i dublju informaciju koja može biti opasna i smrtonosna. Slika se ne formira odmah, već se svaka nova informacija prima kroz stvaranje slike. Za to je potrebna energija koju ne poseduje svaki čovek. Zbog toga se staro uvek sukobljava s novim, koje najčešće pokušava da ga uništi, plašeći se da će mu ugroziti opstanak.

Analizirajući ono što je zapisano u Bibliji, shvatio sam da je u njoj gotovo svaka informacija kodirana, skrivena. Nova informacija mora postupno da sazri u dušama ljudi. Ali kako da prežive velike istine koje su sasvim neshvatljive savremenicima? Kako su se sačuvale i ukorenile hrišćanske ideje, koje su bile potpuno neshvatljive čak i Jevrejima, koji poseduju veličanstven religiozni sistem sa 613 zapovesti, koji objašnjava zakone svemira i duše? Nekoliko hiljada godina Jevreji su upijali i propuštali kroz sebe tu informaciju da bi se na kraju ispostavilo da čak ni oni nisu bili spremni da prihvate Hristove reči. Šta onda tek misliti o Grcima, paganima i idolopoklonicima.

Isprva se hrišćanstvo rasprostiralo u istočnim provincijama Rima, čija je prestonica potom postala Vizantija. Upravo je u Vizantiji hrišćanstvo jačalo i na kraju je postalo državna religija. Grci, koji su živeli na njenoj teritoriji, nazivali su sebe Rimljanima, isto kao i Jermeni i drugi narodi. Svi su oni bili pagani, a takav im je bio i mentalitet.

Nova religija je u tim uslovima mogla da opstane samo na dva načina: da se prilagodi primitivnim paganskim predstavama tog doba, odnosno da se iskrivi, ili da bude kodirana, što se i dogodilo, s moje tačke gledišta. Iako je Hristos govorio da „mlado vino ne treba sipati u stare mešine“, kada nema „novih mešina“, neizbežno će nove misli koegzistirati sa starim predstavama, doći će do njihove migracije i promene, što je normalan proces. Tako sam došao do zaključka da je oproštaj greha besmislica i da je to zapravo nemoguće.

Čitajući u mojim knjigama o tome kako se ljudi isceljuju od najtežih bolesti, mnogi to shvataju u uobičajenom religioznom kontekstu - da je dovoljno pročitati knjigu, pokajati se i da će tako nastupiti ozdravljenje.

Započinjao sam na isti način: video sam deformisane strukture polja i radio sam oslanjajući se na stare sisteme, sa starim konceptima i načinom razmišljanja. Video sam zlo koje je trebalo otkloniti; delovao sam rukama, polje se ujednačavalo i čovek bi ozdravljao. Istina, u težim

slučajevima, kod neizlečivih bolesti, ispravljao sam polje a potom video da su se deformacije vraćale i bilo mi je neshvatljivo zašto se to dešava.

Preda mnom se nalazila neka zagonetka o kojoj sam često razmišljao. Shvatao sam da se može izlaziti na suptilnije planove i uklanjati korene deformacije, a za to je bilo potrebno dostići viši stepen nevezanosti, koncentrisati se i stupiti na dublje nivoe onoga što nazivamo biopoljem, podsvešću, dušom.

Delovao sam rukama ispravljajući strukture polja i deformacije su nestajale a zajedno s njima i teške bolesti i ljudi bi ozdravljali. Jednom prilikom sam se zapitao sledeće: šta ako to biopolje, podsvest i deformisana osećanja koje vidim zapravo i jesu ono što nazivamo dušom, ili delom duše? Da li ću tada, ispravljajući rukama biopolje, zapravo ispravljati i čovekovu dušu? Shvativši to, osetio sam jaku uznemirenost. Ispostavilo se da rukama ulazim u duše drugih ljudi pri čemu sam jasno osećao da je to nemoralno, da čovekova duša pripada Bogu i da jedino sam čovek može da je dovodi u red.

Odustao sam od delovanja rukama ili mislima na čovekovo polje i njegovu dušu jer delovanjem, hteli ili ne hteli, potčinjavamo i upravljamo prvo poljem drugog čoveka, zatim njegovim osećanjima, a na kraju i njegovom dušom. Upravljanje dušom drugog čoveka je đavolizam. To ga lišava mogućnosti da se okrene Bogu i to vodi ka degradaciji duše. Kakvo ja imam pravo da upravljam dušama drugih ljudi? Zato sam odustao od delovanja rukama i počeo da lečim razumevanjem, objašnjavanjem, što se pokazalo kao mnogo efikasnije od bilo kakvog delovanja rukama.

Trebalo je shvatiti uzrok bolesti i objasniti ga čoveku da bi on počeo da se menja. Reklo bi se da je greh moguće otkloniti rukama usmerivši ka tome svoju energiju, ali deformacija struktura polja je zapravo deformacija naših osećanja i to nije greh već posledica greha.

Greh je udaljavanje od Boga, gubitak ljubavi u duši. Kada čovek izgubi osećaj prisustva božanske volje, osećaj da je ljubav nešto primarno, da je duša u suštini ono što čini čoveka, kad čovek izgubi volju da poštuje zapovesti i poboljšava karakter, tada počinje da ga preplavljaju pohlepa, zavist, mržnja, što se potom pretače u adekvatne misli i postupke i dovodi do deformacije polja.

Dakle, uklanjajući rukama probleme i bolesti, nisam otklanjao grehe, već posledice greha. Šta su posledice greha? To su deformacije polja, to su bolesti koje se pojavljuju da bi čovek mogao da se iskupi za svoj greh. To je lek za dušu. Kada otklanjamo bolest, a pritom se ne menja čovekov karakter i pogled na svet, mi pogoršavamo njegovo stanje i njegovu dušu uvodimo u još teži greh.

Kada se kaže da Bog prašta grehe, podrazumeva se da Bog može da izbavi od bolesti, jer je Volja Svevišnjeg bezgranična. Iz tog razloga, kada se ljudi mole za opraštanje greha, apsolutna većina razmišlja o izlečenju od bolesti. Međutim to nije izbavljenja od greha, već izbavljenje od naplate za greh, uklanjanje zaštitne funkcije.

Razmišljao sam o tome šta je greh. Rezonovanje Jevreja pre tri hiljada godina, shvatanje šta je greh i oprostaj grehova, neraskidivo su povezani sa razumevanjem toga šta je bolest i ozdravljenje, zato što je Bog rekao: „Ako grešite i ne pridržavate se zapovesti, razbolećete se“ i kada je čovek ozdravljao, ljudi su smatrali da su mu oprosteni gresi. Na taj način, za starozavetnog čoveka pojam „greh“ i „oprostaj greha“ bili su neraskidivo povezani sa pojmom „ozdravljenje“. Kad je Hristos počeo da isceljuje ljude, i to od bolesti za koje je u Tori jasno zapisano da su poslate od Boga zbog određenih postupaka, ljudi su protumačili da on može da oprašta grehe. Ta naivna predstava i nerazumevanje šta je greh, preselila se u naš savremeni pogled na svet.

Isusa Hrista su razapeli za to što je on sebe proglasio Bogom, tačnije - takvu predstavu su imali ljudi onog vremena, ali to zapravo nije bilo tako. Isti ti ljudi su mislili da Isus prašta grehe, što se takođe nije dogodilo. Kad su učenici Isusa Hrista nazvali bezgrešnim, on se pobunio i rekao: „Ne smete me nazivati preblagim“. Preblag znači blag u svemu. Kad čovek greši, on gubi blagost. Preblagi je samo Bog“, odgovorio je Isus Hristos.

Kada je Hristos lečio ljude, pomagao im je da se izbave od posledica greha kroz ljubav i kroz osećaj prioriteta duše nad svim ostalim. Drugim rečima, Hristos je lečio ljude razumevanjem, ljubavlju, objašnjavajući im univerzalne zakone. Hristos je voleo ljude i isceljivao ih je pomažući im da promene karakter, ali ljudi tog vremena nisu mogli ovo da shvate i zato su u Hristovom učenju videli samo jedno: mogućnost da se izbave od problema i bolesti. To je tipično paganski

pogled na stvari, kada je za čoveka najvažnije fizičko telo, blagostanje i zdravlje. S takvim ciljem ljudima nije bilo teško da se pomole, odu u crkvu i bilo kome da se poklone - samo da bi se izbacili od bolesti. Oni su videli samo Hristove sposobnosti da stvara čuda, leči od bolesti i oprašta grehe zbog čega su i poverovali da je on Bog.

Hajde da logički razmislimo. Ukoliko je Hristos mogao da sa čoveka otkloni svaki greh, to je značilo da čovek ne snosi krivicu. Dakle, Hristos je, isto kao Bog, mogao da mahne rukom i kaže: „Opraštaju ti se gresi“, i čovek bi ozdravljao. Onda se postavlja pitanje zašto mu je, kad ozdravi, Hristos govorio: „Tvoja vera te je spasla?“ Znači da je ipak stvar bila u samom čoveku i ako je bio vernik, ako je bio spreman da se promeni, ako je za njega ljubav bila na prvom mestu, ako je osećao svoje božansko „ja“ kao istinsku stvarnost, tada je i ozdravljao.

Ispada da Hristos nije praštao grehe, već je pomagao ljudima da prevaziđu unutrašnji greh zbog kog su gubili osećaj jedinstva s Bogom i ljubav u duši.

Kad bi Hristos mogao da prašta grehe, onda bi ih opraštao svima, bez obzira da li to čovek želi ili ne. Međutim, kada je Hristos došao u svoje selo, tada, kako je napisano u Bibliji, nije mogao da izleči mnoge ljude jer nisu imali veru. Svi su govorili: „Pa to je sin stolara Josifa, kako on može da leči“! Ako čovek ne želi da se menja, ako ne želi da neguje ljubav u duši i da se odrekne onoga što smeta ljubavi, ako je skeptično raspoložen, tada on ne može da ozdravi. Da bi se promenio, mora da se odrekne sebe, jer ako ima osećaj nadmoći, sopstvene ispravnosti - on se neće promeniti. Zašto bi se menjao onaj koji je u pravu? Zato Hristos takve ljude nije mogao da izleči, odnosno do oproštaja greha nije dolazilo. Ljudi i danas maštaju o izlečenju tela, a ne žele da se promene.

Pod uticajem primitivnog, idolopokloničkog načina razmišljanja, osuđeni smo na nerazumevanje onoga o čemu je govorio Hristos.

Hrišćansko učenje je zapravo učenje o čovekovoju transformaciji. Koji su uzroci krize u judaizmu? Zašto tako velika religija kao što je judaizam nije mogla da spase narod Izraela od izumiranja? Zašto ljudi nisu shvatali Isusa Hrista koji je govorio o propasti Izraela iako su mnogi iskreno i strogo sledili njegove zapovesti? Stvar je u tome što su oni ispunjavali Božje zapovesti, zaboravljajući zašto su one potrebne. Spolja je sve izgledalo u redu, ali iznutra je otpočeo proces raspada.

Zapovesti su nam potrebne da bismo naučili pravilno da postupamo, da pročistimo svoju dušu, poboljšamo karakter, otvorimo dušu prema Bogu, prevaziđemo zavisnost od spoljašnjeg, ljudskog „ja“ i osetimo svoje božansko „ja“. Ako ne budemo shvatili da su nam zapovesti date kako bi u duši procvala ljubav, ako mislimo da su nam potrebne da bismo zadobili zdravlje i bogatstvo, tada će njihovo ispunjavanje dovesti do kontraefekta. Čovek će se moliti, obavljati sve rituale, a u duši će mu biti sve gore zato što mu je poremećen sistem ciljeva.

Molitva izražava ljubav prema Bogu, u toku nje čovek oseća jedinstvo s Tvorcem, ali ako ona postane sredstvo za ostvarenje blagostanja, zdravlja i napretka, to ukazuje na paganizam.

Smisao judaizma, kao religioznog sistema, sastoji se u moralnom razvoju. To je sistem koji kroz striktne, precizne i jasne savete kako se treba ponašati i šta raditi pomaže čoveku da se razvija. To je moralni sistem za poboljšanje karaktera, koji pomaže u transformaciji naših životinjskih osećanja, emocija i nagona u viša, ljudska osećanja, emocije i nagone. Pas uzima hranu i pari se, a čovek takođe uzima hranu i ima koitus, ali jede za stolom, nakon što prethodno pripremi hranu i opere ruke, i ne pari se kao životinja, već je u stanju da voli, piše pesme, brine se o voljenoj osobi, gradi kuću za potomke.

Čovek se razlikuje od životinje po tome što ima sistem moralnih principa. Životinje takođe imaju moralne principe, ali je kod čoveka taj sistem mnogo bolje razvijen. Na taj način je judaizam moralni sistem koji služi za poboljšanje čovekovog karaktera kroz poštovanje zapovesti koje je propisao Bog.

Hrišćanstvo je, pak, moralni sistem koji dovodi do poboljšanja čovekovog karaktera i do transformacije ličnosti ne samo kroz spoljašnje ponašanje, već i kroz promenu unutrašnjeg stanja.

Devet zapovesti blaženstva, koje je dao Hristos, predstavljaju suštinu hrišćanstva i uputstvo za promenu karaktera i osećanja. Judaizam govori o tome kako se treba ispravno ponašati, dok hrišćanstvo govori o tome kakvi treba da budemo da bismo se ispravno ponašali. Da bi se ispoštovalo svih 613 zapovesti, treba ih dobro zapamtiti, razmišljati o njima i shvatiti da sledi kazna u slučaju njihovog

nepoštovanja. Jer, ako ne bi bilo kazne, tada se zapovesti ne bi ni poštovale.

U Starom zavetu se kaže da čim je jevrejskom narodu postajalo bolje, čim je nastupalo blagostanje i relativna stabilnost, vera je odmah slabila i zapovesti su prestajale da se poštuju. To se dešavalo zato što se na spoljašnjem planu Božji zakoni mogu poštovati samo kroz sistem prinude. Ako nema straha od Božjeg gneva, striktno ispunjavanje pravila je praktično nemoguće. Zato je u judaizmu prisutan pojam straha od Boga, straha od kazne zbog nepoštovanja zapovesti.

Jevrejin je dojučerašnji paganin za koga je ego bio važniji od ljubavi i Božjih zakona i zato se u njemu vodila neprestana bitka između ljudskih želja, sebične, životinjske prirode i novog stanja koje je dozeo poštujući zapovesti.

Da bismo poštovali stotine zapovesti, neophodno je da stalno kontrolišemo sebe i da se plašimo kazne u slučaju da ih prekršimo. Međutim, ako se menja karakter, ako čovek postaje milosrdniji i iskreniji, ako je za njega ljubav na prvom mestu, a božansko „ja“ je važnije od ljudskog, u njemu dolazi do promena koje mu kasnije neće dozvoliti da se loše ponaša. Promena karaktera je garancija za pravilno ponašanje. Ako se čovek kulturno ponaša, pravilno se odnosi prema Bogu, sebi i ljudima, pridržavaće se svih 613 zapovesti čak i ne razmišljajući o tome u kojoj meri ih precizno ispunjava. Zato što je smisao svih 613 zapovesti u očuvanju ljubavi u duši.

Isus Hristos je govorio o ljubavi, o promeni karaktera i preobražaju ličnosti. Zato je hrišćanstvo logičan, prirodni produžetak judaizma.

Judaizam je deo hrišćanstva. Hristos je rekao: „Nisam došao da narušim zakon, nego da ga ispunim“. Zbog toga praštanje grehova nije moguće.

U prevodu sa starogrčkog jezika, reč greh znači „promašiti“. Greh je udaljavanje od Boga, od ljubavi.

To je situacija kad čovek stremi Bogu, ali „promaši“, odnosno kad ne brine, na prvom mestu, o svojoj duši, već o svom telu, duhu i srećnoj sudbini. Njegovo ponašanje se kviri i, posledično tome, počinje da pati njegova duša. Dakle, greh je izokretanje sistema prioriteta, jer čoveku na prvom mestu treba da bude ljubav, a duša treba da mu bude važnija od

materijalnog i duhovnog blagostanja. Ako su mu znanje, sposobnosti, vlast i novac važniji od ljubavi i morala, onda mu se javljaju problemi.

Čovek čini greh onda kada prestane da teži ka Bogu, kad izgubi jedinstvo s Njim, kada zaboravi na to da je božanski po svojoj suštini već pridaje svojoj spoljašnjoj ljušturi prvostepenu važnost. Tad za njega materijalne i duhovne vrednosti dolaze u prvi plan. Eto zbog čega je greh inicijalno zabluda, promašaj.

Zabluda ne podleže oprost. Budući da greh označava gubitak težnje ka Bogu, tada oprostiti znači umnožavati druge grehe. Zato je greh nemoguće oprostiti.

Možemo uklanjati posledice greha, ali uklanjati greh fizički, odnosno spolja, znači - kvariti dušu. Suština hrišćanstva nije u čudima, niti u tome da se zamahom ruke čovek izbavi od bolesti. Smisao judaizma je ljudima objašnjavao Isus Hristos i taj smisao je u ljubavi i težnji ka Bogu.

U judaizmu su kodirana sva neophodna znanja, ali pre tri hiljade godina ljudi nisu mogli da ih shvate. Reći takvom čoveku da poseduje božansko „ja“, da su on i Bog na Višem planu jedna celina, moglo je biti opasno. Čelija je deo organizma, odnosno po svojoj suštini ona predstavlja organizam, ali ukoliko čelija pomisli da je organizam, pretvara se u kancerogenu i prestaje da se potčinjava organizmu. Pre tri hiljade godina čovek nije mogao fizički da poveže osećaj sopstvene ništavnosti i grešnosti svog „ja“ sa osećajem da je deo Svevišnjeg. Stvar je u tome što su jedinstvo i borba suprotnosti uslov za razvoj, a kada čovek poseduje malo energije, kad je na niskom nivou razvoja, on može da ujedini samo male potencijale suprotnosti.

U Starom zavetu je rečeno da je Bog udahnuo dušu u Adama, što znači da je naš pravi Otac - Bog. Dušu nam je dao Svevišnji, ona je večna, o tome se govori u Bibliji, ali to ljudi jednostavno nisu mogli da razumeju.

Prve reči koje je izgovorio Jovan Krstitelj glase: „Ne govorite da je vaš otac Avram. Vi ste deca Božja, vaš otac je Bog“, a isto to je rekao i Hristos. Zašto je ova tvrdnja neverovatno važna, zašto od nje počinje propoved Jovana Krstitelja i Isusa Hrista? Zato što judaizam prenosi

kodiranu informaciju o tome da smo božanski po svojoj prirodi, da je naša duša večna, da smo jedno s Bogom, da smo u suštini deca Božja, jer je Bog stvorio naše duše. Ljudi onog doba to nisu mogli da shvate.

U judaizmu postoji jasna podela na Boga i čoveka: „Ja sam čovek, a ono tamo je Bog. Bog je dobar prema meni, On me spasava, vaspitava, štiti. Ponekad me, kao strog učitelj, kažnjava, ali mi najčešće ipak prašta“. Na kraju, čovek ima osećaj određene distance, barijere između njega i Boga. U čemu je smisao čovekovog života? U blagostanju, zdravlju, novcu, vlasti, uživanju, ispunjenju želja? Ali svega toga može biti tek kada čovek bude poštovao Božje zapovesti. Ukoliko ne bude, očekuju ga bolesti, nesreće i problemi.

Ciljevi Jevreja su povezani s blagostanjem, porodicom, rađanjem dece, sigurnošću, ali ničeg od svega toga ne može biti ukoliko ne budu verovali u Boga, pridržavali se zapovesti i moralno se ponašali. Ciljevi su dostojni, ali su vezani za ovozemaljske vrednosti, a kada se cilj ograničava na obim života, tada čovek počinje da zavisi od njega, da mu se klanja i iz njegove duše postepeno nestaje ljubav. Umesto ljubavi, javlja se vezanost, a ljubav se pretvara u strast.

Isus Hristos je govorio da čovekov cilj mora biti Carstvo Nebesko, a ne zemaljsko blagostanje.

Carstvo Nebesko je ono što se nalazi van granica zemaljskog života. U judaizmu postoji jasno razgraničavanje između čoveka i Boga, što znači da je stremljenje ka Bogu nemoguće.

Mogu se poštovati Božje zapovesti, može se striktno izvršavati sve ono o čemu govori Tora, ali čovek svejedno ostaje čovek i njegovo ljudsko „ja“ je nepromenljivo. Posledično tome, između čoveka i Boga dolazi do određenog konflikta, usled čega ljudske potrebe i želje često izlaze u prvi plan, a Božje zapovesti odlaze u drugi.

Isus Hristos je ljudima dao novu sliku sveta, koja je zapravo odavno kodirana u Starom zavetu, Tori, ali ljudi nisu mogli da je usvoje. Isus Hristos je otvorio put ka Svevišnjem, sjedinio čoveka i Boga, ljudima je obznanio da su po svojoj suštini božanski, što znači da mogu da teže ka svom Tvorcu.

Ljubav prema Bogu je najvažnija zapovest od deset osnovnih zapovesti Tore i u njoj se sadrži smisao judaizma. Međutim, šta je

ljubav? To je jedinstvo. Ljubav prema Bogu znači jedinstvo s Njim, težnju ka Njemu, dakle - upodobljavanje Bogu. Ali sve to biva nemoguće ako postoji ponor između čoveka i Boga. Hristos je otklonio taj ponor rekavši: „Vi ste deca Božja. Budite savršeni kao što je Otac vaš Nebeski“.

Hristos je objasnio ljudima da mogu biti nalik Bogu, da mogu težiti ljubavi, da se mogu preobraziti i promeniti karakter, a to je najvažnije. Tada čovekova energija više nije usmerena na zemaljske ciljeve a smisao života više nije u bogatstvu, vlasti niti zadovoljstvu. Smisao života postaje preobražaj duše, poboljšanje karaktera, upodobljavanje Svevišnjem. Na taj način je Hristos ljudima otvorio put ka Bogu.

Budući da su se ciljevi radikalno promenili, oni najvažniji više nisu bili život i blagostanje, nego besmrtna duša i večna ljubav, tj. pojavile su se sasvim nove mogućnosti za čovekovu promenu i zato je Isus Hristos pomagao u izlječenju najtežih bolesti. Tačnije rečeno, s ljubavlju se može sve izlečiti. Greh je gubitak ljubavi. Hristos je učio ljude da vole i postavio je temelj za isceljenje od svih bolesti i izbavljenje od svih grehova.

Nažalost, Hristovi sledbenici su bili pagani, a njegovi učenici bili su nepismeni. Pismeni su bili samo Juda, Hristova braća i njegov sledbenik apostol Pavle. Apostol Pavle nikada nije video Hrista, nije komunicirao s njim, te stoga nije mogao u potpunosti da razume suštinu hrišćanstva. On je propovedao među paganima, pa je hrišćanstvo morao da prilagodi paganskom načinu razmišljanja. Zbog toga su iskrivljavanja u hrišćanstvu bila logična, tj. paganizam je neminovno pronicao u njega. Međutim, apostol Pavle je ispravno shvatio važne hrišćanske aspekte: da cilj čovekovog života nije blagostanje, niti strogo izvršavanje zapovesti, nego ljubav i promena karaktera. To je bilo genijalno i omogućilo je hrišćanstvu da opstane.

Međutim, Pavle je propovedao paganima, pa kada čak ni Jevreji, koji su imali visoku kulturu, nisu mogli da shvate Isusa Hrista, šta tek reći o idolopoklonicima.

Stoga u katolicizmu i pravoslavlju vidimo isti ovaj judaizam: čovek je grešan, između njega i Boga je nepremostiv ponor, te stoga on ne može da teži Bogu niti da Mu se upodobi. Čovek mora da se kaje i možda će onda dobiti priliku da mu se oprost i da bude spasen. Moramo priznati da je na tom planu nivo na kome se nalaze pravoslavlje i katolicizam niži od nivoa judaizma, jer u judaizmu čovek prepoznaje da

mu je duša data od Boga, odnosno da su ljudi božanski po svojoj suštini, a istovremeno su i grešni.

Reč „zavet“ označava „sporazum“. U judaizmu Bog zaključuje sporazum s narodom Izraela. On kaže: „Ako sačuvate ljubav prema Meni, ako budete poštovali Moje zapovesti, kiša će vam pasti u pravo vreme, deca će vam se rađati zdrava i pratiće vas sreća“. Sporazum je partnerstvo, odnosno u judaizmu čovek sarađuje s Bogom, u interakciji je s Njim, dok je u katolicizmu i pravoslavlju vernik rob Božji, a rob nema pravo da razgovara s gospodarom, već samo da poslušno izvršava njegova uputstva. Vrlo je teško u takvom slučaju govoriti o ljubavi.

Ispostavlja se da su paganski pogled na svet Stare Grčke, prilagođavanje prvih hrišćanskih ideja ropskom načinu razmišljanja (čovek je rob i ne može da bude nalik Bogu, ne može da mu teži tako da on zapravo i ne može da voli Boga) doveli do toga da su pravoslavlje i katolicizam razvijali formu, ali im je slabio sadržaj.

Katolicizam je po svojoj suštini grana hrišćanstva, isto kao i pravoslavlje. Razlog nastanka katolicizma je kriza pravoslavlja, gubitak razumevanja jedinstva čoveka i Boga. Da, pre dve hiljade godina je bilo teško zamisliti da je čovek grešan i nesavršen, a istovremeno po svojoj suštini božanstven. U načinu razmišljanja tadašnjih ljudi nije bilo trojstvenosti, nije bilo dijalektike. Smatralo se da je čovek bezgrešan ili grešan, rob i potpuno nesavršen. Ako bismo pre dve hiljade godina rekli čoveku da mu je suština božanska, on bi sebe proglasio bogom i to bi dovelo do đavolizma.

Čuo sam da je u Indiji jedan od najvećih mogućih grehova smatrati sebe Bogom. To podseća na ponašanje kancerogene ćelije, o čemu sam ranije pisao. Čovek koji ne shvata zakone Vasiona, koji ne može da pomiri suprotnosti u duši, čija duša nije jednobožačka, on je paganin.

On ne može da zamisli da je čovek spolja nesavršen i grešan, a iznutra istovremeno čist i božanski po svojoj prirodi. Nažalost, ljudi to ne mogu da shvate ni danas.

Često sam imao priliku da razgovaram s pacijentima i da ih korigujem, objašnjavajući im da se koncepcije o kojima govorim razlikuju od predstava na koje smo navikli. Kad sam govorio: „Preispitajte svoj život kroz pokajanje i otklonite zamerke prema sebi i drugima“, ljudi su smatrali da je smisao pokajanja u samobičevanju i samoosuđivanju i da,

kad se kaju i obraćaju Bogu, moraju od Njega, kao od čoveka, da dobiju oproštaj kako ih On više ne bi kažnjavao. Objasnjavao sam im da je smisao pokajanja u promeni odnosa prema prošlosti. Kada menjamo odnos prema prošlosti, mi u izvesnoj meri menjamo i karakter. Zapravo, pokajanje je prvi korak ka poboljšanju karaktera.

Smisao pokajanja nije u samoosudi, niti u tome da energiju usmeravamo na samouništenje, već da postanemo bolji i da više ne radimo ono što smo ranije radili. Na taj način, prvi korak je preispitivanje svog života, a drugi je promena karaktera, tj. odnosa prema sebi i drugim ljudima.

Šta je karakter? To je skup naših reakcija na okruženje. Dakle, potrebno je da naučimo da budemo u interakciji sa svetom, da se ispravno ponašamo, poboljšamo svoj način života, navike u ishrani i tada će se promeniti i naš karakter.

Nedavno sam se zapitao da li ljubav prema Bogu može voditi ka povećanju agresivnosti i uvećanju gordosti? Oduvek mi se to činilo nemogućim, ali sam se zamislio nad tim pitanjem i došao do neočekivanog zaključka: ljubav prema Bogu zaista može uvećati agresivnost i gordost jer to nije univerzalni lek. Navikli smo da govorimo o ljubavi prema Bogu, ali često ne shvatamo šta je to. Ni predstavnici različitih veroispovesti takođe ne shvataju šta je ljubav prema Bogu.

Ljubav prema Svevišnjem je koncept višeg jedinstva, što podrazumeva da ako je za nas ljubav prema Bogu nešto najvažnije, tada težimo jedinstvu s Njim. Kada težimo jedinstvu s Bogom, znači da je potrebno da se menjamo, da sa svog životinjskog „ja“ treba da pređemo na božansko „ja“. Drugim rečima, to je transformacija ličnosti. Kada, pak, volimo Svevišnjeg, ali pritom ne želimo da menjamo karakter, naš ego ostaje onakav kakav je bio. Naše mogućnosti i natprirodne sposobnosti se povećavaju, naša duša počinje da se otvara ka Višem nivou, dok naše želje i potrebe ostaju pređašnje.

Već sam pisao o tome da ako bi čovek s bicikla seo u automobil a ne bi naučio saobraćajna pravila, ne bi se promenio kao ličnost. Prelazeći s bicikla na automobil, moramo da od bicikliste postanemo automobilista, a to i jeste promena karaktera i transformacija ličnosti. Ljubav prema Bogu podrazumeva promenu karaktera i ako se on ne menja, u čoveku se mogu uvećati gordost i agresija.

Ljubav prema Bogu bez usavršavanja karaktera, može da izazove bolesti i nesreće, odnosno započinjanje procesa čišćenja duše. Jer, ako ne želimo da se menjamo, u tome će nam pomoći bolesti, problemi, nesreće ili čak smrt. Shvatio sam zašto je mnogo monaha poludelo ili je umiralo od teških bolesti: usrdno su se molili, stremili Bogu, ali se njihov karakter praktično nije menjao, ili se menjao veoma sporo. Uvek sam govorio o poboljšanju karaktera i ljubavi prema Bogu, zato što sam shvatio da je bez toga nemoguće prevazići svoje probleme. Poboljšanje karaktera za mene je bilo nešto prirodno i proizilazilo je iz pojma „ljubav prema Bogu“. Međutim, pokazalo se da je ova tema bila mnogo ozbiljnija nego što sam mislio i da joj se moralo posvetiti daleko više pažnje.

Ako ne postanemo bolji, iskreniji i tolerantniji, tada će molitva samo pojačati gordost i može dovesti do jačanja agresivnosti.

Hrišćanstvo je sistem promene karaktera i Isus Hristos je dao precizne, konkretne preporuke kakvi treba da budemo da bi nas božanska ljubav učinila srećnim: potrebno je da se žrtvujemo, budemo milosrdni, iskreni. Ali zašto ljudi za dve hiljade godina nisu postali iskreni? Zašto je sve više laži, pohlepe i zavisti u svetu? Zašto karakter hrišćana uopšte nije u saglasnosti sa onim na šta je pozivao Isus Hristos? Zašto se za dve hiljade godina karakter ljudi nije naročito promenio? Zašto sve to o čemu je govorio Hristos nije pomoglo? Postavio sam sebi ova pitanja i pokušao da ih razjasnim. Evo do kakvih sam zaključaka došao: da bismo promenili karakter potrebno je da tome posvetimo maksimalnu pažnju, da ga učinimo jednim od prioriteta, a za to je neophodno da shvatimo da bez promene karaktera neće biti onoga što imamo običaj da nazivamo oprostajem greha.

Ako se čovek ne promeni iznutra, znači da će ponavljati svoje grehe i da će bolovati od istih bolesti. Da bismo se izbacili od bolesti, moramo se pročistiti od greha, odnosno izabrati ispravan put, ispraviti svoje propuste, krenuti ka Bogu i ljubavi, pri čemu duša i ljubav treba da nam budu na prvom mestu, a zatim duh i telo.

Dakle, za promenu karaktera je potrebno odrediti prioritete i, najvažnije od svega - shvatiti da bez promene karaktera bolest neće proći. Simptomi mogu biti otklonjeni, ali će se pojaviti druga bolest ili će telesna bolest biti zamenjena duševnom. Izlečenje bolesti i uklanjanje

greha na spoljašnjem nivou znači razaranje duše na unutrašnjem nivou i to treba pojmiti.

Vremenom sam shvatio da je hrišćanska doktrina protiv promene karaktera.

Ukoliko je Hristos opraštao sve grehe, a crkva predstavlja Hristovo telo, onda je i sveštenik bezgrešan i može da prašta grehe. Zašto se onda menjati? Možemo ući u crkvu, zapaliti sveću, dati novac, proći ritual i bićemo razrešeni greha. Zašto bismo se menjali? Zašto bismo poboljšavali karakter ako će nam svi gresi biti oprosteni? Isus Hristos je sa svih otklonio grehe i zato je on Spasitelj.

Primitivne paganske predstave o Hristovoj misiji praktično su lišili ljude mogućnosti da poboljšaju karakter. Ako je moguć otpust grehova, zašto se onda menjati? Ako čovek živi samo jednom, zašto je potrebno da radi na sebi? Treba živeti i radovati se jer ćemo ionako umreti. Međutim, kada znamo da ćemo u sledećem životu platiti za svoje greške, za svoj nesavršeni karakter, tada ćemo sigurno razmišljati o svakom svom koraku. Međutim, kada čovek misli da će biti kažnjen tek posle smrti, na Strašnom sudu, neizvesno kada - zašto bi onda poboljšavao svoj karakter i brinuo? A šta ako ne bude Strašnog suda? I kao da je uopšte važno šta nas čeka posle smrti? Život je samo jedan i treba ga lepo proživeti.

Takve naivne predstave o Strašnom sudu i opraštaju grehova dovodile su do toga da su želje za poboljšanjem karaktera postale beznačajne. Glavno je bilo iskupiti, skinuti greh sa sebe, iskamčiti opraštaj, ako ne od Boga, tada od sveštenika, a, na kraju krajeva, i novcem platiti za to. Ako su nam gresi oprosteni, zašto onda menjati karakter? Još jedna važna stvar koju je potrebno znati: pokazalo se da je za promenu karaktera potrebno odricanje. Čovek koji je obuzet strastima ne može da se promeni, a isto tako ni onaj koji smatra da je apsolutno u pravu. To mu jednostavno nije potrebno. Osećaj sopstvene ispravnosti je trijumf uma, koji je povezan sa našim spoljašnjim egom. Za početak je neophodno umanjiti taj spoljašnji ego. Zbog toga je i postojao pojam askeze. U pravoslavlju takođe postoji koncept „osećaja sopstvene grešnosti” zahvaljujući kome se u izvesnoj meri kroti čovekov ego.

Kad čovek smatra sebe ništavnim, najnižim, najgrešnijim, dolazi do snažnog unižavanja ljudskog „ja” i slabljenja gordosti. Međutim, u tome

se krije veoma velika opasnost. Ne smemo raskomadati i uništiti svoje ljudsko „ja“ jer je to samouništenje. Treba obuzdati svoje ljudsko „ja“ i ukrotiti ga da bi se životinjska energija transformisala u božansku. Na taj način kontrolišemo naše ljudsko „ja“ da bi se oslobodilo božansko.

U Bibliji je rečeno: „Kada su Jevreji postili, lica su im bila žalosna“. Post je obuzdavanje ljudskog „ja“, strogo ograničavanje u hrani, seksu, zadovoljstvu, a za Jevrejina je ego primaran i zato je post za njega predstavljao tragediju kroz koju je prolazio samo zato što je Bog zapovedio post i suzbijanje svojih želja. I tako je Jevrejin patio u toku posta ne skrivajući svoje muke, živeći u nadi da će ga Bog za to nagraditi, tj. smilovati mu se, oprostiti mu i otkloniti grehe s njega. Međutim, Isus Hristos je govorio: „A kad postite, ne budite sumorni kao licemeri, jer oni natmure lica svoja da se pokažu ljudima kako poste“. On je govorio o tome da ljudsko „ja“ treba obuzdavati kako bi se radovalo naše božansko „ja“. U toku posta treba se radovati dušom, a ne telom.

Jedan od razloga koji pojačava vezanost za život, a samim tim i agresiju, jeste ubeđenje da je život samo jedan, da se čovek rađa samo jednom. Ako glumca pozovu u pozorište i kažu: „Igraćeš samo jednu ulogu, a zatim više nikada“, on će biti jako zabrinut, plašiće se da će zbog toga loše odigrati ulogu. Ali ako ostane u pozorištu, tada će svaki put igrati sve bolje. Isto je i sa životom, koji je zapravo naša bolja, ali ne i jedina uloga. Mi moramo da je odigramo pravilno, ali ne smemo da se srodimo s njom i da joj se klanjamo. U Vasioni ne postoje jednokratni procesi. Sve se ponavlja i to se može nazvati spiralnim razvojem.

Zaključio sam da je glavna prepreka za promenu karaktera nerazumevanje Hristovog učenja. U katolicizmu i pravoslavlju je zatvoren put ka Bogu. Čoveka ne priznaju za sina Božjeg, a upravo je u tome suština Hristovog učenja. Ako čovek ne priznaje sebe za sina Božjeg, već smatra da je rob, on i ne može da se upodobi Bogu i postane savršen kao Otac Nebeski. Dakle, ljudsko „ja“ ne može da se transformiše i uzdigne stepenicama ka svom božanskom „ja“, odnosno transformacija ličnosti nije moguća. Nažalost, religiozne i naučne predstave uopšte ne odgovaraju stvarnosti koja je izložena u Svetim knjigama i koju mi nismo u stanju da vidimo.

Isus Hristos je govorio: „Onaj ko dušu svoju da zarad Mene i Jevanđelja biće spasen“. Ovo mesto je potpuno nerazumljivo kako teolozima tako i naučnicima. Kako to izgubiti dušu radi Hrista, kad duša pripada Bogu? Već sam pisao o tome da postoje dva nivoa svesti, dva nivoa osećanja, da je sve dijalektično, da je sve u paru. Čovek ima dva tela: fizičko i telo polja i među njima se nalaze prelazne karike.

Život je način postojanja u fizičkom i duhovnom telu, a ono što nazivamo smrću je samo prelazak u drugo stanje života, drugim rečima: život izvan fizičke ljuštore.

Takođe posedujemo dva duha, dva mišljenja: jedno je vezano za telo, a drugo za dušu. Na taj način svaki čovek poseduje dva toka misli, dva toka svesti i dve duše: večnu, božansku dušu, povezanu sa njegovom Višim „ja“, i ljudsku dušu, odnosno skup osećanja i emocija vezanih za telo.

Kada zaboravljamo na naše božansko „ja“, tada živimo kroz našu spoljašnju, površinsku dušu koja počinje da se raspada čim dođe u prvi plan. Na taj način, kada nam postanu najvažnija naša osećanja, nagoni za samoodržanjem i produžetkom vrste, počinjemo naglo da doživljavamo procvat na spoljašnjem, a umiremo na unutrašnjem planu, što neće dovesti ni do čega dobrog. Zato, kad je Hristos rekao: „Ko izgubi svoju dušu za mene“, to je značilo: „onaj koji žrtvuje spoljašnja osećanja, spoljašnje vezanosti i želje da bi zadobio svoje božansko „ja“, sačuvaće svoju dušu“.

U Bibliji se često govori o tome da čovek mora da žrtvuje svoj život. Na jednom mestu bukvalno piše sledeće: „Ko bude žrtvovao svoju dušu“ - a zatim sledi zagrada gde je dodato „život“. Zašto odmah nije pisalo: „život“? Reč je o tome da je onaj koji je prevodio Bibliju osećao da nije reč o životu, već o duši, ali to nije mogao bolje da objasni pa je za svaki slučaj pojasnio u zagradi. U suštini, Isus Hristos je imao u vidu upravo dušu, ljudsku dušu, koja je vezana za fizičko telo. Zbog toga nerazumevanje šta je duša, šta je čovek, šta je ljubav prema Bogu i dovodi do problema.

U Bibliji je napisano: „Molitva bez dela je mrtva“. Šta je molitva? Molitva je priznanje ljubavi Bogu, rečima izražena ljubav prema Svevišnjem. A dela su promena karaktera, asketizam, transformacija ličnosti.

Često pojam „žrtva“ shvatamo suviše bukvalno; da je žrtva prinošenje jagnjeta na oltar. Međutim, po čemu se žrtva razlikuje od asketizma? Ni po čemu. Asketizam je širi pojam od žrtve.

Šta je zapravo žrtva? Zašto se u Starom zavetu kaže da se sme žrtvovati samo životinja koja je zdrava, bez bilo kakvih mana? Zato što bolesnu životinju čovek ne prihvata iznutra, distancira se od nje, odbacuje ono što mu nije potrebno. A kada čovek poseduje nešto dobro, ono što mu se dopada i što voli, tada je za to i vezan.

Zato, kada čovek prinosi žrtvu, na primer svog najboljeg ovna, on žrtvuje deo sebe, svoj ego. Askeza je ista ova žrtva, samo što se čovek ograničava kako u ishrani tako i u raznim zadovoljstvima da bi obuzdao svoje ljudsko „ja“, svoj spoljašnji ego. Tada se energija neće usmeravati na spoljašnji, već na Viši nivo, na božansko „ja“.

Ono što nazivamo podsvešću sadrži, isto kao i svest, informacije o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, ali u daleko većem obimu.

Ako je naša svest u stanju da makar pretpostavi kakva će nam biti budućnost, naša podsvest zna sve o njoj. Sem toga, u čovekovoju podsvesti se nalaze niže i Više „ja“. I u našim osećanjima su takođe kodirani naši viši i niži aspekti pa se postavlja pitanje: kako se možemo osloniti na osećanja? Može li nam svest biti od pomoći? Zaista, ona pomaže, ali je sekundarna. Na isti način i dete može da pomogne roditelju, ali je roditelj mudriji od deteta.

Kako da oslušnemo to Više „ja“ a kontrolišemo niže „ja“, kad nismo uvek u stanju da odredimo koje su to više, a koje niže želje? Odgovor je jednostavan. Što je čovek usmereniji ka Bogu, što je spremniji da se promeni nabolje, toliko će se više oslanjati na svoje Više „ja“, slušati ga i potčinjavati mu se, a neće se oslanjati na svoje niže „ja“ povezano sa životinjskim nivoom. Na taj način, od onoga ka čemu smo usmereni i zavisi kako ćemo se razvijati.

Kada je osnovni smisao života u blagostanju, novcu, užicima, tada će čovekovom dušom sve više ovladavati niže „ja“ i ona će sve više zavisiti od prošlosti, od životinjskog stanja. Ukoliko su mu, pak, važniji ljubav i duša, on će shvatiti da život nije glavna vrednost, već da je moral često daleko važniji od života, kao što je pevao Visocki: „Ne želimo da umremo mučnim životom, bolje ćemo dobrom smrću oživeti“.

Kad čovek shvati da su ljubav i moralnost važnije od života, tada počinje njegov pravilan razvoj i podsvest mu budi ona osećanja koja ga čine čovekom.

Međutim, ako naš sistem ciljeva teži ka komadu hleba, novcu, hrani, blagostanju, tada podsvest drugačije reaguje i polako nas pretvara u životinje, bez obzira koliko smo inteligentni. Zato je Hristos i govorio: „Ištite najpre Carstvo Božje i pravdu Njegovu“.

Uzged da napomenem, o tome se govori i u Bhagavad-giti. U ovom spevu postoji briljantna informacija koja je neshvatljiva na prvi pogled. Tu se govori o potpunoj nevezanosti za plodove svog rada. Kada bismo bilo kom Evropljaninu rekli da ne sme da se vezuje za ono što radi, on bi se usprotivio: „Kako da zaboravim na novac i na to za šta radim?“ Odnosno, za Evropljanina je nemoguće da bude nevezan za rezultate.

Naši ciljevi su po pravilu povezani sa životom koji nas okružuje, sa prolaznim rezultatima. Zašto radimo? Da bismo zaradili novac, sagradili kuću, ispunili svoje želje, osetili neka zadovoljstva.

Kad čovek postavi takve ciljeve pred sobom, tada je rad sredstvo za porobljavanje njegove duše. Ako on, pak, radi da bi spoznao Tvorca, da bi Mu postao nalik, ili radi za dobrobit svoje duše, da bi se ona razvijala, tada njegov sistem ciljeva prevazilazi okvire života, što znači da se on više neće vezivati za površne, prolazne ciljeve.

Da se ne bismo vezivali za ciljeve u životu treba da se vezujemo za ciljeve koji se nalaze van njegovih granica. Ako je čovekov cilj upodobljavanje Bogu, ljubav i razvoj duše, tada će on prestati da zavisi od drugih ciljeva, pri čemu neće biti njihov rob a karakter će mu se poboljšati. Kada čovek razume suštinu zakone Vasiona i trudi se da shvati ono što je napisano u Svetim knjigama, tada i karakter počinje da mu se menja.

Kao zaključak, još jednom želim da naglasim da su judaizam i hrišćanstvo moralni sistemi čiji je cilj promena čovekovog karaktera. Ali da bi se on promenio, transformisao, neophodno je da uvek osećamo ljubav u duši, a to je moguće samo onda kada ne zaboravljamo da je naša suština božanska.

Mi smo nesavršeni i u sebi nosimo to nesavršenstvo kao zalog razvoja. Čovek nikad neće postati Bog, ali će njegova suština uvek biti

božanska. Moramo da se uspinjemo stepenicima duhovnog razvoja, menjajući karakter i sve više se približavajući svom Višem „ja“. Onaj koji je spreman da se menja, postaje bolji i u stanju je da prevaziđe svoje probleme, bolesti, kao i da se izbori sa bilo kakvom negativnošću. Pitanje je samo koliko je čovek spreman da izvrši taj podvig.